

ACCIDENTAL

Ali Smith

ALI SMITH

ACCIDENTAL

Original: *The Accidental* (2005)

Traducere din limba engleză:
IOANA UNTEANU

virtual-project.eu

2007

Ali Smith s-a născut la Inverness, în anul 1962. A studiat la Aberdeen și apoi la Cambridge, unde și locuiește în prezent. A predat la University of Strathclyde, în Glasgow, apoi a renunțat la cariera universitară pentru a se dedica scrisului. Este autoarea unor volume de povestiri (Free Love and Other Stories, Other Stories and Other Stories, The Whole Story and Other Stories și The First Person and Other Stories), precum și a unor foarte apreciate romane (Like, Hotel World, The Accidental). A primit mai multe premii literare, printre care Whitbread Novel of the Year, Saltire First Book of the Year Award, Encore Award, Scottish Arts Council Award, și a fost de mai multe ori nominalizată pe lista scurtă la Orange Prize și Man Booker Prize.

Mulțumiri

Mulțumesc Carla Wakefield pentru idee.

Mulțumesc, Charlie, Bridget, Kate, Woodrow, Xandra, Becky, Donald, Daphne și Stephen.

Mulțumesc, Andrew și Michael, și Simon și Juliette.

Mulțumesc, Kasia. Mulțumesc, Sarah. Fragmentul din *Journey by Moonlight* al lui Antal Szerb este reprodus prin amabilitatea Pushkin Press. Fragmentul din *Cruel Britannia* scris de Nick Cohen este reprodus prin amabilitatea Verso, Londra. „What will survive of us is love” de Philip Larkin este reprodus prin amabilitatea Faber&Faber Ltd. Fragmentul din *The Shape of Pocket* scris de John Berger este reprodus prin amabilitatea Bloomsbury Ltd. Au fost făcute numeroase eforturi pentru a contacta deținătorii drepturilor de publicare; în eventualitatea unei omisiuni nefericite, vă rog să contactați editura Hamish Hamilton din cadrul Penguin Books

Pentru

Philippa Reed
mari speranțe

Inuk Hoff Hansen

atât de departe și totuși atât de aproape

Sarah Wood

vrăjitoarea noastră

Între experiența pe care ți-o da o viața normala, trăita în prezent pe Pământ, și istoriile ce ni se oferă public pentru a da sens unei asemenea existențe, spațiul gol, ruptura sunt enorme.

John Berger

Uniformitatea superficială nu este un accident, ci o consecință a ceea ce, cu optimism, marxiștii numesc defunctul capitalism.

Nick Cohen

Întreaga poveste s-a estompat curând, nemaiavând importanța decât pentru Emma și pentru nepoții ei: – în imaginația ei se menținea baza istorisirii, iar Henry și John cereau în fiecare zi să mai asculte povestea cu Harriet și cu țiganii și cu tot atâta încăpățânare o admonestau dacă se abătea fie și cu cel mai mic detaliu de la zicerea inițiala.

Jane Austen

Multe mai are omul, tot văzând,

Cu mintea să cuprindă.
Și nevăzând, doar cum să știe
Ce-i este hărăzit de mâna
Timpului ce va să vină?

Sofocle

Arta mea e puțin austeră.

Maică-mea m-a conceput într-o seară din 1968, pe o masă din barul singurului cinematograf din oraș. La doar câteva trepte mai sus, în spatele draperiei de catifea roșie, uzată, de la balcon, plasatoarea căsca, jucându-se cu lanterna, cu coatele sprijinite deasupra alveolelor spătarelor prăfuite ale ultimului rând, scormonind cu unghiile în lemnul balustradei și aruncând, în întuneric, cu așchii minuscule în capetele oamenilor orășelului. Pe ecranul de deasupra lor rula filmul *Sărmana vacă,* cu Terence Stamp, un actor cu o asemenea aură divină, încât mama, care era tânără, șic, suplă și impetuoasă, și care vedea filmul pentru a treia oară în acea săptămână, se ridică, lăsând scaunul să se trântească, se înghesui printre picioarele oamenilor de pe rândul respectiv, o porni pe culoarul neîngrijit spre ieșire, trecu printre draperii și ieși la lumină. Barul era gol, cu excepția băiatului care ridica scaunele pe mese. Tocmai închidem, îi spuse. Mama, care mai clipea încă din cauza luminii, coborî cu grijă scările roșii uzate. Luă scaunul pe care băiatul îl avea în mână și îl așeză pe podea, așa cum era, cu picioarele în sus. Își scoase pantofii. Își descheie haina. În spatele casei de marcat, portocalele pe jumătate scufundate în zeamă se învârteau în mașina de suc; depunerile de pe fundul vasului se tot vânturau în sus și iar se lăsau. Scaunele de pe mese își țineau în aer picioarele țepene; firimiturile de prăjitură împrăștiate pe mochetă așteptau pasive apropierea furtunului de aspirator. În josul treptelor maiestuoase care dădeau în stradă, scări pe care urma să coboare și mama în câteva minute, cu ciorapii de nailon calzi îndesați în buzunarul hainei și cu pantofii legănându-i într-o mână, de baretele de la spate, Julie Andrews și Christopher Plummer îi zâmbeau din rame exact așa cum o vor face și cinci ani mai târziu, palizi și supereleganți, demodați de mai bine de o decadă, învăluiți de flăcările care urmau să-i mistuiască atunci când un tânăr proiecționist (care fusese dat afară pe nedrept după părerea lui; direcția angajase un nou proiecționist când cel vechi murise) stropise clădirea cu un bidon de gaz și aruncase mucul de țigară pe jos. Ce se alesese de fotoliile scumpe de la balcon, unde fumatul era interzis? Se făcuseră scrum. Iar stalurile mirosind a piele? Duse și ele. Draperiile de catifea, candelabrul rotund de sticlă? Cenușă purtată de vânt, o spuză de minuscule licăriri suflată pe fața istoriei locale. Ziarele de a doua zi fuseseră implacabile –

accident. Proprietarul cinematografului solicitase suma de asigurare și vânduse terenul și ruinele clădirii unui depozit de mărfuri angro, numit, destul de lipsit de imaginație, Mackay’s Cash and Carry. Dar în acea noapte din 1968, în barul pe cale să se închidă, vocile de dincolo de pereți mai vibrau încă de sunetul iubirii moderne. Muzica încă se mai avânta, nu se știe de unde. Chiar înainte de scena în care jegoșii pun laba pe Terence Stamp și îl pun la locul lui, ea și-a încrucișat picioarele la spatele lui, iar tata, surprins, s-a împins gemând în ea, oferindu-i la modul propriu milioane de posibilități din care ea a ales doar una.

Bună!

Eu sunt Alhambra, numită astfel după locul în care am fost concepută. Credeți-mă. Așa a fost să fie.

De la mama: grație în situații-limită, avantaje de pe urma aerului misterios, știința de a obține ce vreau. De la tata: cum să dispar, cum să nu exist.

Începutul

lucrurilor – când este începutul, mai exact? Astrid Smart este cea care vrea să știe. (Astrid Smart. Astrid Berenski. Astrid Smart. Astrid Berenski.) 5.04 a.m. pe ecranul ceasului cu radio de calitate îndoielnică. Dar de ce spun oamenii întotdeauna că acum începe ziua? De fapt, începe la o fracțiune de secundă după miezul nopții. Dar se presupune că începe doar la răsăritul soarelui; de fapt, întunericul este încă noaptea dinainte și nu e dimineață până nu e lumină, deși, în realitate, se făcea dimineață de îndată ce trecea fie și o fracțiune de secundă peste douăsprezece, ca în acel experiment în care divizezi mereu distanța dintre pământ și mingea care este aruncată pentru a demonstra, spune Magnus, că mingea nu atinge niciodată pământul în mod real. Ceea ce e o prostie, deoarece bineînțeles că mingea atinge pământul, altfel cum ar sări, n-ar avea din ce să sară, dar știința poate într-adevăr să demonstreze că nu sare.

Astrid filmează răsărituri. Aici nu e nimic altceva de făcut. Satul e o fundătură. O poștă, un restaurant indian vandalizat, o tarabă cu cartofi prăjiți, un mic magazin care nu e niciodată deschis, un loc special pentru traversarea rațelor. Da, rațele au chiar un semn de circulație special! Mai e un depozit de canapele numit Sofa – E-Bine-Așa. E demoralizant. Există o biserică. Și biserica are propriul semn de circulație. Biserica și rațele sunt singurele evenimente locale, iar casa asta e maghernița supremă. Calitate îndoielnică. Nimic n-o să se întâmple aici în toată vara asta de calitate îndoielnica.

Acum are o serie de nouă răsărituri pe mini-caseta video din Sony-ul ei digital. Joi, 10 iulie 2003, vineri, 11 iulie 2003, sâmbătă 12, duminică 13, luni 14, marți 15, miercuri 16, joi 17 și azi, vineri 18. Dar e greu să-ți dai seama exact când e răsăritul. Tot ce apare pe ecranul camerei este lumea de afară care devine tot mai vizibilă. Să însemne asta oare că începutul e legat de capacitatea de a vedea? Că ziua începe de îndată ce te trezești și deschizi ochii? Deci când Magnus se trezește după-amiază și lumea începe să-l audă mișcându-se prin camera care

îi aparține în maghernița asta de casă – calitate inferioară, înseamnă că ziua e abia pe cale să înceapă? Începutul e oare diferit pentru fiecare individ? Sau poate că începuturile se tot întind înainte pe tot parcursul zilei? Sau poate că se întind înapoi? Pentru că, de fiecare dată când deschizi ochii, există un moment premergător în care i-ai închis, apoi un alt moment înaintea aceluia în care i-ai deschis, și mergând tot mai în urmă, trecând prin toate momentele de somn, de trezire și altele obișnuite, precum clipitul, spre acea primă deschidere a ochilor, care are loc cam în momentul în care te naști.

Astrid își aruncă adidașii pe podea. Se așază încetișor de-a curmezișul oribilității ăleia de pat. Sau poate că începutul este chiar mult mai în urmă, când te afli în pântece, sau cum i s-o zice. Sau poate că adevăratul început este când abia te formezi ca ființă, când se formează pentru prima dată materia moale din care sunt făcuți ochii, care se modelează în interiorul materiei mai dure care devine capul, *i.e.*[1] propria țeastă.

Își plimbă degetul pe curba osoasă de deasupra ochiului stâng. Ochii se potrivesc spațiului în care stau ca și cum sunt făcuți unul pentru altul, ochiul și spațiul. Ca în piesa pe care a văzut-o cu omul ai cărui ochi erau scoși: oamenii de pe scenă îl întorceau ca publicul să nu vadă, apoi îl răsuceau cu scaunul, și el își acoperea fața cu palmele, iar când și le îndepărta, avea mâinile pline de o chestie roșie, care se întindea de jur împrejurul orbitelor. Era o demență. Era gem sau ceva asemănător. Fiicele lui i-o făcuseră, sau poate fiii. Una dintre tragediile lui Michael. Era totuși destul de bună. Da, tocmai, pentru că la teatru se ridică o cortină și știi că e începutul, pentru că, evident, s-a ridicat cortina. Și modul în care se sting luminile, publicul devine tăcut, și imediat cortina se ridica, iar aerul… dacă stai chiar lângă scenă, poți chiar să simți, un miros diferit, al unui alt aer, cu fragmente de praf și chestii ce se agită prin el. Ca atunci când Michael și mama ei o făcuseră să meargă la cealaltă tragedie care era complet dementă, despre o femeie care se dilește și își omoară copiii, dar, înainte de a o face, îi trimite, doi băieți, chiar că erau mititei, în afara scenei, iar ei chiar vin în sală și umblă printre spectatori, mama le dăduse haine îmbibate cu otravă etc. ca să le dea prințesei cu care tatăl lor urma să se căsătorească în locul ei, iar ei se duc la o casă

1 Prescurtare de la latinescul *id est* - „asta este”, „adică” (n. Red.).

sau un palat, undeva în spatele publicului, asta nu se întâmpla pe scenă, nu se întâmplă nicăieri decât în poveste, adică în capul tău, dar, chiar dacă știi că nu se întâmplă, știi că-i doar o piesă, chiar și așa, undeva în spatele tău prințesa tot își pune hainele otrăvite și moare de o moarte îngrozitoare. Ochii i se topesc în orbite, iar ea iese alergând de parcă teroriștii ar fi contaminat o garnitură de metrou. Plămânii i se topesc și

Astrid cască. Îi e foame.

De fapt, moare de foame.

În realitate, mai sunt ore bune până la ceva ce ar semăna a mic dejun, și asta doar dacă ar vrea să mănânce ceva în maghernița asta neigienică.

Ar putea să adoarmă iar. Dar, ca de obicei și în mod ironic, este complet trează. Afară acum e lumină de-a binelea; poți vedea la kilometri distanță. Doar că nu e nimic de văzut aici; copaci, și câmpuri, și chestii dintr-astea.

5.16 a.m. afișat pe ecranul ceasului cu radio de calitate îndoielnică.

Chiar că e trează.

Ar putea să se scoale și să se ducă să filmeze vandalismul. Azi o va face cu siguranță. Mai târziu se va duce la restaurant și-l va întreba pe indian dacă are ceva împotrivă. Sau poate că va filma fără să știe el, în caz că spune nu. Dacă s-ar duce chiar acum, nimeni n-ar fi pe-acolo și ar putea s-o facă. Dacă ar fi cineva treaz prin jur (nimeni n-o să fie, pe o rază de câțiva kilometri nu este nimeni treaz în afară de ea, dar, dacă ar fi, să zicem că ar fi), ar gândi doar ah! uite o fetiță de doisprezece ani care se joacă de-a filmatul cu o cameră video. Ar observa probabil ce marcă bună de cameră are, asta dacă ar ști ceva despre camere. Ea le-ar spune, dacă ar întreba-o, că e doar în vizită pe perioada verii (adevărat), că filmează peisaje (adevărat) sau că o face pentru un proiect școlar (ar putea fi adevărat) despre diferite clădiri și utilitatea lor (destul de bine). Iar apoi, când ar ajunge acasă, pe mini-caseta ei video ar putea exista dovezi vitale și, la un moment dat, în investigația asupra vandalizării, o autoritate își va aminti și va spune oh! fata aia de doisprezece ani cu camera era acolo, poate că a filmat ceva care e cu adevărat elementul crucial al anchetei noastre, și vor veni, și vor ciocăni la ușă, dar, dacă nu vor mai fi aici în timpul verii, dacă au și plecat deja acasă, unele anchete durează destul de mult

timp, ei bine, atunci autoritățile îi vor lua urma acasă cu computerele lor, căutând numele lui Michael sau întrebând proprietarii acestei case – calitate îndoielnică și, datorită ei, lucrurile vor fi în final îndreptate, și misterul legat de cine e responsabil de vandalizarea localului Curry Palace va fi într-adevăr rezolvat.

Acesta este un loc esențial. Mama ei tot repetă asta, o tot spune în fiecare seară. Nu par să fie prea mulți oameni aici în vacanță, indiferent cât de multă esență are locul ăsta, poate pentru că nu e încă vremea vacanței, oficial. Oamenii din sat se ocupă mult cu privitul, chiar dacă Astrid nu face nimic, doar se plimbă. Chiar și când nu-și folosește camera. Dar e vreme frumoasă. Are noroc că nu e la școală. Soarele a apărut în majoritatea răsăriturilor pe care le-a filmat. Așa e într-o vară buna. În trecut, înainte să se nască ea, verile erau mai bune, erau veri splendide tot timpul, din mai până în octombrie, se pare. Trecutul aparține unui alt secol. Probabil că, dintre oamenii din această casă de acum – mama ei, Magnus, ea însăși, Michael –, ea va fi persoana care va trăi cel mai mult în noul secol. Ei aparțin mai mult vechiului secol decât ea. Pe de altă parte, viața ei s-a petrecut cu preponderență în vechiul secol, dar procentual și-a trăit un sfert din viață în noul secol (dacă o pornești din 2001 și consideri că următoarele șase luni din an au și trecut deja). Ea personal este 25 la sută nouă și 75 la sută veche. Magnus a trăit trei ani din șaptesprezece, deci asta face... Astrid socotește. Magnus este 17 la sută nou, 83 la sută vechi. Deci ea e cu opt procente mai nouă decât Magnus. Mama ei și Michael se situează cu mult în urmă, având un procentaj semnificativ mai mic de nou și un procentaj semnificativ mai mare de vechi. Va calcula mai târziu. Acum nu-și permite o asemenea bătaie de cap.

Se foiește în patul de calitate îndoielnică. Patul de calitate îndoielnică scârțâie tare. După scârțâitură aude liniștea din restul casei. Toți dorm. Nimeni nu știe că ea e trează. Nimeni treaz. Nimeni deștept. Deșteptul sună a personaj dintr-o poveste din vechime. Astrid în anul 1003 î.C. (înainte de Celebritate) se duce în codrul unde Nimeni Deșteptul, care este, de fapt, de viță nobilă și rege, dar, în mod neașteptat, a ales să fie un Nimeni și să aibă o viață simplă, trăiește într-o coliba, nu, o peșteră și răspunde la întrebările locuitorilor comunității care, de la zeci de

kilometri distanță, vin să-l audă pe el (cel mai probabil un el, pentru că, dacă ar fi fost o ea, ar fi fost în mănăstire sau arsă). Cei care vor răspunsuri la diverse chestii trebuie să bată la ușa peșterii, mă rog, în lespedea de afară, ea ia de jos o piatră și o ciocnește de alta, așa îi dă de știre lui Nimeni Deșteptul că îl așteaptă cineva. Ți-am adus un dar, strigă Astrid spre întunericul peșterii. A adus în dar croasanți. Probabil că în codru nu poți să faci rost de un croasant cumsecade, ca și aici, de altfel. Și Michael, și mama ei s-au tot plâns de lipsa croasanților de când au ajuns în satul ăsta de calitate îndoielnică, ceea ce e atât tipic pentru ei, cât și ironic, de vreme ce tocmai ei au vrut să vină aici și i-au silit pe Magnus și pe ea să vină ca să devină și mai ciudată și mai ca nimeni alta, mai mult decât era presupus că este ea deja, deși, cu puțin noroc, până la începerea școlii, în septembrie, Lorna Rose, Zelda Howe și Rebecca Callow vor uita că fusese retrasă de la școală cu două luni mai devreme.

Astrid se concentrează să și le alunge din minte. Se află la ușa peșterii. Duce niște croasanți. Nimeni Deșteptul este încântat. Îi face semn lui Astrid să înainteze.

Privirea lui își trimite lumina spre ea prin întunericul peșterii; e bătrân și înțelept; are o expresie paternă întipărită în privire. Răspunde-mi la întrebare, o, preaînțeleptule prevestitor, începe Astrid.

Asta e tot ce poate spune, pentru că nu are o întrebare. Nu știe nici ce să-l întrebe, nici pentru ce. Nu-i vine în gând nicio întrebare, niciuna pe care să-și permită să și-o spună sie înseși în cuvinte reale, în sinea ei, darămite cu voce tare, unui om complet străin, chiar și unui străin inventat de ea.

(Astrid Smart. Astrid Berenski.)

Se ridică în capul oaselor. Își ia camera și o răsucește în mâini. Îi închide ecranul, scoate caseta cu începuturile, o pune în cutiuța ei și o așază pe masă. Pune în schimb caseta fără începuturi. Se culcă pe spate și apoi se întoarce pe burtă. Până când vor pleca de aici, va avea șaizeci și unu de începuturi, depinde de plecarea lor acasă vineri, sâmbătă sau duminică. Șaizeci și unu minus nouă, adică măcar încă vreo cincizeci și două. Astrid oftează. Oftatul se aude prea tare. Aici nu e zgomot de trafic. Probabil că lipsa zgomotului o ține trează. E complet trează. Într-un minut se va duce și va filma vandalizarea. Își

închide ochii. Se găsește într-o alună; încape perfect în interior, de parcă s-ar fi născut acolo. Pe cap coaja îi vine ca o cască. I se potrivește pe rotunjimile genunchilor. Este complet învăluită. Nimeni altcineva nu poate intra acolo. Apoi începe să-și facă griji de cum va respira, de vreme ce aluna e perfect etanșă. Începe să-și facă griji și de cum mai respiră acum. Evident că în alună este o cantitate limitată de aer, dacă e și asta. Apoi începe să-și facă griji că Lorna Rose, Zelda Howe și Rebecca, dacă ar afla vreodată că i-a trecut prin cap gândul că se află într-o alună, ar crede-o și mai ridicolă, și mai de dus la balamuc. Lorna Rose și Zelda Howe fac o partidă de tenis pe un teren public din parc. Astrid trece pe acolo cu Rebecca. Rebecca și Astrid sunt încă prietene. Lorna Rose aleargă spre gard și le spune lui Astrid și Rebeccăi să vină și să joace pe terenul de lângă cel pe care joacă ea cu Zelda, și apoi câștigătoarele să joace una cu alta, ca să vadă care e mai tare dintre ele patru. Astrid se uită la terenul pe care ar trebui să joace cu Rebecca. Suprafața e plină de cioburi de sticlă. E gata să zică nu, dar Rebecca spune da. Dar uită-te la cioburi, spune Astrid, pentru că e o nebunie. Lașo, zice Zelda Howe. Știam eu că n-ai s-o faci. Ele puseseră cioburile acolo special, ca s-o încerce. Dacă vrei să joci pe cioburi, ești o proastă, îi spune Astrid Rebeccăi. Rebecca intră pe teren și calcă pe cioburi, sfărâmându-le. Vine un om. E unul dintre tații lor. Are de gând să-i spună de cioburi, dar, înainte de a putea s-o facă, omul le cheamă pe toate la gard, cu excepția ei, și rupe în patru o tabletă de ciocolată Cadburry cu fructe și nuci. Le dă câte o bucată fiecăreia. Se uită să vadă dacă omul mănâncă el însuși cea de-a patra bucată, dar nu-i poate distinge fața, e prea departe. Dar ea are ceva în mână. E camera. Dacă va prinde totul pe casetă, va putea să arate cuiva ce se întâmpla. Dar nu poate ridica aparatul. E prea greu. Brațul refuză să se miște. Sună un clopoțel la mare distanță. E acasă. Nu e nimeni acasă decât ea. Holul e mare și pustiu ca un deșert. Astrid îl traversează în goană, ca să răspundă la ușă. Holul parcă nu se mai termină. Când ajunge la ușă, e cocoșată de oboseala, nu mai poate respira și se teme că oricine o fi fost dincolo de ușă a și plecat, pentru că ea întârziase atât. Deschide ușa. În ușă stă un bărbat. Nu are față. Nu are nas, nici ochi, nimic, doar piele simplă. Astrid e îngrozită. Mama va fi furioasă pe ea. Din vina ei este el aici. Nu poți să intri, încearcă ea să-i spună, dar nu are

aer. Nu suntem aici, spune dintr-o suflare. Suntem în vacanță. Pleacă. Încearcă să închidă ușa. Din piele apare o gură și un huruit uriaș pornește din ea, de parcă s-ar afla prea aproape de un avion, împinge ușa înapoi. Deschide ochii și se rostogolește din pat direct în picioare.

E în vacanță în Norfolk. Ceasul cu radio de calitate îndoielnică afișează 10.27 a.m. Zgomotul îl face Katrina, menajer care huruie cu aspiratorul pe scândurile de pe margine și pe lângă ușile de la dormitoare.

I-a înțepenit mâna. A rămas strecurată prin bareta camerei de filmat. Și-o scoate și și-o scutură, să pună sângele în mișcare. Își așază picioarele pe adidași și îi împinge înainte pe mocheta de calitate îndoielnică. Pe mochetă mai sunt încă picioarele goale-goluțe ale cine știe câtor sute de oameni morți sau bătrâni.

Când se uită în oglinda de deasupra chiuvetei, își vede urma propriului deget mare imprimată pe obraz, așa cum dormise pe mână! Arată ca vasele de lut pe care le cumpără mama ei, făcute de oameni adevărați (nu în fabrici), artizani reali care lucrează în țările calde și care își lasă urmele reale ale mâinilor pe obiecte, ca pe o semnătură; *i.e.* ea s-a semnat pe sine în somn!

Își apasă degetul mare în adâncitură. Se potrivește perfect.

Se stropește cu apă pe față și se usucă, preferând mai degrabă mâneca tricoului decât scârbosul ăla de prosop, își pune bine adidașii. Își ia din nou camera și scoate lanțul de la ușă.

Sunt două moduri de a urmări ceea ce filmezi: 1. pe ecranul micuț și 2. prin obiectiv. Adevărații profesioniști folosesc întotdeauna obiectivul, deși e mai greu să vezi prin el. Își pune obiectivul la ochi și își filmează mâna în timp ce ridică și lasă cârligul. Se poate ca într-o sută de ani asemenea cârlige să nu mai existe, iar acest film va fi dovada că au existat și va sta mărturie asupra modului în care funcționau cârlige ca acesta.

Indicatorul de baterie pâlpâie. Bateria e aproape descărcată. Mai are destul curent să o înregistreze pe menajera Katrina huruind cu tubul aspiratorului pe la baza fiecărei trepte. Katrina e legată de casă. Este inclusă în contract. Mama ei și Michael spun mereu o glumă atunci când ea e după un colț și nu poate să audă sau chiar atunci când nu e în casă și n-ar putea să audă nici dacă ai țipa: menajera Katrina în al ei Cortina. Fordul Cortina

este o mașină din anii șaptezeci; probabil că e o mașină nașpa, deși Astrid nu se prinde care e poanta; de fapt, Katrina nu are mașină; își cară singură lucrurile pentru curățenie de la ea de acasă din sat până la casa asta și înapoi, atunci când termină. Dar ei doi se poartă atât de copilărește, de parcă au făcut cea mai mare năzbâtie și au zis ceva cu adevărat răutăcios. Personal, ea, Astrid, este mai presus de chestii din astea. Oamenii sunt diferiți unii de alții, asta e tot, crede ea. E evident. Unii oameni nu pot, de la natură, să ducă viața pe care o duc alții, deci câștigă mai puțini bani și trăiesc în alt mod, mai puțin bine.

Pe scări nu e prea multă lumină. O să iasă un efect destul de interesant. Prin obiectiv urmărește de sus capul Katrinei. O filmează curățând treapta. Apoi o filmează în timp ce coboară și curăță următoarea treaptă.

Katrina menajera se dă la o parte, fără să-și ridice privirea, ca să-i facă loc lui Astrid.

Iartă-mă, Katrina, strigă Astrid politicoasă. Pot să te întreb ceva?

Katrina menajera se apleacă și oprește aspiratorul. Nu-și ridică privirea.

Pot să te întreb ce vârstă ai? zice Astrid. Este pentru cercetarea la nivel local pe care o fac și pentru arhivarea datelor. (Sună bine. Astrid încearcă să o țină minte ca s-o folosească și cu indianul de la Curry Palace.)

Katrina menajera spune ceva cu capul plecat. Pare a fi treizeci și unu. Chiar că arăta așa de bătrână. A pornit iar aspiratorul. Treizeci și unu te încurcă. Astrid rotunjește cifra. 10 la sută nou, 90 la sută vechi. Filmează totul în jurul Katrinei, apoi își filmează picioarele coborând restul treptelor.

Secvența asta urmează imediat după mortăciunea pe care a înregistrat-o aseară, la întoarcerea din sat. Semăna puțin cu un iepure, dar nu era un iepure. Era mai mare decât un iepure. Avea urechile și picioarele din spate mai mici; fusese zdrobit de mașini; blana îi era plină de noroi și de sânge. Patru sau cinci ciori și-au luat zborul de pe el când ea s-a apropiat; sfâșiaseră bucăți din el. Pe marginea drumului găsise un băț și îl împunsese cu acesta. Apoi îl filmase. La un moment dat, o să lase aparatul pe masa din sufrageria de calitate îndoielnică, potrivit exact la secvența aceea, și cu siguranță Michael o să se

uite ce e pe casetă, trebuie s-o facă, ori el e așa de prost încât chiar îi e scârbă de lucruri din astea, dacă se întâmplă în viața adevărată și nu pe scenă, sau cam așa ceva.

Se oprește în hol. Mortăciunea. Dar dacă era vie și doar inconștientă, iar ea a împuns-o cu bățul atât de tare, și de fapt nu era moartă deloc, putea încă să-i simtă împunsăturile și părea moartă doar pentru că era în comă?

Păi, s-ar putea să fi fost totuși bine pentru că, poate, dacă era în comă n-ar fi simțit totul atât de tare cum ar fi simțit dacă ar fi fost trează. În mașina de teren cu care veniseră, mama ei și Michael jucaseră obișnuitul lor Oaia și Claxonul, în care Michael apasă pe claxon ori de câte ori trec pe lângă oi și își arătau unul altuia pumnii strânși ori de câte ori treceau pe lângă un animal călcat. Ziceau că e în onoarea spiritului mortăciunii. E o copilărie. Astrid își amintea cu plăcere de vremea când mortăciunile o întristau. Dar acum are doisprezece ani, iar alea sunt doar niște mortăciuni, pentru numele lui Dumnezeu.

E prea puțin probabil să fi simțit ceva când a împuns-o.

A împuns-o pentru cercetare și arhivare.

Astrid își ascunde iar ochiul în spatele obiectivului. Este de asemenea important să privești de aproape lucrurile, în special lucrurile dificile. Așa spune mereu mama lui Astrid. Astrid traversează holul întunecat și intră în camera din față. Dar obiectivul aparatului se umple de atâta lumină, încât nu mai vede nimic. Trebuie să privească repede în altă parte.

Clipește. Fusese atâta strălucire, încât aproape că o duruse.

Pe canapeaua de lângă fereastră se află silueta cuiva. Din cauza luminii care vine de la fereastra din spatele persoanei și din cauza exploziei de lumină care îi umple încă ochiul cu puncte roșii și negre, fața aceea e doar o nebuloasă de lumini și umbre. Astrid se uită în jos spre covor până ce îi revine vederea. Poate vedea picioarele goale.

Trebuie să fie cineva care are legătură cu casa, vreun naşparliu din sat. Trebuie să fie unul dintre studenții lui Michael. Astrid clipește iar și se întoarce cu spatele. Nu ia în seamă acea parte a camerei. Își oprește aparatul cu multă grijă, scoate încărcătorul și cealaltă baterie de după vechiturile alea groaznice de cărți broșate din așa-zisa bibliotecă. Le duce la bucătărie.

Michael curăță o pară pe o farfurie. Farfuria a fost folosită de sute de ori de către cine știe câți oameni care au fost în casa asta. Curăță para cu un cuțit cu mânerul de lemn. Lemnul acelui mâner are în el toate zoaiele de la toate spălările la care a fost supus de către sutele de bătrâni morți care au trăit sau au venit în vacanță aici.

Și prăjitorul de pâine are firimituri de la alți bătrâni. Astrid își pune echipamentul de filmare lângă un scaun, ia niște folie și rupe un colț dintr-o pâine neatinsă. Acoperă cu folia tigaia-grătar de calitate îndoielnică, apoi pune pâinea deasupra și pornește grătarul. După care se așază pe scaunul de lângă ușă și își leagănă picioarele.

Cine e persoana din camera din față? îl întreabă pe Michael, care taie para în felii albe și egale.

E ceva în legătură cu mama ta, spune Michael. I s-a defectat mașina.

Își ia farfuria cu para și se duce în camera din față, fredonând o melodie. Fredonează cântecul ăla al lui Beyonce. Se crede așa de cool, *i.e.* e complet penibil.

Astrid își izbește mâna de marginea scaunului, să vadă dacă o doare. Doare, dar nu foarte rău. Mai dă o dată, mai tare. Doare mai mult. Bineînțeles că știința poate să demonstreze, tipic și ironic, că mâna ei nu lovește de fapt scaunul, dacă e să se dividă distanța în jumătăți mereu mai mici. Mai lovește o dată. Au!

Așteaptă să se prăjească puțin pâinea.

Îl aude pe Michael vorbind cu voce tare în camera din față. Ia capacul de pe găleata de gunoi. Coaja de pară stă încolăcită deasupra resturilor de la cina de aseară. Pe interior este de un alb strălucitor. O ia. A curățat-o dintr-o bucată. O ține în mână în așa fel încât să refacă forma pe care o avuse înainte de a o coji el. Moțul cu codița stau deasupra ca o pălărie. E o pară goală!

Lasă coaja să cadă înapoi în găleată și dă drumul capacului. Își spală mâinile la chiuvetă. Michael revine. Zâmbetul adresat persoanei din camera din față se atenuează pe măsură ce se apropie.

Se arde, Astrid, spune el.

Știu, răspunde ea.

El ia grătarul de pe foc, deschide găleata de gunoi și aruncă pâinea prăjită cu partea arsă în sus, deasupra cojii de pară.

Dacă ai fi tăiat-o egal de la început, spune el, nu s-ar fi ars așa.

Mie îmi place arsă, zice ea în șoaptă.

El taie două felii din pâine și le pune în prăjitor.

Nu, mulțumesc, spune Astrid.

Michael nu aude. E așa un tăntălău. Acum se ocupă de cafetieră. Numele lui de familie e lipit de numele ei, și ea nu are nicio putere. Își ia lucrurile pentru filmat și pleacă spre hol. Dar n-are nicio idee unde sunt prizele în holul casei ăsteia de calitate îndoielnică. Nu vede niciuna. Știe unde sunt prizele în camera din față și în salon. Sau ar putea să se ducă iar sus, dar, tipic și ironic, după sunet, Katrina și aspiratorul par să fie chiar în camera ei. Din punct de vedere igienic, aspiratul ăsta nu prea contează. Oameni bătrâni au lins mobila cu limbile lor moarte și au impregnat balustrada de sus până jos cu fragmentele exfoliate de pe mâinile lor bătrâne.

Se întoarce în salon. Prizele de lângă televizor sunt toate ocupate. Dacă scoate vreun ștecăr probabil că va avea probleme.

Sunetul aspiratorului se oprește brusc. Ușile spre grădină sunt larg deschise. Camera se umple de sunetele grădinii, *i.e.* păsări etc. Traversează iar spre partea din față a camerei și scoate din priză o lampă de calitate îndoielnică. Își conectează încărcătorul și se ridică.

În dreptunghiul galben de lumină care vine de la fereastra înaltă din față se vede persoana care stă întinsă pe canapea. Își ține picioarele goale ridicate pe canapea, de parcă locuiește acolo. Are ochii închiși. Doarme de-a binelea.

Astrid se apropie de canapea.

E un fel de femeie, dar e mai mult o fată. S-ar putea presupune că este blondă, dar Astrid poate să vadă culoarea, cu mult mai închisă, a rădăcinilor de-a lungul cărării. Are picioarele așezate pe niște pernuțe. Tălpile îi sunt cam murdare.

Așa, de aproape, este mai tânără decât mama ei, mai tânără poate decât Katrina, dar evident prea bătrână pentru o fată. Nu are niciun fel de machiaj. E straniu. Nu e rasă la subsuoară. Și e ceva păr pe-acolo. Nici picioarele nu-i sunt rase deloc. E incredibil. Sunt împodobite cu păr adevărat. Perii arată ca sute de ațișoare care îi ies prin piele.

La mai puțin de două palme de fața lui Astrid, fata, femeia, cum o fi, deschide un ochi și se uită cu el direct la ea.

Astrid sare înapoi. Pe podea, lângă canapea, e o farfurie. O ridică, de parcă Michael ar fi trimis-o s-o aducă. Ținând farfuria în față, traversează camera, iese pe ușile care dau spre grădină și dă colțul.

Nu se oprește până nu iese din raza vizuală a celor din casă. Respirația îi este accelerată și ciudata. E straniu să te uiți la cineva. E straniu când cineva îți întoarce privirea. E chiar straniu să fii surprins privind pe cineva.

Farfuria e lipicioasă. Astrid își suge un deget. Are gust dulce. Pune farfuria jos pe iarbă, lângă bolovanii ornamentali. Își scufundă mâna într-o stropitoare, ca să scape de senzația lipicioasa. Apoi se întreabă dacă era apă în stropitoare. Putea să fie insecticid sau erbicid. Își duce mâna la nas, dar nu miroase a chimicale. Își scoate limba și gustă. Nu are niciun gust.

O ia prin gradină spre pavilionul de vară. Pavilionul de vară nu e decât un hambar, deși în reclamă era numit pavilion de vară; mama ei și Michael se tot plânseseră de el de când ajunseseră aici, pentru că unul dintre principalele motive pentru care veniseră în pustietatea asta plicticoasă fusese acela ca mama ei să poată lucra în pavilionul de vară, așa cum obișnuiau scriitorii de pe vremuri. O poate auzi pe mama ei chiar de la distanța asta. Face mult zgomot, chiar dacă folosește un laptop. Scrie și face cercetări, din nou, despre oameni care au murit, cu un secol în urmă. Bate tare cu două degete, de parcă ar fi furioasă, deși în general nu este, doar pare așa după zgomot.

Astrid stă în fața ușii la care nu trebuie bătut decât în caz de urgență. Stă în grădina asta plină de copaci bătrâni, cu tufișurile ei, cu toate câmpurile și păduricile care se tot întind în depărtare, dincolo de casă. Nu deranjează pe nimeni. În comparație cu pomii bătrâni, ea e doar un fel de copăcel plantat fără sens pe o peluză dintr-o parcare de supermarket.

Zgomotul tastelor s-a oprit.

Ce e? întreabă mama ei din pavilion.

Astrid se dă doi pași înapoi.

Te-am auzit, strigă mama ei. Ce e?

Nimic, spune Astrid. Stăteam și eu.

Mama ei oftează. Astrid aude târșâitul unui scaun tras pe podea. Se deschide ușa. Mama ei iese în lumina. Își mijește ochii, se retrage în cadrul ușii și își aprinde o țigară.

Ia zi, spune ea și dă fumul afară. Ce este?

Nu voiam nimic, răspunde Astrid. Eram pe-aici.

Mama ei oftează iar. O pasăre cântă undeva deasupra lor.

Ai apucat să vezi ce s-a întâmplat la restaurantul indian? întreabă Astrid.

Mama clatină din cap. Astrid, nu mă pot gândi la nimic altceva acum, spune ea.

Ea trebuie întotdeauna să se gândească la oameni morți de șaizeci de ani. Îi ocupă toată mintea când scrie despre ei. Personal, Astrid crede că ar fi cu mult mai util să descopere lucruri legate de cele ce se petrec în prezent decât de oamenii morți, adică lucruri întâmplate acum jumătate de secol.

Când m-am trezit, aveam un fel de amprentă aici, unde am dormit pe deget, spune Astrid. Era uimitor.

Hmm, mormăie mama ei fără să se uite la Astrid, care își pusese degetul pe fața, în locul unde avusese urma.

Ca la ceramica albastră de acasă, continuă Astrid. Știi că are o urmă de deget pe ea de la artizanul care a făcut-o.

Mama ei nu răspunde. Pasărea continuă să cânte aceleași trei note pe care le tot repetă.

Chiar că e o zi frumoasă, nu-i așa, întreabă Astrid.

Hmm, murmură mama ei.

Ca și cum zilele ca asta ar putea continua luni în șir, din mai până în octombrie, adică o vară eternă, ca în trecut? adaugă Astrid.

Mama ei nu o ia în seamă. Nu reacționează în niciun fel. Nu spune nici măcar Astrid, nu mai zice, adică așa cum spune de obicei. Se reazemă de tocul ușii și continuă să fumeze. Astrid simte cum se îmbujorează. Țigările sunt nebunie curată. Fac rău. Miros groaznic. În mod normal produc tot soiul de boli, și nu doar persoanelor care le fumează.

Lovește cu piciorul în iarba înaltă care înconjoară pavilionul de vară. E prea deșteaptă ca să spună cu glas tare ce crede despre fumat. E un lucru pe care poți să-l spui doar în anumite momente.

Cine e persoana? întreabă ea în schimb.

Care persoană? spune mama ei.

Din casă, răspunde Astrid.

Habar n-am, spune mama ei. Michael mai e aici?

Îhî, mormăie Astrid.

Magnus s-a trezit? mai întreabă mama ei.

Nu cred, răspunde Astrid.

Adu-ți aminte să-ți iei mobilul dacă pleci undeva după-amiază, adaugă mama ei.

Îhî, murmură Astrid. Mobilul ei, închis, se află pe fundul unui tomberon de la școală, cel puțin acolo îl lăsase acum trei săptămâni. Dacă mama ei și Michael ar ști, i-ar apuca dracii; încă mai plătesc ratele. Mama ei crede că Astrid e în siguranță dacă îl are, pentru că poate telefona, evident, dar și pentru că oamenii pot fi totdeauna localizați de către poliție datorită telefoanelor, când dispar, GÂNDEŞTE ĂĂ INTELIGENT ASTRID SMART. ĂÂ O FANDOSITĂ ĂĂ NUME NOU = FUNDOȚÂȚĂ. O FAȚĂ CA UN FUND DE VACĂ 3 HA HA Ă LESBIANĂ ȘI CIUDĂȚENIE[2]. E periculos să terorizezi pe cineva. O fată a murit anul trecut la școala lui Magnus din cauză că fusese victima violenței de pe internet. De la școala lui Magnus a venit o scrisoare despre asta. Se presupune că trebuie să spui când ești victimă. Dar asta era la școala lui Magnus. La un moment dat, curând, Astrid o să-i spună mamei că telefonul îi fusese furat.

Ai mâncat ceva? o întreabă mama ei.

Niște pâine prăjită, răspunde Astrid.

Nu face asta, Astrid, îi cere mama ei.

Astrid nu știe ce n-ar trebui să facă.

Ce? întreabă ea.

Să dai așa din picior, o lămurește mama ei.

Nu mai dă din picior. Stă cu brațele atârnând pe lângă corp. Se uită la mama ei. Ea personal nu va ajunge niciodată la mărimea 42. E scârbos. Mama ei stinge încetișor mucul țigării fumate pe jumătate de tocul ușii. Când țigara e stinsă, împrăștie cu piciorul scrumul de pe jos, pune jumătatea de țigară la loc în pachet, intră înapoi în pavilionul de vară și închide ușa.

Astrid așteaptă să reînceapă sunetul tastelor. Durează ceva. Apoi reîncepe.

Se uită la felul în care soarele iese dintre frunzele de deasupra capului ei, adică se gândește la povestea cu Icar cel cu aripile

2 Joc de cuvinte pornind de la numele ei: Smart – „inteligent”; Astrid – „As-tit” – „fund-ţâţă”

făcute de tatăl lui, care s-au topit la soare când a zburat prea aproape de acesta. Se întreabă, oare lucrurile ar fi stat altfel dacă tatăl ar fi făcut aripile pentru o fată care, poate, ar fi știut să le folosească așa cum trebuie? Dar probabil că asta ar fi depins de vârsta fetei, pentru că, dacă ar fi avut vârsta lui Astrid, totul ar fi fost bine. Dar dacă ar fi fost mai mică ar fi fost periculos, și dacă ar fi fost mai mare și-ar fi făcut griji că oamenii se uită pe sub fusta ei și că i se strică machiajul de la soare.

Astrid mai știe de pe undeva, probabil de la Magnus, că e nevoie de douăzeci și opt de secunde de uitat direct în soare ca să orbești. Cum o fi să fii orb? N-ai putea să mergi la o piesă de teatru sau la un film; n-ar avea niciun sens. Televizorul ar putea deveni un radio. Închide ochii. Cum decid orbii când are loc începutul zilei dacă nu pot să vadă dacă e deja lumină sau nu? Dacă nu pot să vadă diferența zilnică dintre lumină și întuneric?

Se gândește ce s-ar întâmpla dacă ar fi să stea aici și să se silească să se uite la soare timp de douăzeci și opt de secunde.

I s-ar topi ochii.

Ar apărea doctori și ambulanțe etc.

Se mută în plin soare, între doi copaci bătrâni. Își cască larg ochii și privește direct în sus. Unu, numără. O secundă e prea mult. Ochii i se închid strâns. Pe dinăuntrul lor zboară fulgere. Când îi deschide, nu mai vede nimic, decât cercul portocaliu strălucitor al soarelui la care privise. Îi închide iar. Lumea de afară se mută în ochii ei ca o vedere interioară. Apoi imaginea din interior se suprapune lumii exterioare, când deschide ochii. Dacă ar putea să facă fotografii cu ochii, ar fi uimitor. Dacă ar putea să facă asta și să aibă și aripi, adică exact ca în mitul cu aripile, ar putea să facă fotografii aeriene. S-ar înălța deasupra tuturor ca un elicopter. Nulitatea – calitate îndoielnică a satului – ar deveni evidentă. Micimea acestor copaci masivi sub care stă acum ar fi cam la fel de evidentă. Ar putea să zboare până acasă. Ar putea să țină toată casa în palmă. Ar zbura pe deasupra școlii într-o fracțiune de secundă. Toți cei din clasă care au acum franceză, de pe terenurile de sport, de pe străzile din jurul școlii, toți ar părea nimicuri, mai mici decât palma ei, devenind din ce în ce mai mici în funcție de înălțimea la care ar decide ea să zboare.

E prea cald în grădină. O pornește spre casă. Acolo e dormitorul ei. Ar zbura și ar intra direct pe fereastră. N-ar mai fi

nevoită niciodată să atingă cu picioarele mocheta. Ar fi în orice moment la câțiva centimetri de podea. Acum ar zbura spre fereastra lui Magnus și ar trage cu ochiul pe sub obloane. (Magnus Smart. Magnus Berenski. Pe Magnus nici nu-l deranjează. De ce mi-ar păsa mie de el când pe el nu-l fute grija de mine, spusese el odată. Dar Magnus și-l poate aminti. M-a ridicat pe umeri și ne-am plimbat pe plajă, îi mărturisise el lui Astrid într-o noapte în căsuța din copac. Mă lăsa să-i pun zahăr în ceai.) Oblonul de la fereastra lui Magnus e mereu lăsat. Nu face niciodată duș sau baie. În majoritatea zilelor nu se trezește până la două după-amiază și nu coboară decât ca să aducă vasele murdare, să-și ia cina cu el, să se ducă sus înapoi și să încuie iar ușa. Mama lor și Michael își cam pierd răbdarea. Dar, chiar dacă ei se enervează din cauza lui, el tot așa face, fără să fie pedepsit. Dar, în mod tipic și ironic, când Astrid a încercat să-și ia și ea cina sus, au făcut ca toți dracii.

Mașina de teren a dispărut de la intrare. Pe alee e o mașină albă, veche. Bucătăria e goală. Televizorul merge singur în salon. La știri a dispărut un om, iar poliția a găsit un corp. Astrid pune ziarul de azi pe un fotoliu și se așază pe el, cuprinzându-și corpul cu brațele. Prezentatorii de știri și intervievații lor repetă mereu că a dispărut un om și că s-a găsit un corp, dar nimeni nu vrea să spună dacă acel corp are ceva a face cu omul dispărut sau viceversa, deși e evident că asta vor să sugereze. E ceva în legătură cu războiul. Apare prim-ministrul înconjurat de americani care ovaționează și da mâna cu oameni în costume. După știri, o femeie vorbește la nesfârșit dintr-un studio despre ce s-a întâmplat cu funcționarea intestinelor ei de când s-a apucat de nu știu ce combinații de mâncare. Chiar și fecalele sunt mai drăguțe, spune prezentatoarea. În studio, toată lumea râde. E infantil. Un om sună în direct și zice că și-a băut urina. Cei din studio discută dacă băutul propriei urine te-ar face să te simți mai bine. Astrid e bucuroasă că Michael nu e aici, fiindcă probabil că ar crede că treaba cu urina e bună și i-ar obliga pe toți s-o facă.

Televizorul ăsta nu are decât vreo treizeci de canale, și majoritatea sunt niște porcării. E tipic pentru un televizor de calitate îndoielnică. Pe un alt canal e un show cu videoclipuri din anii optzeci. Acum e bine să te uiți la ele, pentru că niciunul din ei doi nu e pe aproape țopăind ca niște dobitoci și dând mereu

cu gura despre cât de politică era muzica pop. Începe un clip cu o fată care bea o cafea într-o cafenea și răsfoiește o revistă cu benzi desenate, după care revista prinde viață, iar fata intră în poveste. Băiatul din banda desenată îi face cu ochiul, apoi întinde mâna, așa direct din poză, spre lumea ei, iar ea i-o prinde cu mâna ei reală, și intră în lumea desenului, și devine o ilustrație ca și el, dar afară, în lumea reală, patroana cafenelei nu poate să înțeleagă unde a dispărut fata și e furioasă că a plecat fără să plătească, așa că mototolește revista și o aruncă la coș, ceea ce pentru lumea desenului este *i.e.* un dezastru total și produce invazia unor oameni cu răngi care devin foarte violenți. Așa că băiatul își sfâșie la propriu lumea (lumea lui de hârtie) pentru ca fata să poată să scape prin coperta mototolită înapoi în lumea ei. Femeia de la cafeneaua din lumea reală o găsește pe fată, care e iar reală, leșinată pe capacul lăzii de gunoi din spatele barului. Deci fata apucă revista mototolită și o scoate din ladă, fuge afară, aleargă până acasă, se așază la ea în dormitor și încearcă să o îndrepte. La sfârșitul clipului apare băiatul din banda desenată (totodată și solistul grupului pop), care se zbate să intre în lumea reală a fetei, ca să devină real, nu doar o ilustrație.

Astrid se duce la bucătărie și rupe în două bucata de pâine fără să atingă nicio parte care ar fi fost tăiată cu vreun cuțit. Scoate miezul și îl mănâncă. La întoarcere își trage tricoul în sus peste gură și respiră prin bumbac, apoi miroase bumbacul acolo unde respirase. Miroase destul de bine. Se gândește dacă așa o fi gustul ei, gustul ăsta de miros dulce de respirație, dacă ar fi putut să guste din gustul ei, sau dacă altcineva ar fi fost în stare s-o facă. Dar dacă gustul ei e grețos? Mai trec două clipuri, în timpul cărora ea își face griji că ar avea un gust grețos. După care închide televizorul.

Cuplează bateria la cameră și verifică dacă funcționează. Ascunde încărcătorul, care încă mai încarcă cealaltă baterie, în spatele vechilor romane polițiste, de pe cel mai de jos raft al bibliotecii. Se oprește în hol să asculte, dar nu se aude niciun sunet dinspre camera lui Magnus. Pleacă din casă pe ușa din fața. Mama ei și Michael nu mai contenesc să vorbească despre ce uluitor e să trăiești la țara, unde poți să ai încredere în oameni, să-ți lași mașina neîncuiată și ușile de la casă neferecate sau chiar deschise larg. Astrid verifică dacă ușa este

încuiată după ea. Dacă vrea cineva să prade casa poate să intre pe ușile dinspre grădină și atunci mama ei poate fi învinuită. N-o să găsească încărcătorul decât dacă au venit special ca să fure vechile romane de Agatha Christie, ceea ce ar deveni o infracțiune de-a dreptul ironică.

Merge pe aleea care iese în drumul ce duce în sat. E foarte cald. Se gândește la casa din spatele ei, rămasă acolo plină de toate hidoșeniile și de toate lucrurile lor de vacanță, aranjate și diferite, ca niște obiecte care plutesc pe o suprafață prea încinsă. Este momentul dinaintea pătrunderii spărgătorilor, care se strecoară prin gradină și se autoservesc. Dar, de vreme ce este momentul de dinainte, camerele de jos sunt toate goale, nu e nimic în ele, doar lucruri, de ți se pare că își țin respirația în aerul fierbinte al verii. Magnus i-a explicat ideea aia, că o secvență dintr-un film e diferită de ceva din viața reală, într-un film există întotdeauna un motiv. Dacă în film există o cameră goală, e pentru că au un motiv să-ți arate o cameră goală. Magnus ridicase un stilou și îl lăsase să cadă. Îi spusese că, dacă scapi un stilou din mână în viața reală, asta e, e doar un stilou pe care l-ai scăpat pe jos. Dar dacă scapă cineva dintr-un film un stilou și camera de filmat îți arată acel stilou, atunci stiloul care e scăpat e mai important decât stiloul scăpat în viața reală. Astrid știe că așa e, dar nu prea e sigură cum de o fi așa. Când Magnus va vorbi iar cu oamenii, îl va întreba. O să-l mai întrebe, asta dacă o să-și mai aducă aminte, și de ce a împuns cu bățul, fără să se gândească, animalul mort. Magnus va ști din ce motiv a făcut asta și îi va explica. Ar fi fost grozav dacă ar fi avut un film cu animalul, nu deja mort, ci chiar înainte de a fi călcat, în minutul dinainte de a fi călcat. Ar fi acolo, stând pe marginea drumului, indiferent ce-o fi fost, un iepure, o pisică, doar stând acolo cu ochii și cu lăbuțele etc.

Dar ar fi grozav numai dacă ai urmări secvența știind ce va urma. Tu ai ști, dar animalul nu. Dacă ai ști *asta* și ai avea și un film despre *asta,* ar fi exact ca și cum te-ai uita la o încăpere înainte de a fi prădată. Tu ai ști, dar încăperea nu. Nu că o încăpere ar putea ști ceva, ca și cum ar fi vie, ca o persoană. Imaginează-ți o încăpere vie, în care mobila se mișcă de la sine, iar pereții se strigă unul pe altul dintr-o parte într-alta a camerei. O cameră vie, ha, ha. Imaginează-ți că ești într-o cameră, o cameră vie, ha, ha, ha, și nu te aștepți să fie vie, și te așezi pe

un scaun, și scaunul spune: Pleacă! Nu sta pe mine! Sau s-ar mișca să nu poți să stai pe el. Sau dacă pereții ar avea ochi și ar putea vorbi, *i.e.* ai putea să intri într-o cameră și să o întrebi ce s-a întâmplat în ea în timp ce tu erai în altă încăpere, și ea ar putea să-ți spună exact ce

Bună, spune cineva.

*

Bună, răspunde Astrid.

E persoana de azi-dimineață, care stătea culcată pe canapeaua din salon.

Merge în pas cu Astrid. Are două mere într-o mână. Le cântărește, le cercetează cu privirea, alege unul pentru ea însăși.

Poftim, spune.

Mărul o pornește prin aer spre Astrid și o lovește destul de tare în piept. Îl prinde cu îndoitura brațului, între corp și aparatul de filmat.

Astrid, rostește persoana. Astrum, astralis. Cum e să ai un nume atât de astral?

Începe să vorbească despre stele. Zice că, din cauza poluării luminii din orașe și a iluminatului stradal, cerul nopții nu mai poate fi văzut ca lumea și că acum, deasupra întregii lumi vestice, cerul nu mai este niciodată cu adevărat întunecat. În mai mult de jumătate din Europa, în America, peste tot în lume, oamenii nu mai pot vedea stelele așa cum le vedeau în trecut.

Are un fel de-a vorbi, *i.e.* cu accent irlandez, sau poate oarecum american. Deși Astrid nu spusese nimic despre intenția ei de a se duce la Curry Palace, ea începe să vorbească despre asta. O întreabă pe Astrid dacă l-a văzut și spune că e un act flagrant de încălcare a legii locului. Ce alt motiv ar fi avut cineva să arunce cu vopsea neagră pe ușile și ferestrele singurului restaurant etnic din sat? Singurului restaurant etnic dintr-o zonă destul de mare?

Astrid își ridică aparatul și și-l pune la ochi, deși e închis și are căpăcelul pe lentilă. Spera că persoana îl va vedea și o va întreba despre el. Dar persoana nu mai vorbește acum și merge mai repede, puțin în fața lui Astrid. Astrid lasă camera în jos. Începe să mănânce mărul. Nici nu-și dăduse seama cât îi era de foame.

Cum de-ai aflat? îi strigă ea. Despre restaurant, adică?

Se grăbește să țină pasul.

Cum de-am aflat? repetă persoana. Cum să nu afli? Cum să nu vezi?

Ai vreo legătură cu casa? întreabă Astrid.

Persoana se oprește din drum. Se uită fix spre pământ. Dintr-odată se ghemuiește. Astrid vede acolo o albină, târându-se pe macadamul zgrunțuros, o albină din cele mari, de genul păros. Persoana scoate ceva din buzunarul de la spate al blugilor tăiați. E un pachețel. Îl desface la un colț și îl golește în palmă. Îndoaie colțul la loc și îl bagă înapoi în buzunar. Scuipă în palmă. E scârbos. Freacă scuipatul din palmă cu degetul mare. Desprinde scuipatul frecat și îl întinde pe jos, pe lângă albina care se oprește, acum că are în apropiere ceva mai mare decât ea.

Persoana se ridică și își continuă mersul, lingându-și palma și frecându-și-o de blugii tăiați.

Astrid se gândește s-o întrebe câți ani are. Se uită la picioarele persoanei, acoperite cu păr. E de-a dreptul obscen. N-a mai văzut niciodată așa ceva. Se uită la labele picioarelor, goale pe suprafața drumului.

Nu doare să umbli așa, cu picioarele goale? întreabă ea.

Nuu, răspunde persoana.

Ți s-a stricat mașina? zice Astrid.

Se află acum pe un drum pe care Astrid nu-l recunoaște.

Mașinile sunt o idee foarte proastă într-o lume atât de poluată, remarcă persoana.

Tu ne-ai închiriat casa? zice Astrid.

Care casă? întreabă persoana.

Casa pe care am închiriat-o, o lămurește Astrid.

Persoana își termină mărul și azvârle cotorul în sus peste un gard viu.

Biodegradabil, zice.

De ce ai făcut așa acolo, lângă albină? întreabă Astrid.

Reanimare, răspunde persoana.

Scoate pachețelul cu colțul îndoit din buzunar, se asigură că e bine închis și i-l aruncă lui Astrid. Sunt cubulețe precum cele din zaharnițele de la cafenele, din cele care au informații tipărite la întâmplare pe ele, ca datele de naștere ale compozitorilor de muzică clasică sau ale scriitorilor faimoși sau nume de mașini celebre sau de cai câștigători la curse. Pe o latură scrie: „ZAHĂR ALB”. Pe cealaltă e imaginea ruptă a unui avion de luptă și

cuvintele: „OILEA RĂZBOI MONDIAL 1939-1945 Aproximativ 55 de Milioane de Vieți Pierdute”.

Păstrează-l, spune ea.

Astrid apucă mărul în aceeași mână cu aparatul și îndeasă zahărul în buzunar. Tot drumul, persoana îi vorbește despre cum, la sfârșitul verii, albinele lucrătoare îi alungă din stup pe trântori pentru că nu e destulă hrană pentru toate albinele pe perioada de iarnă, iar utilitatea trântorilor încetează odată ce regina a fost fertilizată, iar administrarea stupului se schimbă când vara ia sfârșit, așa că albinele lucrătoare mănâncă aripile trântorilor și apoi îi lasă să cadă pe pământ.

Și atunci ce se întâmplă cu ei? întreabă Astrid.

Probabil că îi mănâncă păsările. Trântorii fac tot ce pot să se agațe de albinele care îi aruncă, îi explică persoana, cu piciorușele, deoarece aripile le sunt mâncate. Dar deocamdată trântorii sunt în siguranță. E abia începutul verii.

E un fel de expert în albine. Acum fluieră. Își vâră mâinile în buzunare și o pornește pe drum în fața lui Astrid, fluierând ca un băiat o melodie. Astrid merge pe un drum necunoscut, cu cineva necunoscut, iar mobilul ei e sub o grămadă de gunoaie și ea însăși poate fi considerată în mod oficial de nelocalizat.

Cum de știi că mă cheamă Astrid? îi strigă ea chiar din spate.

Ei, nu-i greu. Mi-a spus omul ăla, vine răspunsul.

Ce om? întreabă Astrid.

Omul. Omul din casă, o lămurește persoana. Omul care nu e tatăl tău. Nici eu n-am tată. Eu nici nu l-am cunoscut pe-al meu.

Astrid scapă din mână mărul pe jumătate mâncat. Se rostogolește pe drum, spre margine. E gata să scape și camera, dar o prinde din cădere. Se oprește. Rămâne în mijlocul drumului.

Mașina, spune persoana în timp ce o mașină ia curba chiar în fața lor. Astrid sare într-o parte. Încearcă să-și amintească tot ce spusese până acum cu voce tare. Nu spusese nimic despre nimic. Nu menționase niciun tată sau niciun ne-tată. Mașina le ocolește, iar ea simte curentul de aer după trecerea acesteia. Simte că are un motor de mașină care-i huruie prin urechi și prin ochi, deși nu mai e niciun curent, iar mașina a dispărut de mult și totul e complet calm, complet senin, o zi obișnuită de iulie.

Persoana a continuat să meargă. Vino dacă vii, îi strigă ea fără să se întoarcă.

Pășește destul de repede acum. Astrid începe să alerge. Dar, abia când o ajunge din urmă, își dă seama. Tot avantajul în a te trezi prima dimineața este că nu mai e nimeni prin preajmă, doar Astrid, căscând, aproape adormită, aplecată pe fereastra deschisă, ținându-și mâna nemișcată cu ajutorul brațului sprijinit de pervaz, ca să filmeze venirea luminii. Toată existența e formată din păsările care țopăie, copacii mișcați de vânt, lanurile care se leagănă, nicio mașină pe drumurile din apropiere sau din depărtare, niciun lătrat de câine, nimic, nimic. Dar într-una dintre dimineți, Astrid, prin obiectivul camerei care are un zoom foarte puternic, o văzuse.

Era ea.

Era ea, clar.

Era departe, era cineva care ședea pe o mașină, o mașină albă, Astrid e sigură că era o mașină albă, parcată tocmai la marginea pădurii. Părea că are un binoclu sau un fel de cameră, ca un pasionat de viața păsărilor sau un expert în vreun domeniu al naturii. Ciudat era că, în realitate ceea ce ținea ea sub observație era cealaltă persoană care mai era trează, care părea, în mod tipic și ironic, a o ține sub observație la rândul ei, iar acum, când Astrid o ajunge din urmă pe drum, ea vorbește de parcă ar fi fost în mijlocul unei conversații și de parcă ar fi sigură că Astrid înțelege cu exactitate despre ce-i vorbește.

Pentru că, ascultă-mă. Dacă spui cuiva vreun cuvânt, spune persoana, te omor. Nu glumesc. O fac.

Persoana se întoarce și se uită la ea. Începe să râdă, dintr-odată încântată de ceva, ceva așa de nostim de nu-și poate opri râsul. Se holbează la Astrid, iar Astrid își dă seama că o face pentru că propria față are o expresie holbată. Ochii i s-au holbat așa de mult, încât poate cu adevărat să simtă, fizic, cât de holbați sunt.

Persoana, încă hohotind, întinde mâna, și-o pune pe creștetul lui Astrid și ciocănește tare de două ori.

E cineva acasă? întreabă ea.

Destul de mult după aceea, Astrid simte locul în care a ciocănit-o. Creștetul capului lui Astrid îi dă o senzație cu totul diferită de restul corpului, ca și cum mâna ar mai fi încă acolo, atingând-o.

I.e. ceva cu siguranță că a început

începutul ăsta = sfârșitul tuturor. Iar el era parte a ecuației. I-au luat capul fetei. I l-au pus pe celălalt corp. Și l-au trimis la toți prin e-mail. După care ea s-a omorât.

Zgomotul de afară e de la păsări. Sunt lăstuni. Își fac porția de zgomot de seară. Păsările nu au niciun sens acum. Seara nu mai are niciun sens. I-au luat capul. I l-au pus pe celălalt corp. L-au trimis prin e-mail. După care ea s-a omorât.

Era marți. Era doar o marți. Magnus știe că nu va mai fi vreodată doar o altă zi de marți. Cândva erau doar zile ale săptămânii în care totul părea normal. Acum doar să te gândești la o asemenea senzație e uluitor. Au mers de-a lungul coridorului, au luat-o doar pe scările centrale și apoi de-a lungul coridorului, ca în oricare altă zi de marți de demult. El purta ceea ce pusese pe el de dimineață. Erau doar niște prăpădite de haine. Hainele erau doar haine, nu aveau alte înțelesuri pe atunci. Purta șosetele alea? Știa doar că purta pantalonii respectivi. Sigur purta pantalonii ăia. Ăia sunt pantalonii lui de școală. Iar ăia sunt pantofii lui de școală. Era doar o glumă. Toți râdeau gândindu-se ce haz vor face. Și el râdea. El a fost cel care a deschis ușa. Și acum simte cum ușa îl împingea înapoi cu putere prin mânerul de siguranță. Au folosit unul dintre noile scanere. Și un copil ar fi putut s-o facă, chiar și folosind vechiul echipament. Era un procedeu destul de simplu. Dar cei doi erau bâtă la computere. N-ar fi putut s-o facă, dacă el nu le-ar fi arătat cum. Întâi au scanat-o pe ea. Apoi au scanat cealaltă fotografie. După care au translatat și au lipit capul pe cealaltă poză. Apoi au trimis jpeg-ul la toată lista de e-mail. Au continuat să facă chestii, haine, pantofi, coridoare din școală, acasă, zilele săptămânii, zi după zi, zile întregi. Într-una dintre zilele alea ea s-a omorât.

E lumină? Magnus clipește spre oblonul tras în jos. Poți trage oblonul, dar totul continuă să existe acolo, dincolo de el. Lumina îl face să-și simtă toți mușchii de parcă ar fi drogat. Îi face picioarele incapabile să se miște. Îl face să-și simtă brațele ca prinse în piatră. Dacă e lumină, se va face întuneric. I-au luat capul. I l-au pus pe un alt corp. L-au trimis pe la oameni. Apoi ea s-a omorât.

Se ridică în șezut și se ține de stomac. Își mijește ochii spre lumină, spre întuneric. Departe, departe, ca și cum s-ar uita prin celălalt capăt al telescopului, vede un băiat. Băiatul are dimensiunile unei pietricele. Lucește de parcă ar fi fost șlefuit. Poartă hainele de școală. Dă din brațele mici ca niște picioare de păianjen. Vorbește cu o voce pițigăiată. Spune lucruri ca „marfă”, „cool”, „beton de beton”. Vorbește despre orice. Vorbește ca și cum i-ar păsa. Vorbește despre matematică, despre cum cresc plantele, despre cum se reproduc insectele sau despre cum arată interiorul unui ochi de broască. Vorbește despre filme, despre computere, despre ecuații binare. Vorbește despre producerea hologramelor. El însuși a fost creat cu un laser, lentile, elemente optice, o suprafață optică specială izolatoare de vibrații. Este creația unei unde coerente de lumină. Tocmai chițăie ceva despre asta. Spune că lumina coerentă e beton. E băiat de băiat. Conține în el toate informațiile necesare despre formă, mărime, strălucire. E grețos de încântat de sine. E chiar beton de beton. E numai aparent dimensional. E o reproducere tridimensională a ceva ce nu există de fapt în acel spațiu. Nu a fost niciodată acolo în mod real. Uitați-vă la el. E un norocos. În primul rând, pentru că nu există. Ăsta da, noroc. În al doilea rând, e așa de mic. Ar putea să dispară strecurându-se pe sub ușă. Ar putea să dispară printr-o crăpătură în podea. În al treilea rând, există în trecut, înainte. Magnus cel real este acesta, de acum, masiv, de care te împiedici. Adevăratul Magnus e prea mult. E un morman, mare ca o balenă eșuată pe plajă, mare ca un uriaș împiedicat și neîndemânatic. Își coboară privirea spre vechiul lui eu chițăitor, lucios, agățat de piciorul lui de uriaș, de parcă piciorul ar fi un munte, un experiment interesant sau o aventură. Băiatul-Hologramă habar n-are cui îi aparține piciorul. Băiatul-Hologramă n-ar putea nici măcar să-și imagineze proporțiile lui monstruoase. Ei înainte. Ei după. Ei apoi. Apoi ei. Apoi ea.

Magnus stă întins pe podea cu fața în jos. Dacă ar fi o balenă, chiar și o balenă eșuată, ar mai fi posibil. Dacă ar fi un pește, orice fel de pește, în apă sau afară. Ar mai fi posibil să respire. Sau ar fi o ușurare, zbaterea, panica, faptul de a nu mai putea respira. Dacă ar fi doar aerul sau apa care trec prin branhiile unui pește. Sau dacă ar fi un câine, orice fel de câine, cu sau fără lesă. Dacă ar avea labe cu pernuțe cu care să lase urme de

galop pe nisipul plajei. Dacă ar fi un câine cu un creier de câine. Ar putea fi câine de acum înainte. Ar fi loial. Ar aștepta toată ziua în casă, doar pentru întoarcerea cuiva. I-ar face plăcere să aștepte. Ar mânca dintr-un castron. Ar bea cu limba. Ar face ce i se spune. Ar face ghidușii stupide. Ar fi grozav. Ar putea fi orice animal. Ar putea fi un bursuc. Ar putea locui în pământ. Ar putea mânca viermi. Ar putea săpa cu ghearele. Ar putea să aibă pământ între gheare. Ar fi bucuros să fie un bursuc.

Badger[3]. Chiar și cuvântul e cu noroc. E doar pe jumătate rău. Magnus e în întregime rău. A fost dintotdeauna rău, deși n-o știa. Credea în lumina lui coerentă. Greșea. Era rău. Era intrinsec rău. E ca un fruct putred agățat strâmb de o creangă. Dacă îl culege cineva și îl despică în două, va vedea. Lumea cu zilele ei de marți, cu hologramele, balenele, peștii, câinii, broaștele, cu bursucii pufăind cu ochi umezi se retrage ca un val din fața lui. Singură se retrage din fața lui, de parcă ar privi printr-un telescop un film vechi despre o vânătoare de vulpi în vechea Anglie, plină de vesele cornuri de vânătoare înregistrate pe o bandă uzată, în vreme ce vulpea dispare, apoi spatele cailor și spatele călăreților care se pierd în depărtare. Băiatul-Hologramă zâmbește cu un zâmbet copilăresc, face un semn de adio cu batista, apoi toate Crăciunurile, Paștile, vacanțele mici și vacanțele mari apun în depărtare, duse. Magnus trage cuvertura de pe pat. Și-o înfășoară strâns pe cap, dar tot mai respiră, chiar și prin densitatea ei. Viermii o mănâncă pe fată. Sub unghiile lui e pământ. Osul, mușchii ce-i legau corpul de cap se rupseseră. Era sfârșitul. Din cauza lui. El le-a arătat ce să facă. Ei au făcut-o. I-au așezat capul pe un alt corp. L-au trimis tuturor celor de pe lista din e-mail. Ea s-a omorât.

Magnus e șocat ori de câte ori se gândește la asta. Ceea ce îl șochează cu adevărat e că nu se întâmplă nimic. Nu se întâmplă nimic de fiecare dată când se gândește. Nu a contat? Nu contează? I-au luat capul. L-au pus pe celălalt trup. Deși era o minciună, a devenit adevăr. A devenit mai ea decât ea. Când a ajuns acasă în acea marți, și-a verificat mailul. Era un mesaj afișat. Și el era pe lista de e-mail. A dat clic. Uite-o. Imaginea era comică. A râs. Acum se gândește la asta. I se întărește. I se scoală, ejaculează. De fiecare dată se gândește la sine, stând și

3 Joc de cuvinte intraductibil în limba româna: englezescul *badger* („ bursuc") conţine cuvântul *bad* („rău"). (n.tr.)

uitându-se la imaginea pe care ei o făcuseră, iar el e singur, în camera lui. Fusese părtaș de la început. De fiecare dată, iar i se scoală. Îh. E de-a dreptul monstruos! Nu se poate opri. A încercat. Încearcă mai tare, ha, ha. Era hilar. Cum îi ședea capul pe gât. Cum erau poziționați sânii. Și cum de nu aflase mai nimeni. Dar el știa. Acum râde iar, excitat ca dracu'. E scârbos. S-a transformat pe sine când a transformat-o pe ea. Și-a smuls propriul cap fără măcar să-și dea seama. S-a transplantat singur pe un corp pe care nici nu-l cunoaște. Dacă se uită în oglindă, arată la fel ca înainte. Dar nu mai e la fel. E șocant să vezi cât de asemănător e cu el însuși. Și ea s-a văzut schimbată. N-a știut niciodată cine a făcut-o. El era. El a făcut-o. Magnus e Dumnezeu. De fapt, nu e niciun Dumnezeu. E numai Magnus. Băiatul-Hologramă credea probabil că Dumnezeu există. Băiatul-Hologramă credea că Dumnezeu e mai uman decât oamenii, mergând printre ființe subumane asemenea celebrității care se plimba printre păpușile Muppets, invitată la Muppet Show în fiecare săptămână. Băiatul-Hologramă era șeful clasei. El ținea discursul în timpul ceremoniei de Ziua Eroilor pentru soldații morți în războaiele mondiale. A lui era îndatorirea de a așeza coroana de flori, de a conduce rugăciunile chițăite, ca să nu-i uităm pe eroi. Dar Băiatul-Hologramă era uitarea întruchipată. Era norocos. Creierul lui era numai lumină. Acum nu mai există uitare. Nu va mai exista uitare niciodată. Amintirea e ca o întunecare. Întunecarea se întâmplă mai des acum. E tot așa cum gripa făcea lumina să se întunece. E aproape exact ca atunci când a avut gripă, în decembrie 1999 – ianuarie 2000. La televizor era în fiecare seară serialul ăla vechi cu germanii din adânc, din submarin, presiunea, dacă îi vor supraviețui sau nu la o asemenea adâncime. Prima oară când i s-a întâmplat a fost la două zile după ce a aflat că ea murise. Stătea, doar stătea, într-o stație de autobuz, lângă un copac. Copacul avea o cracă în sus. Pe deasupra copacului, în jurul crengii, cerul devenea mai întunecat. Apoi totul a devenit mai întunecat. Dar nimic nu se schimbase. Cerul era albastru. Nu erau nori. Nu era nicio schimbare în aer. Și totuși, continua să se întunece. A dispărut după ce a adormit. Apoi a revenit săptămâna următoare, când era la cafenea. Apoi a dispărut. Apoi a revenit, mai întunecată. Nu avea semne prevestitoare. E ca atunci când ești la cinema și aștepți să se micșoreze lumina. Ceva din creierul tău știe că în

orice moment e posibil ca lumina să se micșoreze. Așa că uneori ai impresia că s-a diminuat chiar dacă nu s-a întâmplat așa, chiar dacă nu s-a schimbat deloc. E din cauza efectelor cauzale. El e cauza. El a schimbat existența lumii. S-au tot jucat cu capul ei până ce au fost mulțumiți. L-au mutat de la gât. Apoi l-au transmis. Apoi ea s-a omorât.

Patruzeci de tipi din clasele mari au văzut imaginea. Douăzeci și șase din clasele mici probabil că o văzuseră.

Magnus nu e în stare să calculeze exact câți oameni e posibil să fi văzut imaginea sau mai pot încă să o vadă. A fost o prelegere despre ea la adunarea generală de după. Milton a spus că aceia care au expediat-o ar trebui să recunoască. Tot va ieși la lumină, a spus. Și, când se va întâmpla, atunci va fi mai rău pentru ei dacă nu recunosc acum. Dar nu poate fi descoperită sursa. Nicio șansă ca e-mailul să fie urmărit până la ei. Anton găsise un cod poștal de prin Statele Unite. Îl copiase de pe coperta unei reviste. Mesajul era trimis din partea lui „Michael Jackson”. Când Magnus își verificase mailul în seara de marți, acesta fusese numele care apăruse. Râsese. Se gândise că era beton că era și el implicat. Era în holul mare când a venit Jake Strothers prima oară cu fotografia. Jake Strothers o furase din birourile școlii. Jake Strothers fusese trimis cu o comunicare, dar, când ajunsese acolo, nu era nimeni în birou. Fișetul cu dosare personale era larg deschis. Jake Strothers s-a uitat prin el. A găsit fotografia pe dosarul ei. Era într-o clasă mai mică. Dosarul era la începutul M-urilor. Jake Strothers a intrat în holul mare și i-a arătat-o lui Anton. Anton avea deja revista în dulăpiorul lui. A adus-o și a vârât fotografia în revistă. Jake Strothers a sărit în sus. Nu, dă-te dracu’, o s-o îndoi. Jake Strothers intenționase să-i dea o întâlnire. De asta o furase. Nu era mulțumit cu o fotografie pe telefon. Voia o fotografie care să nu fie luată pe furiș. Apoi Jake s-a uitat la combinația pe care o făcuse Anton îndoind fotografia. Au râs amândoi. El i-a întrebat de ce râdeau. N-au vrut să-i spună sau să-i arate. Știau că el n-o făcuse niciodată până atunci. Îl simțeau de parcă i-ar fi fost scris în frunte. Anton a zis: Nu eu răspund de ce li se întâmplă homosexualilor. Magnus a spus că nu e. Anton a spus: Te cred, zău. Dar nu eu răspund nici de ce li se întâmplă inocenților care vad lucruri pentru care nu sunt încă pregătiți. Aici Anton avea dreptate. Băiatul-Hologramă era așa de-al dracului de pur.

Băiatul-Hologramă își ținea sub observație excitările ca pe niște interesante experimente științifice. Până în acel moment el era încă băiatul hologramă. Până în acel moment Băiatul-Hologramă avea încă iluzia că este Magnus Smart. Era încă o zi obișnuită de marți. Magnus Smart știa ceva ce ei nu știau. Și un copil ar fi putut s-o facă, așa, de-al dracului. Anton, Jake Strothers habar n-aveau. Erau varză la computere. Magnus Smart le spusese că poate să le arate ceva. Era după ore. Nu prea era nimeni prin preajmă. Au luat-o de-a lungul coridorului, au trecut pe lângă femeile de serviciu. Au coborât pe scările centrale. Școala era goală, vidă, mare ca o balenă. Au mers prin ea ca și cum ar fi fost în interiorul unor coaste de balenă. Doar că acum Magnus e mai mare, mai plin de sine decât școala. Știe mai mult decât știe toată școala. Au deschis ușa. Ce vezi când te uiți la poza cuiva? Era un articol în ziar. Se scria: tragedia morții lui Catherine Masson de la liceul Deans. O persoană fericită, generoasă, iubită, o fată inteligentă și politicoasă, o bună prietenă, ai cărei prieteni îi vor simți lipsa, un membru entuziast al Societății de Studiere a Pietrelor. Fotografia din ziar era fotografia de la școală. Era aceeași. Magnus știe mai mult decât știa ea. Magnus știe mai mult decât știe familia ei, chiar și acum. Mai mult decât toți cei care au primit e-mailul, mai mult decât toți cei care au citit ziarul, Magnus știe mai mult decât toți. Anton știe. Jake Strothers știe. Nimeni nu va afla că Magnus are vreo legătură cu ei. Ei sunt cunoscuți ca fiind răi. El e cunoscut ca fiind bun. S-au întâlnit la poarta laterală ca din întâmplare, de parcă ar fi mers acasă de la școală în același ritm. Anton mergea cu ochii în pământ. Zicea că nimeni nu trebuia să știe, nimeni nu trebuia să vorbească. Toți au fost de acord, au dat din cap fără să spună nimic, nimeni n-are cum să știe. Dar Magnus știe. E umflat de atâtea câte știe.

El a făcut-o.

Ei au făcut-o.

Apoi ea a făcut-o.

S-a omorât.

Magnus își scutură zdravăn capul sub cuvertură. Își repetă iar cuvintele. Ea. S-a. Omorât. Nimic. Cuvintele n-au niciun sens. Nu înseamnă nimic. Nu fac nimic. Își trage cuvertura de pe cap. E tot în cameră. Sunt în vacanță în Norfolk. Este deja întuneric? Nu contează. Catherine Masson. Își repetă numele. Catherine

Masson Catherine Masson Catherine Masson. Nu contează nu contează nu contează. Era fericită, generoasă, iubită. Prietenii o iubeau, își vâră capul iar în cuvertură. Era inteligentă. Era politicoasă. Activa în Societatea de Studiere a Pietrelor. În cadrul societății se șlefuiesc pietre pentru a confecționa lucruri, ca bijuterii și butoni de manșete. Probabil că își ținea lucrurile făcute de ea pe noptieră, în dormitor. Iat-o, la calculator, în dormitor. E un dormitor ordonat, de fată. Are afișe cu interpreți, imagini cu personalități TV, decupaje cu cai, pui de animale, tigri și urși polari. E momentul în care deschide un e-mail pe care scrie că vine de la Michael Jackson. Dă clic. Se uită încremenită la ecran. A. Nu contează. Nu contează. Trecuse o dată pe lângă ea pe culoar. De fapt, nici nu e sigur că era ea. Era doar o fată. Era într-un grup de fete care hohoteau. Erau groaznice. Se duceau la franceză. Mâncau chipsuri și se îmbrânceau să intre pe ușă. Strigau ceva despre ce tâmpit sună „cauciucuri" în franțuzește. *Les pneus.* Era ea? Dacă acea fată era ea, atunci trecuseră la o jumătate de metru unul de altul, dar nu știuseră. Ea nu știa cine era el. Nici el nu știa, adică cine era el. Ea e norocoasă. E moartă. Nu simte nimic. Nici el nu simte nimic. Dar el nu e mort. După aceea, s-a răspândit un zvon prin școală. O fată de la Deans s-a omorât în baia de acasă. Mama sau fratele ei o găsiseră. Auzise zvonul la ora de matematica. Charlie vrea să construiască în spatele casei o anexă cu aria podelei de 18 metri pătrați. Vrea să utilizeze cel mai mic număr posibil de cărămizi. Scrieți expresia matematică adecvată folosind ca termeni x și y. Algebra este ramura matematicii care stabilește limite, în special în legătură cu proporțiile de transformare. Fusese chiar aproape un război în legătură cu cine le descoperise mai întâi, Leibniz sau Newton. Leibniz a inventat semnul =. Matematica = descoperirea simplului în complex, a finitului în infinit. Șade pe covor și se ține de tălpi. Era într-o marți. Circula zvonul ca s-a spânzurat. Sarah se duce de acasă la școală întotdeauna cu fratele ei, Steven. Într-o zi se cronometrează. Când Steven ajunge la școală, spune: îmi ia 6 minute și 8 secunde. Când Sarah ajunge la școală, spune: îmi ia 6 până la 7 minute. Al cui răspuns e mai plauzibil? Băiatul-Hologramă, care se pregătea pentru universitate, a chițăit în sine că spânzurat era mai corect decât atârnat. Corectare. Nu există nicio universitate. Universitatea nu mai e plauzibilă.

Universitatea e ridicolă. Algebra e ridicolă. Totul e o glumă. Chiar și zilele săptămânii sunt ridicole. Era într-o marți când a auzit. Dacă în acea primă marți n-ar fi fost în holul mare după ore. Dacă nu ar fi știut atâtea. Dacă el n-ar fi făcut. Dacă ei n-ar fi făcut. Atunci ei n-ar fi făcut-o. Apoi ea n-ar fi făcut-o. Apoi ea încă ar mai fi putut să.

Zgomotul ăla e de la cineva care bate la ușa lui. Își scoate capul de sub cuvertură. Deasupra ușii e capătul ieșit al unei grinde. Probabil că nu e originală. Blugii lui zac grămadă pe podea. Cămașa cu mâneci lungi stă grămadă lângă ei. Toate hainele pe care le-a adus aici sunt grămadă lângă chiuvetă. Ea intră pe ușă într-o baie. Stă pe marginea unei căzi. E înfășurată într-o perdea de duș. Ce miros ar putea fi pe-acolo? Pastă de dinți, săpun, lucruri curate. Trebuie că avea un covoraș sub picioare. Poate că era încă umed de la ultima persoană care făcuse baie sau duș. Trebuie că fusese foarte inventivă. Într-o baie nu sunt prea multe locuri ieșite în afară. Dacă te gândești puțin, e destul de ciudat să alegi camera asta. Dar dacă te gândești mai mult, devine perfect logic. Intri și apoi ieși dintr-o baie. Nu stai mai mult timp. E locul în care te golești de tot rahatul din tine. E locul în care te cureți. Ea îl privește de pe marginea căzii. Este politicoasă, inteligentă. Are pe ea hainele de școală, ca în fotografie. Se uită direct la el. Îl salută din cap. Măcar la un răspuns se așteaptă și ea. Ea se așteaptă. Ba nu. E moartă. Nu se uită la el, nu se poate uita la nimeni. Și totuși, iat-o, stând pe marginea căzii, cu privirea ațintită asupra lui. Ține dușul în sus, de parcă ea ar fi fost excitată, nu el. Îl scutură înspre el. Îi face cu ochiul.

Zgomotul ăla e de la cineva care bate iar. Cineva țipă ceva. Sună a supărare.

În regulă, strigă Magnus. E-n regulă.

Vocea îi sună ciudat. Parcă îi iese din stomac. I se pare chiar surprinzător să mai aibă o legătură între mijloc și cap.

Magnus, îl chemase vocea de după ușă. Îl chemase, de cât timp? Fusese vocea mamei lui. Cuvintele în sine nu erau furioase, dar tonul lor era. Coboară acum. E-n regulă. E-n regulă. Doar atâta a rostit vreme de zile întregi. El e monstrul, un mincinos. E-n regulă.

Magnus se ridică. Îl ia cu amețeală de la statul în picioare. Merge spre ușă. Apoi își observă brațul gol deasupra mâinii. Își

observă pieptul. Se uită în jos. Nu poartă nimic. Se întoarce spre mijlocul camerei. Își trage pe cap o cămașă. Apucă de un nasture, îl potrivește cu o butonieră de pe cealaltă margine a pieptului cămășii. Dar nu reușește să facă nasturele să treacă prin butonieră. Nu-și poate sili mâna s-o facă. Își trage blugii. Își vâră cămașa în pantaloni. Apucă fermoarul, un deget aici, degetul mare acolo. Face un efort. Fermoarul se ridică.

Descuie ușa. Deasupra cheii ușa are un zăvor. Se pretinde a fi un vechi zăvor autentic. Ușa se pretinde a fi o veche ușă autentică. Se poate ca nimic din toate cele ce există aici să nu mai fie autentic. Se poate ca toate cele ce există aici să fie un fel de false pretenții. Magnus deschide ușa. Holul e prea luminos. E tipul de lumină care se întunecă. Pe acolo e ușa băii. Are lipită pe ea o plăcuță dreptunghiulară pe care scrie cu înflorituri cuvântul Baie și are alături o ilustrație cu o stropitoare. Din cuvânt se înalță flori, printre litere, din B mare. Magnus închide ochii. Transpiră. Își pipăie drumul cu palmele până la perete, pipăie cu degetele de la picioare unde se termină podeaua și încep treptele. Își mijește puțin ochii când știe că trebuie să fi trecut de ușa băii. Coboară.

Jos în hol se întoarce spre ușa camerei unde iau masa în fiecare seara. Pășește spre ea, stă în fața ei. Își ridică bărbia din piept. E-n regula. Deschide ușa.

Iat-o pe mama lui. Ea nu știe nimic. Spune ceva. Magnus salută din cap. Ia farfuria așezată în dreptul unui scaun gol. Sora lui îi ia farfuria. Nici ea nu știe. Ia ceva dintr-un vas de pe masă și îi pune pe farfurie. În cameră miroase a pește. Michael spune ceva. El nu știe nimic. Arată spre ceva. Magnus dă din cap. Speră că datul din cap era ceea ce-și doreau. Dă din cap de câteva ori, ca și cum ar fi foarte sigur de ceea ce aprobă dând din cap. Da. Da, sigur. Nicio problemă. Ia de pe masă cuțitul, apoi furculița. Le strecoară pe lângă corp, acolo unde ar trebui să fie buzunarul de la spate. Probabil că au intrat. Nu se aude vreun sunet de cădere pe podea. Le poate simți răceala la spate. Răceala e uluitoare. E uluitor să simți ceva. Senzația nu va dura.

Dacă nu vă deranjează, am s-o iau sus în cameră, spune Magnus. Vă rog să mă scuzați. Vă mulțumesc mult.

E politicos. Ca ea. Era politicoasă, inteligentă. *Les pneus.* Mama lui spune ceva. Seamănă a ceva cu semnul exclamării.

Sora lui îi dă farfuria. O ia cu ambele mâini, ca să n-o scape. Peștele de pe ea e mort. E fără cap.

Ușa se închide singură după el. În fața lui sunt scările. Sunt acoperite de o umbră adâncă. Ușa pe care e cuvântul Baie se află în capul scărilor.

Magnus se duce spre ușa din față. Pune farfuria jos, pe covor. Deschide ușa, apucă iar farfuria. Afară lumina e strălucitoare. E incredibil de strălucitoare. Își cocoșează umerii. Se va întuneca în curând. Zgomotul ăla e doar vântul printre frunze, zgomotul păsărilor. Păsările sunt un coșmar. Fac aceleași și-aceleași zgomote, mereu, mereu. Frunzele sâsâie. Păsările sunt inutile. Copacii sunt inutili. Sunt suportul vieții insectelor, care mor aproape imediat ce se nasc. Frunzele contribuie la producerea oxigenului care asigură respirația oamenilor, apoi oamenii încetează să mai respire. Insectele polenizează o treime din mâncarea pe care o mănâncă oamenii care se poartă îngrozitor cu alți oameni, oameni care vor muri din cauza asta. Băiatul-Hologramă: *„Un fluture de mătase în formă de larvă poate transforma frunzele de dud pe care le mănâncă într-un kilometru de fir de mătase, neîntrerupt, mai tare decât un fir de oțel de aceeași grosime”.* Informația e o glumă. E ridicolă. E atât de plină de înțelesuri, încât devine de neînțeles. Celălalt zgomot e făcut de picioarele lui pe pietriș. Nu doare suficient. Privește în jos spre pământul care se mișcă pe sub el. Acum nu-l doare pentru că merge pe iarbă.

Se află pe un podeț. Sub el e o apă stătută. Se apleacă, curăță cu mâna farfuria de resturile de pește de pe ea. Majoritatea aterizează în apă. O parte din coadă se rupe și ajunge într-un tufiș de pe mal. Și farfuria o pornește pe urma peștelui. Apoi scoate cuțitul din buzunarul de la spate, scoate și furculița. Le aruncă și pe ele.

Tufișul e țepos. Se apleacă peste el ca să ajungă la bucata de pește care-i scăpase. Când o recuperează, se apropie de marginea apei. Intră în apă, apoi face palmele căuș și le scufunda. Lasă resturile de pește să plutească libere. Acestea tremură pe unde, apoi se scufundă, descompuse în bucățele care i se depun pe lângă picioare.

Magnus se așază pe mal, în gunoaie și în buruieni. Blugii îi sunt uzi până sus. Odată, anul trecut, două fete de la școală au trecut pe la el pe acasă. Era într-o miercuri. El era la clubul de

șah. Astrid i-a spus mai târziu. Ea fusese în grădină. Fetele se uitaseră peste poartă. Aici locuia Magnus Smart. Era sora lui. Ce fete? o întrebase el. Nu-i venea să creadă. Era incredibil. Cum arătau? Nu mă întreba, îi răspunsese Astrid. Nu le-am recunoscut. Erau cu mult mai mari decât mine. Erau cam de vârsta ta, cel puțin de șaisprezece ani. Una își aranjase buricul. Dar ce voiau? se interesase el. Băiatul-Hologramă. Sclipea de uimire. Voiau să te vadă pe tine, dar erai plecat, spuse Astrid. De ce ar vrea cu mine? (Băiatul-Hologramă. Lucea și strălucea.) Ei bine, băi, replicase Astrid. Arunca o minge elastică în peretele cu gravurile egiptene, o chestie ilegală dacă ar fi aflat Eva, o prindea și o arunca iar, o prindea și o arunca iar. Gravurile se zdruncinau când mingea lovea peretele. Nu, zău, ce? se mirase el. Le-am spus că nu locuiești aici, rostise ea. Le-am spus că ai o problema cu mirosul neplăcut al corpului și că trebuie să te duci la doctor. Le-am spus că ești sub tratament la o clinică specială. Le-am spus că porecla ta e împuțitul. Le-am spus că ești homo. Amândouă erau urâte râu. Cea cu buricul avea o infecție. Una avea o cicatrice uite-așa pe obraz. Amândouă aveau un miros scârbos de pește.

I-a prins mingea din zbor. A fugit pe scări până la etajul doi, cu ea pe urmele lui țipând dă-mi-o înapoi, trecând pe lângă dormitoare, apucându-l de mână când el a luat-o în sus pe scara ce ducea în pod. A aruncat mingea pe fereastra podului până într-un zmeuriș, unde nu avea s-o mai găsească vreodată. Ea a zis că nu-i pasă de mingea elastică, așa că el s-a dus la ea în cameră să i-l ia pe bătrânul Gameboy. L-a aruncat și pe el pe fereastră în tufe. Nopți întregi a tot încercat să descopere cine fuseseră cele două fete. În minte își alcătuise liste cu cele care aveau cercel în buric, cel puțin cu cele despre care știa că au. Era uluitor ca o fată cu piercing să vrea să vină la el acasă. Se întinsese în pat și o făcuse cu un ciorap, imaginându-și că una dintre fete era Anna Leto. O fată ca Anna Leto n-ar fi venit niciodată acasă să-l caute, nu-i așa? Ea sigur avea un piercing. Era legendar. Ea alerga în cursa de o sută de metri. Se presupune că atleții nu au așa ceva. Au încercat să-i facă zile fripte pentru asta, dar, pentru că ea tot câștiga pentru școală, s-au lăsat păgubași. Și după ce trupele au intrat în Irak, Anna Leto era tot antirăzboi. Asta i-a influențat și pe mulți alții. Băiatul-Hologramă credea în opoziția dintre ordine și haos. Era evident

că anumite țări știau mai multe despre ordine decât altele. Dar dacă Anna Leto era antirăzboi, atunci nu numai disperații care ieșeau de la ore să protesteze erau din această categorie. Cât pe ce ca și Băiatul-Hologramă să fie convins. Magnus se gândește la momentul în care Anna Leto se ridicase în oră ca să le spună să fie împotriva războiului.

Nu îndrăznește să se afunde însă în amintiri. Nu îndrăznește să-i permită amintirii să-i penetreze mintea, în caz că. Pentru că iată-le la poarta grădinii, făcându-i cu mâna. Îl așteaptă, fetele. Toate fetele pe care va apuca vreodată să le cunoască. Toate fetele la care va apuca vreodată să privească. Toate fetele care se vor uita vreodată la el. Toate au fața ei, fața fotografiei de la școală.

Aruncă o privire în sus spre cer, apoi iar în jos. Strălucirea înseamnă întuneric. La prima adunare din prima zi a anului școlar, Băiatul-Hologramă a citit cu voce tare un discurs despre golul inform care este pământul. Era un întuneric profund. Dumnezeu a spus să se facă lumină. Și s-a făcut lumină. Dumnezeu a folosit lumina pentru a despărți ziua de noapte. Anton avea un telefon nou. I se luminase ecranul. S-a auzit un sunet polifonic, îl folosea să fotografieze părți ale corpului fetelor de la înscriere. Lua în vizor fetele în trecere și apăsa butonul. Toate fetele arată la fel anul ăsta, îi spusese Anton la ureche. Era încântat că cineva ca Anton îl alesese să-i spună așa ceva la ureche. Uite, îi spusese Anton. Toate arată de parcă ar fi copiate de pe un site porno. Era adevărat. După ce te-ai uitat la site-uri, toate fetele încep să arate așa. Reclamele de la televizor încep să arate așa. Toate cântărețele de pe canalele cu muzică arată așa, toate fetele, cel puțin.

Ar putea să-i ceară Evei, când se întoarce, să-i dea laptopul ei. Sau ar putea să i-l ceară lui Michael, dacă ea are de lucru cu al ei și nu vrea să i-l ia cineva. Poate să rezolve cu e-mailul, numele persoanei plus e pentru elev punct Deans punct co punct uk. Dragă Catherine Masson. Sunt eu. Sper că nu te superi pe mine. Te rog, nu te supăra că-ți trimit un e-mail dar. Nu mă cunoști dar. Nu ai nici cea mai mică idee cum. Vreau să-ți spun cât de mult. Sunt așa de. Magnus vomită pe iarbă lângă propria mână. Nu prea iese nimic. Un moment se simte cu mult, mult mai bine. Apoi sentimentul de bine dispare. Ea intră într-o clasă, dar toate fețele îi sunt străine. Nu le poate desluși. Pe vremuri

fuseseră prietenii ei. Acum nu mai e sigură. N-are cum să știe. După câte știa ea putea să fi fost oricare dintre ei. Se plimbă pe o stradă cunoscută sau intră într-un magazin în care mai fusese de o mie de ori. Totul îi e străin, totul e schimbat. Stă acasă. Familia ei, care șade în aceeași cameră, este într-o lume diferită, una în care lucrurile nu s-au schimbat. Șade pe pat. Catherine Masson. Nu contează. Iată că se apropie întunericul, se coboară asupra lui, iarba pe care stă devine cenușie. Își scutură capul, își închide, apoi își deschide ochii. Frunzele de deasupra lui sunt negre. Râul e negru. Se termină într-un ocean negru, zdrobit. Nu mai contează care e rezultatul adunării numerelor. Toate miliardele de impulsuri electrice, miliardele de mesaje trimise în miraculoase nanosecunde, la apăsarea unui buton, sau a unei taste, sau a unui comutator dincolo de distanțe, țări, continente cenușii, în toată lumea asta mare: tot ăsta e rezultatul. El a făcut-o. Ei au făcut-o. Ea a primit mesajul. Ea s-a omorât.

Se ridică. Traversează iar podețul, i se face iar greață. Se sprijină de zidul unei vechi clădiri albe. Se simte un pic mai bine. Se gândește că ar putea să mai stea un pic așa, cu capul plecat, cu umerii lipiți de zid, uitându-se la molozul, la buruienile care răsar de la baza clădirii. Dar iese un bărbat. Strigă la Magnus până îl face să se ridice. E-n regulă, spune Magnus. Dând din cap, își cere scuze oamenilor din spatele ferestrei mari care se deschide în fațada clădirii. Se uită uimiți la el. Între ei, pe masă, e o vază de flori. Magnus traversează drumul. Trece pe lângă o dugheană cu cartofi prăjiți. Sunt câțiva băieți în față. Strigă ceva după el. Se gândește cum ar fi dacă l-ar călca în picioare până l-ar omorî. Încearcă să-și amintească o rugăciune, dar singurul lucru care îi vine în minte e mă culc acum și-o rugă spun ca Domnul să-mi vegheze somnul și sufletul să-mi ierte Domnul, și de-oi muri după apus, o rugă, Doamne, am de spus, trimite-i după mine să mă trântească la pământ și să dea cu șutul în mine până ce-oi muri. Dar băieții n-o fac, pentru că nu există Dumnezeu. Mai strigă ceva, dar nu se iau după el. Nu contează. Magnus se simte mai bine. Știe ce are de făcut. A știut de la început, de fapt.

Se întoarce spre casă. E casa care trebuie, cea de la care plecase, pentru că ușa de la intrare e încă deschisă. O vede pe Eva, mama lui, șezând la fereastra din față. Ține un pahar de vin în mână. Vede culoarea vinului din pahar. E întunecată. Întuneric

de vin! Băiatul-Hologramă chițăie. Îl face să râdă pe Magnus. Îl doare burta. Și familia lui râde de ceva, de altceva, în camera din față a unei case ciudate. O aude pe Astrid, sora lui, râzând. Habar n-are. În definitiv, spune Băiatul-Hologramă, de ce să pui trei haidamaci din fața unei dughene s-o facă atunci când nimeni n-ar face-o mai bine decât tine însuți? Absolut, confirmă Magnus. Absolut. O repetă de câte ori piciorul i se lovește de câte o treaptă până ajunge în capătul scărilor. BAIE. E scris acolo pentru binele tuturor oamenilor care trec prin această casă de vacanță închiriată. Se află în dreptul imaginii cu stropitoarea. Își lipește fruntea de ea. Împinge ușa cu capul până o deschide.

E o baie foarte simplă. E așa de umilă, de blândă. Uite cada albă cu un covoraș de cauciuc în forma unei tălpi mari cu degete, lipit de fundul căzii ca oamenii să nu alunece când intră sau ies din cadă. Mai e dușul cu presiune. E și covorașul roz, îndoit la un capăt. E raftul cu prosoape, sunt săpunurile roz de rezerva. E o chiuvetă. Nu intra aici decât atunci când nu se putea altfel. Urina în chiuveta din camera lui. Își ținea ochii închiși când trebuia neapărat să intre aici, când trebuia să

Excreteze, rostește spiritual Băiatul-Hologramă.

Se vede în oglindă. Seamănă uimitor de mult cu sine. E o glumă. Prosoapele de pe raft sunt așa de frumos împăturite. Pe pereți mai sunt plăcuțe cu imagini din gradină, flori, picturi fără cuvinte. O ameliorare ieftină pentru o cameră despre care pretindem că nu are nimic a face cu cloaca. Băiatul-Hologramă pronunță cuvintele „ameliorare” și „cloacă” cu o voce sigură. Îl așteaptă pe Magnus, cu nasul pe sus, să-i răspundă categoric.

Întinde-o de aici, imitație de rahat, îi spune Magnus băiatului hologramă.

Băiatul-Hologramă se fâsâie puțin, ca și cum ar suferi de suprasarcină. Apoi, într-o secundă, dispare, ca și cum cineva l-ar fi scos din priză.

Magnus răsuflă cu zgomot. Se uită la tavanul de deasupra căzii, la grinda falsă. Se întreabă dacă toate camerele din casă o au. Se ridică în picioare pe marginea căzii. Încearcă rezistență grinzii trăgându-se în brațe cu toată greutatea. Ține, e destul de tare. Își scoate cămașa, leagă o mânecă în jurul bârnei, făcând un laț. Trage de cealaltă mânecă pentru a-l întări.

Fata din revistă avea sânii îndreptați într-o parte, de parcă ar fi fost îndreptați către tine, ieșind din pagină. N-aveai cum să

scapi. Erau ca doi ochi stupefiați ce se uită la tine. Erau destul de mari, cu pete ușor mai întunecate pe sfârcuri. Avea părul închis la culoare. Nu-și poate aminti de ochii ei. Sfârcurile erau mari, tari. Gura era roșie, deschisă. Limba era vizibilă, dinții. Corpul îi era arcuit ca să-i vezi toate adânciturile.

Catherine Masson purta puloverul ei bleumarin de școală. Avea emblema brodată pe partea stângă a pieptului, cuvintele se vedeau pe ea, Străduință și Armonie, mottoul liceului Deans. Purta o cravată cu un nod ce părea plin și moale. Purta o cămașă de școală albă cu poalele vârâte cu grijă pe sub pulover. Avea un zâmbet prietenos. Gura îi era închisă. Pielea ei părea curată. Părul șaten îi ajungea până la umeri. Bretonul îi cădea mult peste ochi. Puteai totuși să-i vezi ochii destul de clar. Erau de un căprui adânc.

Folosise o combinație între un scaner nou și un Mac. Mai întâi le-a scanat pe amândouă folosind Photoshop. Apoi a dat clic pe marcator. Le-a arătat cum să selecteze capul, să-l copieze și să-l adauge celuilalt corp. Apoi le-a arătat cum să taie contururile folosind lasoul. Le-a arătat ștergătorul de fundal. Le-a explicat cum să lipească trupul de cap, să finiseze contururile, să le combine normal. Le-a arătat cum să salveze imaginile, apoi cum să le trimită ca jpeg, apoi, în cele din urmă, cum să șteargă.

Magnus își cuprinde trupul cu brațele. Tremură. Îngheață de frig. Stă în cadă pe covorașul de cauciuc, întinzându-se, face un laț din cealaltă mânecă a cămășii. Se ridică iar în picioare pe marginea căzii. Lărgește nodul până ce e destul de mare. Își bagă capul prin el. Lațul atârnă moale în jurul gâtului. Manșeta îl taie la ureche. Se află în punctul de unde se pierde echilibrul. Procedați la un experiment pentru a descoperi cum se va deforma progresiv o grindă sub acțiunea unei greutăți unde m = greutatea în tone, n = deformarea în mm. Își ridică un picior de pe marginea căzii. Îl ține ridicat. Ar trebui să spună o rugăciune. Domnul să-mi vegheze somnul. Tremură. Pune piciorul înapoi pe margine cu multă grijă. Vede praful de pe partea de sus a grinzii, zonele lăsate neacoperite de cel care o vopsise în negru. Se află la nivelul abajurului lămpii. Vede pânzele de păianjen de pe marginea de sus și praful de pe bec. Nu reușește să înțeleagă de ce nu tremură și abajurul, de ce nu tremură întreaga cameră.

Între timp cineva a intrat în baie. E vina lui. Ar fi trebuit să încuie ușa. Nu și-a amintit s-o încuie. E așa un ratat. Nici măcar atâta nu poate să facă așa cum trebuie.

*

E un înger. Se uită în sus spre el.

Era doar o glumă, spune el.

Văd, zice ea. Și asta e tot o glumă?

Se sprijină de suportul de prosoape, uitându-se la el cu atenție. Are un păr blond, angelic.

E vina mea, rostește el. Pentru că eu le-am arătat mai întâi cum. Apoi ei au trimis-o la toți cei de pe listă. Apoi ea. Trebuie.

Băiatul începe să plângă. Se ține de grindă.

Înțeleg, șoptește îngerul.

A fost un accident, bâiguie el.

Bine, aprobă îngerul.

S-a întâmplat ce nu trebuia, se scuză el.

Mi-am închipuit, rostește ea.

Ea dă din cap a înțelegere. E foarte frumoasă, cu o figură puțin aspră, ca o fată frumoasă de pe un site. Pare iluminată, așa cum stă pe fondul tapetului lavabil.

Ai nevoie de ajutor? îl întreabă ea. Când ești gata, pot să mă reped în tine ca să-ți pierzi echilibrul.

L-a prins de picior; îl ține strâns de picior cu ambele brațe. Are brațele goale. Piciorul pe care îl ține tremură, scuturându-i pieptul și fața.

Doar să-mi spui când, rostește ea cu nasul în blugii lui.

Băiatul înghite în sec. Plânge. Fața îi e plină de muci sau de sudoare. Sudoarea sau mucii scaldă fâșia de cămașă de deasupra manșetei, care îi ajunge aproape de nas.

Haide, șoptește ea. Sunt gata când ești și tu. Vrei, nu?

El aprobă din cap. Încearcă să spună cuvântul da. Nu poate. Sudoare sau lacrimi, nu știe exact ce, îi alunecă de undeva pe piept.

Acum ești sigur? îl întreabă îngerul care îl ține

iar de la început!

Extraordinar. Viața nu a încetat niciodată să fie minunată, o minunată surpriză, o minunată reînnoire, de fiecare dată. Totul ca nou. Nu, nu doar ca nou, ci nou cu adevărat, chiar nou-nouț. Metaforă, nu comparație. Nu încape ca între el și cuvântul nou. Cine ar fi crezut? Femeia aia, Amber, tocmai își dăduse farfuria deoparte, își împinsese scaunul înapoi, cu picioarele lungi, nonșalantă și insolentă ca o fetiță, se ridicase și plecase de la masă, ieșise din cameră, iar Michael, acum că tot ce mai avea în față era scaunul ei gol, putea să se oprească, să răsufle, să se întrebe dacă Eva, care tocmai curăța firimiturile cu șervețelul, i-ar citi pe chip surpriza care îl copleșise în caz că s-ar uita în sus și l-ar privi drept în față. Probabil că pe chipul lui se vedea acea uimire care apare adesea pe fața unei soprane atunci când ia o notă înaltă perfectă.

Acum Eva se uita la el. Își îndreptă arcuirea buzelor. Rotunjimile ei îi vibrau în urechi, în cap, îi învolburau sângele, așa încât se aplecă înainte peste masă, apoi se retrase, apoi nu-i mai veni nicio idee despre cum ar putea să stea. Ceea ce Apollinaire numea „cea mai modernă sursă de energie – surpriza!”, cuvinte pe care le scria pe tablă la începutul fiecărui an academic, literatura modernistă fiind plină de energia surprizei, precum le spunea profesorul doctor Michael Smart celor care abia intrau în anul al treilea, în primul semestru. Dar domnul Michael Smart, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe el și pe toți cei care navighează întru el, nu mai atinsese niciodată o asemenea notă, de o asemenea surprinzătoare calitate, de o asemenea penetrantă noutate, de o asemenea înălțare întru salt.

Ședea aplecat în față, cu mâinile sprijinite de masă. Se lăsă iar pe spate. Brațele și picioarele se comportau de parcă abia fuseseră montate în încheieturi, mâinile nu-i mai fuseseră niciodată atât de neajutorate în privința deciziei de a face ceva sau de a se odihni pe undeva. Dar se simțea excepțional de bine. Se simțea remarcabil. Bătu cu degetele un ritm oarecare pe picioare; era plăcut. Își întinse membrele stând pe scaun. Fiecare mușchi îi trimitea o senzație ciudată, nouă, bună. Eva vorbea încă, spre uitare și spre bine. Curăța farfurii, spunându-i

ceva lui Astrid. Spuneau ceva despre linguri. Linguri! Exista o lume cu linguri în ea, cu farfurii, cu cești, cu pahare. Își ridică paharul cu vin în fața ochilor, agită vinul rămas și îl urmări cum se așază. Era bun. Era un Gavi, de la Waitrose.

Dacă el ar fi acest pahar de vin, ar exista o rețea de crăpături fine ca firele de păr care l-ar înfășură în fluxul lor viu ce se scurge prin mici conexiuni electrice. Să te umpli de bine și apoi să te sfărâmi de bine, să devii un superb mozaic fragmentat de o asemenea șocantă stare de bine. Michael zâmbi. Eva crezu că zâmbește spre ea. Îi răspunse cu un zâmbet. Michael zâmbi și către Astrid. Ea îi aruncă o privire ucigătoare și mai curăță o farfurie. Bravo ei! Ciudățenie mică și scârboasă. Izbucni în râs. Astrid îl fulgeră cu privirea și ieși din cameră. Cei doi copii ai lui Evei aveau amândoi nevoie de terapie. Magnus era un caz în plină criză. Una era să refuze să mănânce cu ei, dar să refuze să ia în considerație prezența unui oaspete în cameră, să se poarte ca și cum acesta n-ar fi fost acolo, să refuze să spună un simplu „bună”, cum tocmai făcuse, era cu totul altă mârlănie, de condamnat indiferent de cât de profunzi îi erau adolescentinii demoni, iar Michael, care în general se ținea departe de acea latură a paternității, își propuse să-i vorbească Evei despre asta ceva mai târziu, în pat. Dar acum un fluture de noapte mare intrase pe fereastră și se învârtea în jurul lumânării aprinse. Fluturii de noapte nu se puteau stăpâni, *ca fluturele la,* genetic erau programați să fie atrași de lumină, văzând, desigur, în orice lumină un semn al dragostei. Când înoată îmbătați prin aer către ea e pentru că, genetic, cred că au descoperit acel Suprafluture, singurul fluture din lume care există doar pentru ei. Într-o noapte cu cer senin ar zbura chiar până la Lună dacă Luna ar fi plină.

Niciun preambul – fluturele se îndreptă direct spre flacără și se prăbuși pe masă cu un zgomot înfundat, dar clar. Era un fluture maroniu. Se tot rotea pe spate, iar și iar. Michael putea chiar să-i distingă păroasele trăsături faciale în timp ce se rotea pe aripa arsă (Michael a avut întotdeauna o vedere excelentă, ochi buni; trecuse bine de patruzeci de ani și nu simțise în nicio situație nevoia de ochelari sau de lentile de contact). Fluturele de noapte și lumina lumânării! Ca fluturele la făclie! Dr. Michael Smart era redus la un clișeu!

Deși, din punct de vedere conceptual, era un clișeu profund atrăgător. Era un adevăr încețoșat de o redundanță de expresie, nu-i așa, cu o structură întrezărită prin negură, ceva ce așteaptă să fie re-simțit, re-văzut. Ceva delicat, abia atins printr-o mănușă groasă. Clișeu, adevărat, evident, căci de aceea și devenise un clișeu; atât de adevărat, încât te proteja de propriul adevăr, fiind doar ceea ce era, un clișeu. Reclama, de exemplu, adora clișeele pentru că erau un fel de adevăruri pure ale maselor. Ideea avea oarecare potențial pentru o conferință, poate la cursul „Chei de lectură”. Referințe? Franceze, desigur, o să le caute. Larkin, de exemplu, acel Syd James al poeziei lirice engleze (asta e chiar o observație bună, dr. Michael Smart cu motoarele turate la maximum) cunoștea puterea clișeului. *Din noi va supraviețui numai iubirea.* Bătrânii lui cai de curse din poemul ăla despre cai nu „galopau de bucurie”, ci doar din cauza a ceea ce *se presupunea* a fi bucurie. Larkin, un excelent exemplu. Bătrânul comic sexist, care a trăit o viață în lumea inferioară a bibliotecarilor din Hull, nu-i de mirare că era așa un grobian, dar era capabil să spargă în două un clișeu cu doar vreo două cuvinte bine ascuțite. Sau când Hemingway, de exemplu, a scris înainte ca oricine altcineva să fi știut cum să gândească să exprime așa ceva, cuvintele *simțit-ai oare cum s-a cutremurat pământul* (sau cum s-o fi exprimat el într-o falsă limbă țărănească în nu-prea-reuşitul *Pentru cine bat clopotele,* 1941, credea Michael) o fi avut vreun presentiment asupra modului în care această expresie a intrat în limbaj? Intrat! Limbaj! Clișeul *chiar* că mișcă pământul din loc atunci când l-ai înțeles, când l-ai simțit pentru prima oară. Pământ și mișcare, cutremur, mutare acută distructivă a plăcilor tectonice, departe, în adâncul fierbinte, mai jos de mijloc, sub picioare. Fluture de noapte plus flacără. Chiar aici, chiar acum, Michael văzuse și simțise cu precizie drama momentului când aripa fluturelui s-a pârlit și s-a fragilizat în flacără. Simțise întregul impact substanțial al acelui fluture lovindu-se de acea masă. Simțise aceste lucruri, da, mai acut, mai adevărat, mai *cu surprindere* decât tot ceea ce simțise de când era, a, nici nu știa, un puști de doisprezece ani căruia nu-i dăduseră încă tuleiele (clișeu!), și nici măcar un puști de doisprezece ani ca aceia de-aici, se gândi el la sine, aruncând o privire pe deasupra capului pieptănat lins al fetei grobiene a Evei, nu ca un puști de doisprezece ani de acum, când nimic nu

mai era nou și toate erau deja așa de bine cunoscute și de fumate, și de trecute, și de postmodernist-vomate-pe-tricouri, nu, se gândea la un băiat de doisprezece ani de demult, afundat în apa din rezervor, adâncit în iarba înaltă și sunetul verii, cu un fir dulce de iarbă în gură, când văzuse pentru prima oară două insecte, două muște oarecare, muște de apă cu picioare lungi, o metonimie pentru întreaga vară, s-ar putea spune, iar una din ele era pe spatele celeilalte, cuprinsă de frenezia simplă a ceea ce Michael știa sigur, pentru prima dată, pentru cea mai inocentă dată, că era o penetrare.

Penetrare! O lume minunată! Musca în muscă. Băiatul în iarbă. Iarba în băiat. Băiatul adânc intrat în ziuă, iar ziua adânc pătrunzându-l pe băiat. Îi plăcea în mod deosebit și cuvântul simplu; era calm și delicat, și totuși atât de afurisit de băiețos și de entuziast, mergând până la capătul posibilului. Simpla suprafață a apei, imaginează-ți, apoi cineva care sare pur și simplu în ea, cu nerușinare.

Ea intrase în el ca și cum ar fi intrat în apă. Ca și cum el ar fi fost un dicționar, iar ea, un cuvânt pe care el nu-l știuse cuprins înlăuntrul său. Sau îl penetrase mult mai simplu, ca și cum el ar fi fost o ușă pe care ea a deschis-o, lăsându-l larg deschis în timp ce ea intra. (Larg deschis! Când o ușă încetează să mai fie o ușă? O glumă cretină de pe vremea programelor TV pentru băieți, pe care nu ar fi trebuit să le urmărească niciodată, glumă care nu fusese niciodată amuzantă. Nu până acum. Niciodată nu fusese el așa de deschis pentru glumă ca acum, ha ha!)

Cine e? Cum o cheamă? E vocea Evei care îl ia deoparte în bucătărie înainte de cină, îl întreabă în șoaptă. Nu-i stătea în fire Evei să uite asemenea lucruri sau să fie nepăsătoare cu detaliile unor întâlniri prearanjate; brusc, s-a simțit încântat, s-a gândit cu plăcere la propria claritate organizațională. Tocmai împănase interiorul unui păstrăv cu bucățele de unt. Pui prea mult și se strică totul. Bine gândit. Amber nu-știu-cum, nu-i așa? spusese el, mai înfundând niște unt prin despicătură.

Sunase la ușă de dimineața. El deschisese ușa, și ea intrase. Îmi pare rău că am întârziat, spusese ea. Sunt Amber. Mi s-a stricat mașina.

Desert, avem ceva la desert? Eva nu răspunse, traversând camera. Zâmbea cu zâmbetul ei convingător. Era în toane bune. Apropo, peștele a fost perfect, spuse ea și se aplecă spre el.

Da, îi răspunse el. *Chiar* că a fost bun, nu-i așa? (Ei îi plăcuse; îi plăcuse tot ce pusese el pe masă, înfulecase totul ca un, ă, lup, cu piele cu tot, încât Astrid se holbase la ea, iar Michael observase că și lui îi venea să se holbeze; uitase cum era ca un lucru pe care l-ai făcut tu însuți să fie apreciat atât de fizic. Nimeni nu mai mânca așa în ziua de azi, cu așa foame vizibilă, apreciind ceea ce mânca.) M-am gândit la pere Belle Helene, îi spuse el Evei. Nu trebuie decât să le încălzesc. Le fac într-o secundă.

Eva luă ultima farfurie, i-o luă din mâini, în timp ce îl sărută; el îi răspunse la sărut, ușor, dar apăsându-și buzele; ea îl mângâie pe ceafă, apoi ieși. Soarele apusese, dar seara era caldă. Eva se putea întoarce în cameră în orice clipă. În orice clipă putea să coboare scările, s-o ia spre ușă, să intre și să se așeze iar în fața lui, iar el ar fi strălucit pe sub haine ca o rezistență electrică înroșită. Oare ar fi început să fumege și să se carbonizeze? Oare hainele i s-ar fi amestecat topite în piele? Oare blugii kaki ar începe să crape pe coapse, pe unde erau mai întinși?

Își lovi iar coapsele cu pumnii. Ha-ha! își spuse. Astrid îi aruncă o privire ucigătoare. N-o luă în seamă. Cântă. *Lumea e un mare circ, și totu-i de paradă.* Avea voce. Reflectarea din fereastră îi dădea un aer tineresc. *Dacă n-ar fi doar o iluzie.* Fluturele nu se mai mișca. Se hotărî să-l dea jos de pe fața de masă, dar fluturele se mișcă iar; doar se odihnise. Îl apucă; îl ridică în dreptul nasului; era tentat să-l bage în gură.

Era prima oară când mirosea un fluture.

Fluturii nu miroseau a nimic.

I se zbătea în mână. Îți mulțumesc, fluture, pentru excelenta comparație, spuse el strângând pumnul, se aplecă, închise ochii, scoase mâna prin fereastra deschisă și aruncă fluturele, fără să se uite unde aterizase.

Noroc, fluture. *Dacă în mine-ai crede.*

Lui Michael îi plăceau cântecele vechi. Erau adevărate poeme lirice. Trase adânc aer în piept. I se părea că aerul e nou și curat. În sfârșit, luase în stăpânire un cuptor pe care nu-l știa, într-o casă care nu era a lui, fie și un cuptor electric, cel mai prost dintre toate. Îi rămăsese puf de la aripa fluturelui pe mână; și-o șterse de jeanși. Clopoțelul de la ușă sunase. El deschisese ușa, iar ea intrase. Trecuse chiar pe lângă el. Răspunsese la ușă în timp ce mai vorbea încă la telefon. Închide, îi spusese Philippei

Knott. A intervenit ceva, pot să te sun eu imediat, Philippa? Își putea auzi propria voce pronunțând numele Philippei, gravă, moale-aspră, ca pielea ce trebuia rasă, pielea unei după-amiezi la hotel, acea promisiune din voce pătrunzând în urechea Philippei Knott. Pe când răspundea la ușă, se întreba cum s-o numească, Pippa, poate Pip. Păcat că-și folosise deja numele întreg, numele întreg era întotdeauna mai plin de înțeles, mai plin; celelalte nume erau copilăroase; păcat; aveau tendința să se bucure că sunt considerate adulte. O s-o întrebe mai târziu ce i-ar plăcea, cum i-ar plăcea să fie strigată. Fata tot așteptase s-o întrebe cineva; în general, toate o fac; în general, le place să fie întrebate.

Philippa Knott știuse să-i răspundă la ocheade peste capetele celorlalți din anul doi de seminar victorian; era suplă și brunetă, cu păr negru ușor ondulat. Se îmbrăca mereu cu gust, avea aproape numai zece la toate lucrările din timpul evaluării, făcuse în anul doi vreo două eseuri notabile, în special unul despre sugestia prefreudiană în monologurile lui Robert Browning; scrisese foarte bine despre suprafețele de piatră în poemele lui Browning, despre felul senzual în care Browning folosea piatra, chiar îi spusese asta în biroul lui, la sfârșitul trimestrului de vară, când ea venise la el să-l roage să-i coordoneze lucrarea de disertație despre literatura americană. Și atunci îl privise direct în ochi; ea era prada, era bine așa. Excelent, spuse el, rămâi în oraș pe timpul verii? Eu am să fac un du-te-vino, corectări, birou, casa de vacanță din Norfolk… Ai cumva un număr de mobil? Își puse mâna pe spatele ei aproape de talie, de parcă ea plecase din birou și se lăsase convinsă să se întoarcă ușurel înăuntru. El îi telefonase lui Justine ca să vadă ce rezultate avusese la sesiunea de vară, aproape numai nouă și zece; bun, s-a aranjat.

Apoi se întâmplase asta.

Îmi pare rău. Am întârziat. S-a defectat mașina.

Îi închisese telefonul Philippei Knott, *a intervenit ceva, pot să te sun eu?* Ea intră direct și se așeză pe canapea. Îl privi cu indiferență; nu se afla aici pentru el. Puțin cam prea fardată, la vreo treizeci de ani, poate mai mult, bronzată ca un autostopist, îmbrăcată ca un protestatar, una dintre acele femei mai în vârstă hotărâte să fie încă fetițe; cu toată politica feministă a

anilor optzeci, femeile tot mai erau interesate în ceea ce făcea Eva. Nume de hippy. Amber. Un nume ridicol.

Mă numesc Michael Smart. Sunt partenerul Evei, spusese el și-i întinsese mâna. Ea se uită la mâna lui, apoi iar la el, fără nicio expresie pe față. El își mai ținu mâna întinsă în aer un moment, apoi o lăsă să-i cadă pe lângă corp și-și drese vocea.

Eva e în grădină, spuse. Lucrează în pavilionul de vară. Sunt sigur că se întoarce imediat. Te așteaptă, nu?

Ea se uita pe geam. Nu răspunse.

Pot să te servesc cu ceva cât timp o aștepți? Fructe sau poate ceva de băut? (Își simți fanfaronada, exagerarea.)

Supermişto, spuse ea. Ai niște cafea?

Supermișto. Nu mai auzise de ani de zile acest cuvânt. Femeia vorbea cu accent străin. Scandinav. În bucătărie îi reveni în minte cum obișnuia să meargă cu bicicleta prin camping și să se sprijine de șaua bicicletei pentru a se ridica peste gard ca să se uite la vilegiaturiști, era în anul cu cele două suedeze, care aveau părul atât de deschis, încât era aproape alb, și cu mirosul lor de paciuli, cu brățările lor pe care le dăruiau prietenilor, aveau curelușe de piele la gât, și brățări la glezne, și unghiile de la picioare vopsite cu mov și cu negru. Michael își aminti și felul în care se plimbau țanțoșe printre corturi, și cișmelele de la care își umpleau sticlele de apa, și cum îl strigau de dincolo de gard, și cum îl atrăgeau în cortul lăsat deschis, atât de mic, privit de afară, încât abia era loc pentru ele două în forma aceea de V răsturnat, ce să mai zicem de el. Anna-Katherine, iar cealaltă era Marta. El avea zece ani. Ele ce vârstă aveau? Nu puteau avea mai mult de nouăsprezece ani, poate douăzeci; i se păreau inimaginabil de mature și știa că el nu va avea niciodată vârsta pe care o aveau ele. Unde erau acum fetele alea? Prin ce trecuseră în viețile lor? Cu treizeci de ani în urmă. Mai mult. În 1971. Parcă a fost ieri. Sunetul ploii pe pânza cortului, picioarele lui goale, în șort, lipite de prelata caldă și umedă de pe jos.

De ani de zile nu se mai gândise la asta.

Cele două fete rămăseseră în camping o săptămână. Mama lui dorise să afle unde se tot ducea el cu bicicleta în fiecare seară, întorcându-se numai atunci când era aproape întuneric. Nu avea voie să treacă pe acolo; oameni care făceau chestii din alea precum mersul cu cortul nu erau acceptabili. El spusese că se ducea acasă la Jonathan Hadley. (Jonathan Hadley era un fel

de doctor legist șef, bine plătit, având acum o familie numeroasă și o casă de trei milioane și jumătate de dolari pe malul râului, la Walton-on-Thames.) Așa că în fiecare seară lua câte o carte din raftul pentru clasici, o punea la vedere sub braț și îi spunea că el și Jonathan Hadley își petrec serile citind, în dormitorul lui Jonathan. Asta era de admirat. Asta era permis. *Marile speranțe. Vorba mea copilăroasă nu era-n stare să lungească mai mult cele două nume sau să le facă mai de înțeles. Moara de pe Floss.* Volumul unu, cartea întâi, „Băiatul și fata”. *Bâlciul deșertăciunilor.* Un roman fără erou. Administratorul succesului. Mirosul de iarbă udă. Lumina filtrată prin pânza cortului și prin deschiderile ce țineau loc de uși. Când au plecat cele două fete, a rămas pe iarba călcată o urmă incredibil de mică. Cei care le-au luat locul erau dintr-o zonă neplăcută, Boumemouth, Bognor Regis, o familie mare. Tatăl luase o expresie dură în timp ce ridica structura complicată a cortului, care ocupa trei locuri. Erau zgomotoși. Strigau unii la alții de-a lungul și de-a latul pajiștii. El nu mai era decât un băiat din împrejurime, care se ținea de gard.

Îi aduse o pară tăiată elegant. Ea o mâncă imediat, felie cu felie. Observase oare cât de elegant o tăiase? Nu a spus mulțumesc.

Și ce s-a întâmplat cu mașina? întreba el.

Ea nu-i răspunse. Poate că nu-l auzise din cauza huruitului de aspirator care venea de sus.

Mașina ta, spuse el iar, mai tare. S-a stricat? Nu mai vrea să pornească?

Ea ridică din umeri.

Bateria? spuse el. Prea tare, într-o pauză de aspirator.

Ea îl privi fără nicio expresie. Poate că nu cunoștea cuvântul baterie.

Bag cheia, răsucesc, nimic, spuse ea, privind în altă parte.

Probabil că a lăsat farurile aprinse peste noapte, se gândi el. Poate plafoniera. Probabil că nu mai avea benzina.

Se așeză pe brațul canapelei. Și de unde ești, de fel? porni el să spună, tocmai când ea interveni cu o frază șocant de lungă:

Dar crezi că mașina e în regulă și crezi că e în siguranță lăsată așa, pur și simplu abandonată în mijlocul drumului?

Asta era fraza. Zgomotul de deasupra capetelor lor reîncepu.

Păi, n-am nici cea mai vagă idee, strigă el. Ca să fiu cinstit, nu prea pare în siguranță, dacă e așa cum ai descris-o tu. Unde e?

Ea făcu un gest vag prin aer, în direcția ferestrei.

Adică, locurile sunt foarte liniștite pe-aici, strigă el iar ca să acopere mugetul aspiratorului. Absurditatea situației îl făcu să râdă. Ea îl privi. El se opri din râs.

Ceea ce încerc să spun, zise el, e că nu consider a fi în siguranță ceva lăsat în mijlocul drumului. Depinde și cât de în mijlocul drumului spui că e.

Da, spuse ea. Chiar în mijloc. Într-o curbă, a trebuit s-o las chiar acolo unde s-a oprit. Am condus toată noaptea ca să ajung aici.

Fata se frecă la ochi. Arăta de-a dreptul epuizată.

Am lăsat totul în mașină, spuse.

Doar n-ai lăsat ceva de valoare? o întrebă el. Vreun laptop sau ceva asemănător?

Ea aprobă din cap și arătă spre mobilul de pe masă.

Totul, spuse ea.

N-ar fi trebuit s-o faci, zău! Nicăieri nu mai ești în siguranță în zilele astea. Nici măcar aici, în mijlocul pustietății. Sunt hoți peste tot.

Ea se afundă în pernele canapelei, închise ochii și scutură din cap. Își frecă fruntea cu o mână. Părea că așteaptă ceva.

Ei bine, eu… începu el. Nu prea mă pricep la mașini. Nu am prea mult timp. Trebuie s-o întind până la Londra cam peste o oră.

Ea îl privi complet plictisită.

Unde e, mai exact? Dacă vrei, aș putea să arunc o…

Ea era deja în picioare, scosese din buzunar o cheie de mașină și i-o întindea. Când el o luă, fata se așeză iar jos.

Dar mai durează mult cafeaua aia? vru să știe ea.

Era cafea adevărată, vru să-i spună. Voia să-i arate că nu e el omul care să folosească vreodată nes. Nu-i venea în cap totuși nicio modalitate de a o spune fără să pară didactic. O să-și dea seama când o s-o guste, era sigur. O sună pe Philippa Knott de pe drum. Mai întâi opțiunea „număr privat”; niciodată să nu-ți divulgi numărul celularului. *Alo, Philippa? La telefon dr. Michael Smart;* în aerul verii vocea îi răsuna ciudat, bombastic. Fixară o întâlnire pentru ora două p.m. Chiar în curbă, pe unde începea pădurea, era un mic Volvo pătrățos, nu cine știe ce, parcat

destul de îngrijit lângă șanțul drumului. Nu părea să fi fost spart. Ușile nu păreau forțate.

Portiera nu era încuiată. Urcă și dădu mai în spate scaunul șoferului. Nu știa nimic despre mașini. Era posibil nici să nu fie mașina ei. Băgă cheia în contact, iar motorul pomi imediat. Magic, își spuse. O atingere magică. Noroc chior. Probabil că o înecase, manevrase ea cumva șocul. Cam așa ceva. Poate se supraîncălzise. Femeia spusese că mersese toată noaptea. Conduse mașina până acasă, repetându-și în cap cum să-i dea vestea mai bine. Am dat de câteva ori la cheie și a pornit ca o dulceață. Am gâdilat-o un pic pe dedesubt, iar acum totul pare în regulă. Nu prea sunt eu expert în mașini, dar i-am aruncat o privire și cred că o să-ți placă, e dulce ca o bomboană.

Dulce ca o bomboană! Michael era încă la masă, fâțâindu-se pe scaun înainte și-napoi. Eva și Astrid se certau în bucătărie pe un subiect oarecare. Ea încă nu se întorsese în cameră. Urma să apară în orice moment. De fapt, era adevărat, se gândi el. Bomboanele sunt dulci. Nu era nimic subînțeles. Era o afirmație inocentă. Bomboanele au o dulceață aparte.

Pe de altă parte, Philippa, de îndată ce a fost sărutată, i-a băgat mâna în pantaloni și i-a cuprins ouăle. Era o fată ambițioasă. S-o luăm cu începutul, îi spusese el în timp ce-i desfăcea topul. Ăsta e un loc foarte bun pentru a începe. Dar ea n-a priceput. Îi explica în continuare ceva despre un camping, când fata îi deschise fermoarul de la șliț și-l scoase afară. Habar n-avea despre ce-i vorbea el.

A, da, spuse ea, filmul ăla vechi, după care îl strânse așa de tare, încât el nici nu mai putu să vorbească.

Era puțin cam deprimant; nu se putea abține să nu se simtă neînțeles, chiar înșelat, pe când o pătrundea pe sub rochie. Lui îi plăcea să țină un mic discurs despre Agape și Eros. Îi plăcea să-și spună povestea, cum o admirase el atunci când, în oră, ea spusese „”. (Era gata să-i reamintească Philippei momentul când spusese că Charlotte Brontë era o Emily Brontë tratată cu valium, dar n-a mai fost nevoie.) Îi plăcea să descrie cum se agitase în biroul lui, preocupat, incapabil să adoarmă nopți în șir din cauza chestiei spumoase sau deștepte pe care o spusese ea în oră și care îi produsese o revelație din senin, de parcă ar fi fost fulgerat, că ar fi vrut s-o ia și s-o posede chiar atunci și acolo, fără să țină cont de nimic, în fața tuturor. Îi plăcea să

povestească așa, apoi să se așeze pe scaun ca un câine bătut, nu pe scaunul lui de la birou, ci pe unul dintre scaunele pe care se așezau ele, rușinat, dând din cap ca pentru sine, privind în pământ. Apoi tăcerea. Apoi privirea ridicată pe furiș, pentru verificare. Pe una (Kirsty o chema oare? Kirsty Anderson, absolvise printre primii, în 1998) o convinsese cu subtilitate; părea genul ăla de fată. Îi recitase fragmentul despre Sappho, am fost distrus de o tânără minunată, îi spuse el cu o voce liniștita, eu însumi sunt o lesbiană. Nu râde. Mă simt feminin în sinea mea, sufletul meu este cu adevărat *anima* și asta e: nu mă pot stăpâni să iubesc fetele și femeile. (Parcă fata lucrează acum la BBC.) Apreciau genul ăsta de lucruri; el obișnuia să-i spună citate din scriitoare ca Lillian Hellman și Alice Walker, a căror celebritate era evident pe ducă; disertația din anul al treilea la literatura contemporană americană: „Erecția prezidențială la americani: imagini ale puterii în nuvelele lui Philip Roth”. În goana trenului, se gândi cum i-ar spune cu ușurelul, înainte de a o atinge (dacă ea l-ar lăsa s-o atingă), că trecuse examenele. Pippa trece, se gândea el că i-ar putea șopti în ureche; nostim și potrivit. Dar ea își adusese singură prezervative și îi pusese unul cu mâna ei, după ce-l proptise de birou, și-l făcuse să se simtă slăbit, ca la spital.

Acum zece ani era un lucru romantic, care îți stârnea imaginația, te umplea de energie (Harriet, Ilanna, fata aceea dulce ca un paj al cărei nume nu și-l amintea pe moment, dar care îi mai trimitea încă felicitări de Crăciun). Și acum cinci ani încă mai era bine (de exemplu, Kirsty Anderson). Pe podea, încălecat de Philippa Knott, care se zbuciuma deasupra lui, cu ochii deschiși, Michael Smart se gândea îngrijorat la șira spinării. Își închise ochii. Ce dezamăgire, se gândea, ca și cu actrița aia de film, Jennifer Beals, pe care o văzuse într-un program de noapte, întâmplător, cu vreo două luni în urmă, pe unul dintre nesfârșitele canale la care erau abonați acasă, și care își făcuse o operație estetică pentru a arăta ca toate celelalte femei de la Hollywood, se vedea de la o poștă.

Putea să vadă partea neprelucrată de pe dosul plăcii biroului. Poate că Philippa Knott era o alegere greșită. Poate că ar fi trebuit s-o atragă pe roșcata aia timidă, cum îi zice, Rachel, din Yorkshire, despre care știa toată lumea că scrie poezie și al cărei subiect de disertație era liniștitor: importanța autenticității

vocilor în literatura britanică proletară de după război. Oare Rachel ar fi fost mai autentică? Diferită de asta. Ce să mai, și ea i-a oferit satisfacții. Michael simți că i se golește creierul. Ejaculă.

Când fu în stare să gândească iar, când Philippa Knott se dădu jos, se ridică în picioare și își puse la punct ținuta, observă că se gândește la Aschembach în *Moartea la Veneția,* la momentul în care acesta simte o plăcere răutăcioasă la gândul că delicatul și superbul băiat va muri, probabil, de tânăr. Fata își verifică mobilul. Avea un mesaj. Se pieptănă, își refăcu machiajul privindu-se într-o oglinjoară pe care o proptise de un raft de cărți, lângă dicționare. El se ridica, se întoarse cu spatele la ea, își bagă cămașa în pantaloni, își strânse cureaua și își îndreptă dunga. El o posedase pe ea sau ea îl posedase pe el? Profesorul o regulează pe studentă. Studenta îl regulează pe profesor. Începu să vorbească pentru că întreaga cameră răsuna de micile zgomote făcute de Philippa Knott. Ordinea cuvintelor era crucială în engleza, îi spuse, într-un mod care, interesant, nu se regăsea în multe alte limbi, de exemplu în germană, pentru că subiectul și obiectul sunt semnalate diferit prin terminațiile declinărilor – masculin/feminin. Engleza nu avea multă înclinație pentru morfologie, căci își pierduse tendința de a folosi flexiunea încă din Evul Mediu. Nu va avea loc nicio flexiune, spuse el, ha ha, în timp ce înfășură prezervativul într-o foaie A4 luată de deasupra stivei de materiale vechi despre Yeats. O, ticăloșit lucru e iubirea, era scris pe la jumătatea foii. Văzu cuvintele. O strofă dintr-un poem dinaintea *Responsabilităților,* de pe când Yeats era încă tânăr. Apoi Yeats îmbătrânit, încercând să repornească motorul hârbuit al propriei virilități. Yeats, maimuțoi bătrân! Philippa vorbea despre rezultate și despre evaluările lucrărilor. M-am descurcat destul de bine, zicea. Mi-a spus Justine de la secretariat. De fapt, sunt chiar mulțumită. Am un opt la Shakespeare și un zece la victoriană și un... Michael se simțise brusc epuizat. Înainte de a pleca, fata se așeză pe locul ei obișnuit, al treilea de la biroul lui, scoase din geantă un stilou, un carnețel și o mână de broșuri lucioase Roth. Se așeza, în așteptare. Îmi pare tare rău, spuse dr. Michael Smart. Dar asta rămâne pentru altă dată, Philippa. Mi-e teamă că am alte întâlniri în după-amiaza asta.

OK, spuse ea fără să-și facă griji și își căută agenda în geantă.

După plecarea ei, Michael se uită la ceas. Era 2.24. Următoarele zece minute și le petrecu la fereastră. Aceasta dădea într-o curte pustie, fără nimic altceva, doar cărămidă peste cărămidă. De obicei îi plăcea. De obicei putea să-i dea un înțeles. Dar acum curtea era clar goală de orice.

Își deschise computerul și își verifică e-mailul. O sută șaptezeci și trei de mesaje. Ponderea hârțogăraiei în meseria asta nu mai era de glumă.

Străbătu culoarul departamentului și nu se întâlni cu nimeni; trase cu urechea în dreptul câtorva uși, dar nu auzi pe nimeni. Asta nu era ceva tocmai surprinzător vineri după-amiaza, după sesiune. Când trecu pe la secretariat și ceru corespondența, Justine fu politicoasă, dar necomunicativă, aparent disprețuitoare. Secretarele sunt nerecunoscuta putere legislativă a acestei lumi. Michael se enerva când le vedea țâfnoase. Munca lui devenea cu mult mai dificilă. Justine nu-l plăcea niciodată la începutul și la sfârșitul semestrelor. Era poate geloasă.

Se spălă în toaleta profesorilor, se șterse cu prosoape de hârtie. Își feri privirea de imaginea lui din oglindă, înapoi în birou, își citi noile e-mailuri și șterse, fără să le citească, cele șapte mesaje de la Emma-Louise Sackville, care absolvise cu o medie cam mică și care era în faza de implorări înlăcrimate. Chiar dacă rezultatele ei ar fi fost mai bune, situația ar fi fost aceeași. El fusese foarte tranșant. Făcuse eforturi să fie tranșant pe tot parcursul anului. După absolvire, nu mai putea fi vorba de îndrumări.

Își închise computerul. Încuie ușa.

Se gândi să se ducă acasă, în casa goală de la capătul celălalt al orașului. Ar scăpa de plozi plângăcioși cu capete mari și tare nefericiți, ar scăpa de veșnic preocupata și cicălitoarea Eva cea cu ochii întunecați. Toată casa doar a lui. Se uită la ceas. Prea târziu. O luă spre gară. Străzile erau pline de tineri fericiți, atât de enervanți. Se urcă în tren și găsi un loc. Vagonul era aproape gol, spre deosebire de atunci când venise, când trenul fusese aglomerat și bătut de soare, copacii, adevărate cornuri ale abundenței de verdeață văratică, iar umoarea lui, la fel de efervescentă precum copacii. Descinsese azi în oraș ca un prost, făcând haz în sinea lui de ziarul local sătesc, gratuit, lăsat pe locul de lângă el. O reclamă de dimineață pentru cafea, cu

prezența celor de la Norfolk Beatles. Norfolk Beatles! O relatare despre un act de vandalism local. Câteva scrisori furioase despre un grup de călători care își stabiliseră cvasipermanent rulotele pe niște câmpuri din zonă. (Scrisorile insistau cu întrebarea: Există oare noțiunea de rulotă quasi?) Un articol despre misterul furtului containerelor de gunoi pentru reciclarea hârtiei dintr-un anumit sat. Abia așteptase să povestească oricui, Justinei, lui Tom, poate lui Nigel, dacă Nigel ar fi venit, cât de nostim, cât de ciudat, cât de interesant era locul în care își petreceau vara din punctul de vedere al relațiilor sociale și demografice, ca un fel de imagine metaforică a marii Anglii. Le-ar fi spus toate poveștile și toată lumea ar fi râs.

Dar acum că se afla deja pe drumul de întoarcere, poveștile nespuse îl făceau să se simtă morocănos și părăsit pe dinăuntru. Ușile trenului se închiseră cu un zgomot ieftin și scurt. Ar fi trebuit să se ducă acasă din primul moment, când mai avea încă o șansă. Ar fi trebuit să meargă toți în Suffolk. Nimeni nu mergea în Norfolk. Toată lumea mergea în Suffolk. Dr. Michael Smart nu va ajunge niciodată șef de catedra, nici măcar adjunct, via Norfolk. Tom era în Suffolk. Marjory Dint era în Suffolk. Avea propria casă de vară în Suffolk. Evident, familia Dint era bine căptușită cu bani. Își permiteau. Mai mulți oameni care îi veneau în minte erau în Suffolk, și câțiva oameni care nu-i veneau în minte erau probabil tot acolo. Trenul se smuci să iasă din gară, Era unul dintre trenurile acelea ușoare, lipsite de importanță. Avea inima grea, mai grea decât trenul. Și a rămas grea pe tot drumul prin suburbii. Și pleoapele îi erau grele. Adormi.

Dar abia când se trezi, Dumnezeu știe unde, în mijlocul pustietății, își dădu seama că locul din fața lui era gol.

Era doar un loc pe care nu stătea nimeni, doar un loc gol din tren. Erau o mulțime de locuri goale ca acesta în vagon; abia de erau câteva persoane în compartimentul ăsta neplăcut. Stofa scaunului era uzată și murdară, în culori comune, stridente, ca pentru copii; trenurile astea erau o rușine din punctul de vedere al designului. Dar acum ceva din el alungă ideea că etc., pentru că mai mult decât orice conta faptul că știa, ca din senin, ca și cum ar fi fost lovit de, mă rog, fulger, că ar fi vrut ca femeia aia din casă, din acea dimineață, Amber, să stea în locul gol din fața lui.

Dădu din cap. Râse în sinea lui. De două ori lovit de fulger într-o singură zi. Tocmai posedase o fată. *Alo, aici dr. Michael Smart.* Incorigibil. Se lăsă pe spate, închise iar ochii și încercă să și-o imagineze pe femeia aia, Amber, cum i-o suge în toaleta trenului.

Dar nu reuși.

Chiar nu fu în stare să-și imagineze.

Ce curios, își spuse dr. Michael Smart.

Mai încercă o dată.

O așeză în genunchi în fața lui, în fundul unei săli de cinema aproape goale. Dar nu fu în stare să vadă decât raza de lumină a proiectorului de deasupra lui, mișcarea leneșă a prafului în lumina care se modifica odată cu secvența, iar în fața lui, un punct răzleț de lumină care se reflecta din ecran, acolo unde ecranul fusese ușor găurit.

O așeză în fața lui pe podeaua unui taxi londonez în plină iarnă. Nu fu în stare să vadă decât irizarea luminilor Londrei, de pe străzi și de la mașini, reflectată punctiform de picăturile de ploaie de pe geamurile mașinii.

Din ce în ce mai curios, după cum scrisese matematicianul pedofil în cartea lui pentru copii, își făcu el o notiță deșteaptă în cap.

Dar în realitate îl enerva faptul că nu putea decât să și-o imagineze stând acolo, în fața lui, în tren. Asta era posibil. Asta era perfect posibil. Iat-o. Se uita pe fereastra trenului, își analiza unghiile. Își examina vârfurile firelor de păr. Citea o carte într-o limbă pe care el n-o știa.

Se gândi cum cele două fete din cort, pe vremea când era copil, îl puseseră să se așeze între ele, îl hrăniseră cu carne tocată cu ceapă pe care o pregătiseră pe flacăra albastră a primusului, apoi îl ignoraseră și-l lăsaseră să moțăie sprijinit de ele, cu cartea deschisă la prima pagină, în fața lui, încălzit de căldura trupurilor lor, pe când ele vorbeau una cu alta pe deasupra capului lui într-o limbă din care nu înțelegea niciun cuvânt.

Epifanie! Doamne Dumnezeule, era o epifanie! Locul gol era plin doar de bunătate, era un moment sfânt! Și asta într-un tren împuțit, care traversa niște mlaștini împuțite!

Dar acesta era un nou adevăr pentru dr. Michael Smart – căci oare cui în toată lumea i-ar fi păsat, cât timp era cu adevărat

viu, așa ca el, de „epifanie”, cu alte cuvinte, de cum erau numite lucrurile, de născociri, de concepții, de reguli și de delimitările dintre genuri, de cronologiile savante, de alesele sau de prestabilitele definiții ale lucrurilor? Acum, în sfârșit, pricepuse, acum, pentru prima oară, știa ce-nțeles aveau lucrurile despre care vorbeau Joyce și plicticoasa aia cicălitoare de Woolf, și Yeats, și Roth, și Larkin, Hemingway, vocile autentice ale clasei muncitoare de după război, Browning, Eliot, Dickens, și mai cine, William Thackeray, monsieur Apollinaire, Thomas Mann, bătrânul Will Shakespeare, Dylan Thomas, beat și mort și pururi tânăr, liniștit sub al mărului ram, și ei cu toții, și toți ceilalți, și fiecare pagină pe care o citise vreodată, și fiecare exegeză pe care o exegezase vreodată (cuvântul ăsta exista oare? cui îi pisa? acum devenise un cuvânt, nu?).

Despre asta vorbeau.

*

La cină se așezase în fața ei. Părea genul de fată, nu, genul de femeie adultă deplină, bună, pe care ai culege-o de pe drum în mașină și ai conduce-o până la satul din apropiere, după care ea ar coborî și ți-ar face cu mâna și n-ai mai vedea-o niciodată, dar nici n-ai mai putea să o uiți.

Arăta ca fata despletită, cu trupul încolăcit de flori, din *Primăvara* lui Boticelli.

Coborî din tren surprins de sine însuși. Rămase în soare un moment, privind simpla reflectare e razelor de soare venind dinspre mașina sa, aflată în parcare. Se simțea ciudat, diferit, strălucind pe sub haine, cu o asemenea intensitate încât pe drum spre casa se gândi că poate era cazul să ia un antihistaminic. Când ajunse acasă, Volvo-ul era încă pe alee. Își parcă mașina lângă el. O luă pe lângă casă. Femeia era lungită pe burtă în iarbă, urmărind ceva, ca o fetiță. Când o zări, își simți inima ușoară.

Pregăti cina, o cină excelentă. Are de gând să rămână la masă? o întrebă pe Eva când aceasta intră. Habar n-am, spuse Eva, ai invitat-o tu? Michael se duse să vorbească cu ea în grădină, unde stătea pe iarbă, cu Astrid. I-ar plăcea să rămână la cină? Astrid, dulcea de Astrid îi răspunse strigând că da. Acum ea își dădu scaunul în spate și se ridică de la masă, urcă scările, iar Michael Smart deschise ochii spre ceea ce știa că este lumină, asemenea unui pacient în comă după ani de întuneric

fără simțire. O vedea pe Eva. O vedea pe Astrid. Își putea vedea propriile mâini cum nu le mai văzuse niciodată până atunci. Văzuse lumina. El era lumina. Fusese luminat, aprins, ca un chibrit. Fusese iluminat. Devenise fotosintetic; înverzise. Era înfrunzit și proaspăt. Privi în jurul lui, și tot ceea ce văzu strălucea de viață. Sticla. Lingura. Propriile mâini. Și le ridică. Pluteau. El plutea, plana în aer chiar acolo, pe scaunul lui. Era o palmă pe fața forței gravitaționale. Era incandescent, umplut de un combustibil nou și pur. Își ridică iar paharul. Ia uită-te la el! Fusese modelat într-o intensă fierbințeală. Era miraculoasă această sticlă ordinară. Era el. Acest pahar era el. Tot el era și lingura aceea, și lingurile de acolo. Avea conștiința sticlozității sticlei și a lucirii lingurești a lingurei. El era masa, el era pereții acestei camere, el era mâncarea pe care era gata s-o pregătească, era ceea ce ea mâncase deja, șezând în fața lui, privind drept prin el.

Îl ignorase pe tot parcursul cinei.

Îl ignorase tot timpul.

Stătea în fața lui, ca și cum el n-ar fi fost acolo. Ar fi putut fi un scaun gol în fața ei, un spațiu, un nimic inocent. Dar el îi pornise mașina. Pregătise o cină excelentă. Urma să facă pere cu sos cald de ciocolată, după care avea să se uite la ea cum și le taie cu marginea linguriței, cum ridică și bagă lingurița în gură, mestecând și înghițind ceva ce are un gust cu adevărat bun, și cum pune iar mâncare în linguriță și deschide gura.

În orice moment urma să intre pe ușă, înapoi în cameră.

Iat-o, în prag.

Oo

începutul îi dădea insomnii. Prefera cu mult mai mult editarea, sfârșitul, punctul în care munca în întuneric lua sfârșit și când puteai să tai, să tot tai, până ce apărea adevărata formă a lucrurilor.

Unde, mai exact, se afla Eva? Era întinsă pe pat în această cameră prea întunecată, prea încinsă, trează de-a binelea în mijlocul nopții, alături de Michael, care dormea profund cu capul sub pernă.

Niciun alt motiv de insomnie? Nu.

Sincer? Păi... Fata aia a lui Michael era oarecum neliniștitoare.

Care fată? Fata care a avut tupeul să apară la ușa casei lor de vară, să le mănânce mâncarea, să-i farmece pe copiii ei și să spună, după cum bănuia Eva, cele mai sfruntate minciuni pe care îndrăznise cineva să le trântească în fața cuiva. Fata care la sfârșitul unei (de fapt, destul de plăcute) seri, fără niciun motiv, a luat-o de umeri pe Eva și a scuturat-o zdravăn.

Ce-a făcut? A scuturat-o pur și simplu pe Eva și apoi s-a retras, a deschis ușa din față, a spus vesel noapte bună, a închis ușa în urma ei și s-a dus afară, să doarmă sub stele (ei, de fapt sub acoperișul unui Volvo parcat pe alee, pentru a fi mai măsurați în expresie).

A scuturat-o pe Eva așa, pur și simplu? Fără niciun motiv. Fără niciun motiv de care Eva să știe. Nu avea nici cea mai vagă idee.

Cine era fata? Era ceva legat de Michael.

Și cum se mai simțea Eva acum? Era foarte foarte trează.

Era oare puțin cam prea întunecoasă casa asta de vară? Da. Era anormal de întuneric pentru sezonul de vară. Ferestrele casei ăsteia erau mult prea mici. Draperiile erau mult prea groase.

În ce sens era fata legată de Michael? Era evident că era cea mai recentă „studentă” a lui.

Michael pretindea că nu e așa? Bineînțeles.

Michael *(deja în pat, către Eva, pe când aceasta se dezbracă și se pregătește și ea de culcare):* Cum a mers?

Eva: Cum a mers ce?

Michael: Ce fel de întrebări ți-a pus?

Eva: Cine să-mi pună?

Michael: Cum o cheamă… Amber. Au fost bune?

Eva *(decisă să nu menționeze umilința de a fi fost scuturată, cu o jumătate de oră în urmă, în hol):* Ce vrei să spui, mai exact?

Michael: Știi tu. Despre chestii reale. A fost bună? E deșteaptă? Pare destul de deșteaptă.

Eva: Păi, tu ar trebui să știi.

Michael: Cum adică?

Eva: Păi, e una de-a ta.

Michael: Cum una de-a mea?

Eva: Studentă.

Michael: Ba nu e.

Eva: A! Bine.

Michael *(întorcându-se pe partea cealaltă):* A venit să facă un interviu autentic, nu?

Care era cea mai nouă publicație de senzație care luase pe sus lumea literară? Seria de Articole Autentice de la Editura Jupiter Press, o serie de interviuri „autobiograficorealfictive" creată de Eva Smart (42 de ani), care a lansat conceptul original cu opt ani în urmă, când a publicat *Articolul Autentic I: Povestea Clarei Skinner,* portretul real al chelneriței Clara Skinner, omorâte în timpul BlitzKrieg-ului, la vârsta de 38 de ani. (Alte *Articole Autentice* prezentau un prizonier de război italian, o însoțitoare de la cinema, un pilot de război și un copil evacuat.) Entuziasmul produs de ultimul ei *Articol Autentic: Povestea lui Ilse Silber* a galvanizat cândva independenta Jupiter Press, al cărei tiraj mediu era de cinci mii de exemplare și care vânduse aproape patruzeci de mii de exemplare din *Silber* doar în primăvara asta, înregistrând în același timp cereri fulminante din volumele precedente (unul dintre motivele achiziționării foarte mediatizate a micuței edituri Jupiter de către conglomeratul multinațional HarperCollins). „Cu siguranță că și pe noi ne-a surprins, spune Amanda Farley-Brown la singura întrunire cu actualul redactor-șef, de șaptezeci și șapte de ani, de la Jupiter Press. Încă mai suntem amețiți. Nici nu ne vine să credem ce noroc a dat peste noi. Ținem pumnii strânși ca Richard și Judy să devină eroii unor *Articole Autentice."*

Despre ce e vorba în cărțile astea? Fiecare preia povestea obișnuită a unei persoane care a trăit și a murit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și o transformă într-o voce – dar o voce care își spune povestea ca și cum ea sau el ar fi continuat

să trăiască. „Îi las să spună povestea unor consecințe alternative – povestea lucrurilor care ar fi putut să se întâmple”, zice Smart.

Și ce e așa nou în cărțile astea? Fiecare volumaș e scris sub formă de întrebări și răspunsuri. „Vorbitorului” din *Povestea lui Ilse Silber,* o nemțoaică, evreică în ascuns, dar aparent o bună mamă nazistă, decorată chiar de Hitler cu o medalie specială Crucea de Fier pentru mame pentru că a născut șapte copii (toți morți ulterior în raidurile de bombardament aliate), i se cere să descrie momentul real al morții ei când i-au luat foc hainele în timpul unui bombardament, iar ea s-a aruncat în râul Wuppertal. Cu ajutorul întrebărilor lui Smart, femeia continuă să descrie post-mortem ce s-a întâmplat când a ieșit târându-se din apa, s-a uscat, și-a vindecat arsurile cu ajutorul unui fermier local și și-a continuat viața încă treizeci de ani.

De ce găselnița cu întrebările și răspunsurile? „Nu e o găselniță. Fiecare întrebare are un răspuns”, spune Smart.

Și rudele încă în viață nu au nimic împotriva faptului că Smart le dezgroapă mortul? „De obicei, rudele sunt încântate. Simt că li se acordă o atenție deosebită”, spune Smart. Întotdeauna precizez clar de la început că *Articolele Autentice* sunt în primul rând ficțiune. Dar ficțiunea are această forță unică de a revela ceva adevărat.”

Dar criticii au înțeles în cele din urmă inteligența inteligentei scriitoare? „Ingenios și emoționant” (T*imes).* „O carte care face metafizicul ceva la fel de real ca o ceașcă de ceai pe farfuriuța ei de pe masa unei bucătărioare din anul 1957.” *(Telegraph)* „Strălucitoare, profundă ispășire. O lectură adânc liniștitoare”. (G*uardian)*

Această primire extatică e unanimă? „Când vor reuși oare scriitorii și cititorii să nu se mai agațe de mult prea adulatele și înșelătoarele istorisiri despre un război care putea la fel de bine să se fi întâmplat pe o cu totul altă planetă, și nu pe Pământ? *Articolele Autentice* ale lui Smart sunt o primă exemplificare a atracției noastre rușinoase către orice ne permite atât să ne prefacem vinovați, cât și justificați din punct de vedere moral. Gata cu această mocirloasă autoindulgenţă. Avem nevoie de povestiri despre prezent, nu de încă niște nimicuri absurde și datate despre trecut.” *(Independent)*

Ce urmează? Speculațiile despre posibilitatea ca Smart să-și caute un contract editorial mai lucrativ sunt frecvente; între timp, s-a ascuns oare pentru a lucra la *Articolul Autentic* numărul 7? Pe cine va învia de data asta? Doar Smart știe.

Ce știe Eva Smart (42 de ani)? Dumnezeu știe.

Unde se află Eva Smart (42 de ani) chiar acum? Culcată în pat, lângă Michael, într-o casă de vacanță insalubră din Norfolk.

Nu, eu întrebam despre punctul în care se află cu următorul ei proiect... Vă rog, nu întrebați.

De ce? Întrebarea e tot atât de inutilă ca un creion bont aruncat pe podeaua „elegantei case de vară care are conexiune la internet” din „grădina matură” „a acestei ferme în stil Tudor din apropierea satului pitoresc din câmpia Norfolk”. Reclama ar fi trebuit să spună „o bătaie de joc din anii 1930 de închiriat pe vară, aflată undeva pe un drum secundar din Norfolk, în apropierea unei mahalale pline de maghernițe ca acelea date cu chirie mică de la primărie”. Cineva a lipit bucăți din vechile vagoane de dormit pe toate tavanele din casă. Așa da, fals stil Tudor. Eva râse, dar doar în sinea ei, ca să nu-l trezească pe Michael.

De ce? Pentru că nu voia să-l deranjeze și pentru că nu voia să fie silită să facă sex iar. El dormea cu una dintre pernele pe care și le adusese de acasă pusă peste cap.

De ce și-a adus perne? Făcea adesea alergie la perne străine. În rest, nu-i era greu să doarmă. Nici să înceapă ceva nou nu i se părea dificil. Întotdeauna „începea” altceva, ceva nou.

De ce aceste ghilimele ironice? Eva decise să nu răspundă la această întrebare.

Ce nu era în regulă cu satul? Eva își imaginase un loc pitoresc, cu multe case mari și confortabile, cu studiouri de înregistrare în hambare, cu oameni petrecându-și vacanța pe terase cu vederea spre legendarul cer larg deschis al Norfolkului. Norfolk chiar avea un cer foarte plăcut. Dar unul din cele două magazine ale satului avea în vitrină un craniu cu un șobolan de plastic băgat într-o orbită.

De ce n-au plecat? Eva plătise totul în avans.

Și de ce se aflau aici mai exact? Ca să scape de rutină. Să schimbe decorul.

Și atât? Să scape 1. de rudele morților care sunau sau trimiteau e-mailuri tot timpul pentru a-și exprima aprobarea sau

a dezaproba ori pentru a solicita atenție sau bani; 2. de toate jalnicele scrisori, telefoane și e-mailuri de la oameni din toată țara care îi cereau cu disperare să le aleagă rudele pentru a le readuce la viață în următoarea ei carte; și 3. de oamenii de la Jupiter care o sunau de câteva ori pe săptămână pentru a o întreba cum și unde se afla cu cartea.

Cum și unde se afla cu cartea? Te rog, nu întreba asta.

Dar nu lucra la ea? În fiecare seară la șase ieșea din foișor, intra în casă și se schimba și mânca de parcă terminase o zi de muncă și de parcă vara asta în mizeria de Norfolk n-ar fi fost o pierdere pentru toată lumea. Azi Astrid s-a apropiat mergând pe iarbă, nu pe pietriș, așa că Eva nu a auzit-o, văzuse doar umbra care trecea prin dreptul ferestrei și abia a avut timp să se ridice de pe podea și să se așeze pe vechiul scaun, prefăcându-se că tastează în fața laptopului închis. După ce a plecat Astrid, Eva a rămas cu ochii pironiți la ecranul gol. Calma. Calculată.

Eva Smart era doar o trișoare? S-a culcat înapoi pe podeaua murdară imediat ce a plecat Astrid.

De exemplu, s-a plictisit Eva Smart să mai inventeze vieți de apoi unor oameni care erau în realitate morți și îngropați? Eva decise să nu răspundă la această întrebare. *Era oare incomodată de popularitatea ultimului volum, la care ar fi trebuit să se aștepte dată fiind creșterea din ultimii ani a interesului public pentru tot ce avea legătură cu nazismul și cu al Doilea Război Mondial în general, mai ales acum că Regatul Unit era iar în război?* Eva decise să nu răspundă la această întrebare. *Avea de-a face cu acea, „mult prea laudativă și înșelătoare” recenzie tocmai citată?* Eva decise să nu răspundă la această întrebare. *Chiar își mai amintește Eva acel interviu pe de rost, cuvânt cu cuvânt?* Eva decise să nu… *Avea de a face cu faptul că treizeci și opt de mii nu era, în definitiv, o sumă chiar atât de mare, nu pentru un bestseller, și acum că venise clipa cea mare, se dovedea a nu fi nici măcar o clipă așa de mare?* Nu! Bineînțeles că nu! Categoric, nu. *Avea Eva un subiect pentru noua ei carte încă neîncepută?* Nu. *De ce doar gândul de a începe o nouă carte, care ar urma să-i aducă o relativă avere și faimă, era suficient pentru a o face să-și petreacă întreaga zi întinsă pe spate pe podeaua făcăturii de pavilion de vară, incapabilă să acționeze în vreun fel?* Bună întrebare. Vezi dacă îi găsești răspunsul printre cele pe care ți le-am dat deja. Văzuse o

ploșniță care ieșise dintr-o crăpătură a podelei, după care se întorsese de unde venise. În acel moment își dorise din toată inima să fie o ploșniță, cu responsabilitățile unei ploșnițe, cu talentele unei ploșnițe.

Asta numești tu muncă? Eva trase adânc aer în piept. E o muncă foarte, foarte grea, zău, răspunse ea, să fii femeie și în viață în această emisferă, în acest moment și la această vârsta. E foarte solicitant să fii în stare să faci toate lucrurile pe care se presupune că trebuie să le faci, în felul în care se presupune că trebuie să le faci. Talent. Sex. Bani. Familie. Inteligență corectă și modestă. Suplețe corectă. Prezență corectă.

Nu e cam slăbuț răspunsul? Încă o întrebare ca asta și Eva va pune capăt interviului.

Păi, ce fel de întrebări sunt acceptabile? Întrebările bune. Întrebările conceptuale. Nu cele personale. Ce importanță prezenta ce culoare aveau ochii Evei? Sau ce fel de om era? Sau ce se întâmpla în viața ei particulară ori în cea a familiei ei?

Și ce se întâmpla în familia ei? Păi, Astrid, de exemplu, se purta foarte adolescentin.

Dar Magnus? Eva nu înțelegea ce era cu Magnus. Felul în care se comporta era foarte îngrijorător.

Dar Michael? Michael era în regulă. Zău, Michael era în regulă. Dar astea erau întrebări personale. Nu erau întrebările potrivite. Tot schepsisul era ăsta: Eva era o artistă și ceva o bloca.

OK, deci în ce credea Eva?

E o întrebare destul de directă; ce credea Eva? Ce vrei exact să spui, cum adică, ce credea Eva?

Ce credea Eva?

Ce crez avea în viață?

Ei bine?

Ce o făcea să gândească?

Ce o făcea să scrie?

Ce o motiva? Era motivata de Quantum.

Ca în fizică? Teorie? Mecanică? Salt? Quantum era numele firmei care fabrica banda de alergare pe care o folosea.

Banda de alergare? Da.

Credea în banda ei de alergare Quantum? Da.

Așa cum alți oameni cred în Dumnezeu sau în teoria haosului, sau în reîncarnare, sau în inorogi? Banda de alergare Quantum exista cu siguranță. Acasă, atunci când nu putea dormi, Eva

folosea Quantum-ul. Pe Quantum făcea exerciții atât pentru corp, cât și pentru minte, în timp ce toți ceilalți dormeau, punându-și întrebări la care tot ea răspundea, mergând sau alergând. (De fapt așa a ajuns prima oară la conceptul de *Articol Autentic.)*

Dar în Norfolk nu avea un Quantum? Nu. Era acasă, în biroul Evei.

Atunci de ce nu se ducea Eva să alerge pur și simplu, în timpul zilei, decât să stea culcată toată ziua pe podeaua pavilionului? Nu fi caraghioasă! Eva nu se ducea niciodată „să alerge”, nicăieri, de niciun fel. Asta e o chestie groaznic de publică. N-ar mai fi același lucru.

De ce nu încerca să se ducă să alerge, chiar acum, în întuneric, în mijlocul pustietății, unde n-ar vedea-o nimeni? Eva se ridică în pat. Își încrucișă brațele.

Bine, bine. Unde rămăsesem? Eram pe podeaua pavilionului. Ploșniță.

Și ce s-a întâmplat apoi, după ploșniță? După momentul de revelație cu ploșnița, adormise pe podea.

Și mai era de mirare că Eva nu putea să doarmă acum, după tot somnul ăla din timpul zilei? Ia ascultă! Eva zăcea în patul ăsta prea încins, în camera aceasta prea încinsă, în partea aceasta de lume prea încinsă și prea întunecata. Acasă, când ședea așa trează, cel puțin existau lămpile de pe strada.

De ce a scuturat-o fata aia pe Eva? Gelozie? Intimidare? Răutate?

A simțit că făcuse asta din răutate? Păi, nu. Nu prea. S-a simțit ca și cum…

Ca și cum ce? Pai, lucru curios, când a apucat-o de brațe, părea că, oricât de ciudat ar suna, ei bine, ca vrea să o sărute.

Dar n-a făcut-o? Nu. A scuturat-o.

Dacă Eva s-ar ridica și s-ar duce la fereastră, ar putea să privească în jos și să vadă mașina? Probabil că fata dormea pe bancheta din spate. Nu, probabil că spătarele se rabatau formând un loc de dormit destul de confortabil. Sau ar putea fi întinsă pe scaunele din fața. Sau în scaunul pasagerului lăsat pe spate. Eva dădu la o parte cearșaful, coborî ușurel din pat și o pomi spre… Au! F…

Ce-a fost asta? Cantul de la măsuța de toaletă.

Nu, ce-a fost cu presupusul cuvânt, f...? Eva nu e capabilă să spună „futu-i”? Nu cu voce tare.

De ce nu? Tu n-ai avut niciodată copii? Eva își frecționă coapsa. Trase draperia, ținându-și respirația. Praf. Draperiile astea erau probabil de dinainte de război și pesemne că tot atunci fuseseră spălate pentru ultima dată. După ce plecau din casa asta, Eva intenționa să-i trimită doamnei Beth Orris o listă cu toate problemele și să ceară să i se dea înapoi o parte din bani.

Mașina mai era acolo? Da, parcată lângă a lor. *Cum reușea cineva să doarmă în mașină? Cum reușea cineva s-o facă în fiecare noapte? Oare dormea și iarna, așa cum o făcea vara?* Ți-ar face praf mușchii și articulațiile. N-ai vrea să dormi în casă, Amber? a întrebat-o Eva când a venit momentul de plecare, iar fata s-a ridicat să iasă.

Eva era primitoare. E loc din belșug, a spus ea. E o cameră de rezervă în care nu stă nimeni, cred că patul e gata făcut, nu e nicio problemă, ești bine-venită. Nu, i-a răspuns Amber, îmi place să dorm în mașină, și a pornit spre hol, ca și cum ar fi vrut să-i ureze noapte bună Evei, într-un mod perfect manierat, și să-i mulțumească pentru cină cu o îmbrățișare sau cu un sărut, ce-o fi fost, dar în loc de asta a apucat-o zdravăn pe Eva de umeri, atât de zdravăn încât aproape a durut-o, Eva mai simțea încă de unde fusese apucată, și, înainte ca ea să apuce să-și dea seama ce se întâmplase, nu contează, spune orice sau fii indignată de gradul de intimitate al gestului, fata a scuturat-o pe Eva zdravăn, de două ori, de parcă avea tot dreptul s-o facă.

De ce credea că avea tot dreptul s-o facă? în spatele ei, Eva îl auzi pe Michael întorcându-se pe o parte. Îl urmări cum își trage cearșaful mai jos, pe spate. Eva avusese grija să-l sărute cu pasiune pe Michael atunci când „studenta” ieșise din cameră.

De ce? Ca să-l prevină.

În legătură cu ce? Că ea nu avea nimic împotrivă, indiferent de jocul pe care îl făcea el.

Comportarea fetei (păi, greu s-o consideri o fată, doar cu vreo zece ani mai tânără decât Eva, pentru Dumnezeu)

...*comportarea ei, în general nepoliticoasă față de Michael din seara asta, nu era încă o dovadă a faptului că ea era una dintre cuceririle lui Michael?* Ba da, cu certitudine.

Nu arăta cu mult mai în vârstă decât celelalte? Curios, da, și cu o înfățișare mai lubrică, mai necizelată, cu șortul ei scurt de tot, cu treanța aia de tricou decoltat, cu siguranță era mai zdrențăroasă decât cele pe care le plăcea Michael de obicei. Nici nu părea studentă. Avea un aer ușor familiar, ca al unei persoane pe care o recunoști, dar nu-ți aduci aminte de unde, poate e cineva care te-a servit la Dixons sau la farmacie și pe care îl vezi mai târziu pe stradă. Și mai era și genul curajos: destul de curajoasă sau destul de proastă să vină aici, în casă. Eva aproape c-o admira pentru asta.

Se culcau deja împreuna? Destul de posibil, pentru că Amber MacDonald era deja stânjenită în preajma lui Michael. S-a purtat anormal de relaxat în preajma lui. Nici măcar n-a clipit când el i-a umplut paharul.

Dar când a avut loc ultima dată o cină ca aceasta? Cu Astrid oarecum îmblânzită, cu fața aprinsă de un râs copilăresc, provocat de ceea ce îi tot șoptea ea la ureche.

Când a văzut-o Eva pe Astrid ultima oară așa, de parcă cineva o îmblânzise prin gâdilat? Dumnezeu știe.

Și cum Dumnezeu a reușit să-l convingă pe Magnus? S-a dus sus, a coborât, iar Magnus se afla în spatele ei, ea îl ținea de marginea tricoului: l-am găsit în baie încercând să se spânzure, a spus ea. Toți cei din jurul mesei au râs. A râs și Magnus și s-a așezat lângă ea la masă. A rămas jos. A rămas cu ei tot restul serii. A mâncat pere cu glazură de ciocolată de pe farfuria fetei.

De unde până unde ciudatul aer de sărbătoare? În seara asta n-au fost niciun fel de urlete provocate de obsesia lui Astrid de a filma diversele feluri de mâncare, pentru că în seara asta camera ei era cine știe pe unde, iar Astrid se comporta iar ca o ființa civilizată.

Cum era Astrid? Șovăielnică în fața propriei maturități ca o căprioară tânără în fața unei tufe de trandafir. (Căprioarele adoră să mănânce trandafiri.) Stând acolo, pe picioarele ei prea subțiri, inocentă, nehotărâtă, fără să știe că viitorul avea deja cătarea fixată pe ea. Cu cearcăne în jurul ochilor. Energică și nerăbdătoare, oarbă ca un pisoi în fața a tot ceea ce știa și a tot ceea ce nu știa. De o animalitate respingătoare. Aici nu semăna cu Eva. Dumnezeu știe cu cine semăna. Cu Adam. Era așa de adolescentă. Totul la ea cerșea atenție, felul în care trecea printr-o camera, sau printr-un magazin, sau prin parcarea din

fața unei benzinării, aplecându-se în față, ca și cum s-ar fi sprijinit de aer ca să nu-și piardă echilibrul, cerând fără cuvinte cuiva – Evei, cui altcuiva? — să-și întindă palma și să-i dea voie lui Astrid să-și sprijine fruntea sau umărul de ea.

Și cum a fost Magnus, acum doar câteva minute? Limpede și simplu ca un pahar cu apă. Atât de sigur de simplitatea lucrurilor, încât s-a așezat (la vârsta lui Astrid, acum un moment? cu cinci ani în urmă?) la masa de scris victoriană din biroul Evei și i-a scris reginei, lui Elton John, Antheei Turner și Dumnezeu știe mai cui, cerându-le să lupte împotriva sărăciei din lume și să-i ajute pe cei fără un acoperiș deasupra capului să-și găsească un cămin. Reginei la Palatul Buckingham, lui Elton John la Los Angeles, Antheei Turner la British Broadcasting Corporation (pt. Dna.). Copilul Magnus, un dulce pedant. A primit și câteva scrisori de răspuns foarte plăcute, precum aceea a unei doamne de onoare de pe undeva de prin administrația palatului, care probabil că-și petrecea toată ziua răspunzând la asemenea scrisori. Maiestatea Sa regina a fost foarte impresionată și interesată să afle de îngrijorarea dumneavoastră. Magnus: un accident fericit, o sarcină neplanificată, dar fericită, fericitul început al unei neașteptate familii. (Astrid, pe de altă parte: o sarcină dorită; dorită de către Eva, pentru a păstra intactă o realitate nefericită.) Acea versiune de copil fericit fusese răpită, poate de hoți, iar un băiat lungan, slab, anxios, misterios, arogant, politicos impertinent, care făcea multe dușuri (sau invers, ca acum, nu făcea niciunul) îi luase locul; un băiat așa de ciudat și de neobișnuit, încât, pe la începutul anului, într-o seară la masă, își anunțase susținerea pentru războiul din Irak – un război din cauza căruia Eva se mai simțea încă puțin vinovată, fie pentru că, fără exagerare, nu făcuse mai mult, pentru că nu se concentrase mai mult, fie din cauză că era așa de ocupată cu grijile create de incapacitatea ei de a începe noua carte.

Dar Astrid, în seara asta? A curățat farfuriile și a făcut glume cu Eva ca o fiică normală. *Magnus?* Aproape ca pe vremuri. Chiar a reușit să-și ducă până la capăt ajutorul dat lui Michael la spălatul vaselor (de vreme ce se pare că nu existau mașini de spălat vasele în pungășia asta de Norfolk.) Apoi Astrid a uitat de mofturile ei legate de mobila din casă și s-a întins pe canapea (deși tot așezase un exemplar îndoit din *Guardian* pe brațul

canapelei, acolo unde urma să-și pună capul) aproape adormind. Eva și fata, Amber, stăteau în căldură, în dreptul ușilor deschise care dădeau spre grădină.

Și ce a făcut Eva atunci? Hai să facem un tur prin grădină, a îndemnat-o Eva. Calm, măsurat.

Bine, a răspuns fata. Ar fi plăcut. Mulțumesc.

Au luat-o pe cărarea pietruită. Vorbea mai mult Eva despre flori, despre cum să faci lucrurile să crească în umbră. S-au așezat sub unul dintre copacii bătrâni.

Ce i-a spus Eva fetei, în grădină?

Ești scoțiană, nu? Îmi dau seama după accent. Ador Scoția. N-am mai fost acolo de ani de zile. Mama mea era scoțiană.

Aha. De unde sunteți de fapt, de origine?

Știi să vorbești – nu-mi aduc aminte cum îi zice – cealaltă limbă pe care o vorbesc oamenii de acolo?

Ce-ai zis? Sună foarte frumos.

Tradu-mi. Ce ai spus?

Spune-mi câte ceva despre dumneata.

Păi, orice, așa în general. Ce studiezi?

La universitate, vreau să zic.

Ce a răspuns fata din grădină?

Sunt o MacDonald.

Sunt descendenta directă a clanului MacDonald din Glencoe.

(Era ceva ce suna aiurea.)

(râzând) Îți spuneam niște vechi proverbe în limba gaelică pe care toată lumea le știe pe dinafară acolo de unde provin eu.

Bine. O traducere aproximativă. Unu: Multe găini fac un singur ou. Doi: Mizeria se-ntoarce mereu la mătură. Trei: Nu lăsa oamenii să-ți treacă pragul până nu ești sigur ce hram poartă.

Ce vrei să știi?

Cum adică?

(râzând) Nu sunt la universitate.

Care a fost, de fapt, ultimul lucru pe care Eva i l-a spus fetei, în grădină?

Suntem o familie, Amber, așa cum ai văzut și tu în seara asta. Astrid are numai doisprezece ani, o vârstă dificilă, și nici cu Magnus nu ne e ușor. Nu e simplu să ai o familie. Sunt sigură că înțelegi. Michael ți-a spus că poți veni aici?

Și, practic, care a fost ultimul lucru pe care fata i l-a spus Evei, în grădină, zâmbindu-i în întuneric?

Care Michael?

(Era tare fata.)

El ți-a spus că nu este nicio problemă dacă vii aici? întrebă Eva. Pentru că și tu, și eu știm că nu e simplu, că e foarte complicat, în special când sunt implicate familiile și copiii.

O lua Eva de sus? Avea tot dreptul.

Ce-a făcut fata? A scos un fel de mic sforăit scoțian pe nas. S-a ridicat, a salutat-o pe Eva dând din cap, și-a întins brațele deasupra capului și a intrat în casă. Eva a rămas sub copac. S-a uitat la ceas.

Zece minute erau suficiente pentru ca ei doi să se lămurească? Urma să intre și ea după cel de-al zecelea minut și să-i ofere fetei, cu curtoazie, camera liberă pentru noapte, ca să-i arate că nu-i purta ranchiună, pentru că nu-i purta, nu-i așa? Iar de dimineață, fără resentimente, fata urma să plece. Eva lăsă secundele să se scurgă, cu măsură, egale, calme.

Dar ce s-a întâmplat când Eva s-a întors în casă? Nimic. Absolut nimic. Michael și Magnus erau încă în bucătărie, la spălatul vaselor, pe care acum le ștergeau. Astrid dormea pe canapea, cu picioarele în poala lui Amber. Șșt, îi spuse Amber MacDonald Evei, care tocmai intra în cameră. Sprijinea pe brațe picioarele fetei Evei.

Acel „șșt” avusese vreo urmă de accent scoțian? Eva rămase în picioare lângă fereastra deschisă. Putea vedea mașina, dar înăuntru nu, nici dacă ea era trează sau dormea, sau măcar dacă era acolo.

De ce voise fata aia s-o scuture? Chiar că nu știa.

Încă o dată, care era povestea locului din care provenea Amber MacDonald? Eva nu era în stare să-și amintească. Era ceva istoric sau un cântec, sau ceva despre o bătălie și un clan scoțian.

Ce însemna Scoția pentru Eva? Mama Evei îngenunchea pe covorașul din fața șemineului electric din camera de zi a casei din Welwyn Garden City, punând discuri la un pick-up vechi care arăta ca o cutie mare. Vocile bărbaților ieșeau din cutie. Se auzeau de parcă erau deja morți, dar morți cu vitejie pentru dragoste sau pentru cei plecați, și de parcă dispariția lor fusese meritorie.

Ce era cu melodiile alea groaznic de blânde? Îi umpleau ochii mamei cu lacrimi.

Ce vârstă avea Eva? Era înainte ca Eva să înceapă școala. Una dintre melodii se numea *Insula întunecată.* Deși șemineul arunca o brumă de lumină, întunericul se încolăcea șerpește prin colțurile camerei. Eva (4 ani) îl văzuse. În serile de duminica, mama Evei prefera întotdeauna să facă pâine prăjită decât să gătească și ea ceva mai serios, iar ea și Eva mâncau într-o liniște prietenească, ascultând la radio, în ordine crescătoare, melodiile de la Top Douăzeci. Când se gândea la fericire, Eva își amintea gustul pâinii prăjite cu gem de portocale, lumina începutului de primăvară și radioul de pe masă. Se auzea cântecul *Dacă mă părăsești acum,* interpretat de formația Chicago. Melodia se afla pe locul întâi. Asta se întâmpla destul de târziu. Era cam prin adolescența Evei. În curând, fata avea să înceapă să se întoarcă acasă de la școală, după-amiezile, la mama ei bolnava, la pat.

În după-amiezile de vară? În după-amiezile de iarnă? În toate după-amiezile, și în cele luminoase, și în cele întunecate.

Ce *se întâmpla la patru și douăzeci, în fiecare după-amiază, când ea ajungea acasă?* Eva își lasă ghiozdanul lângă măsuța cu telefonul, intra în bucătărie, făcea o ceașcă de ceai și o ducea sus, având încă uniforma pe ea. Capul mamei era așa de micuț în comparație cu uriașa întindere albă de cearșafuri. Tu ești, iubire?

Era un mod scoțian de adresare? Tu ești? Da, așa era. Mama Evei s-a dus la spital și a murit din cauza unei boli de inimă. Eva avea cincisprezece ani. Tatăl Evei avea afaceri în Statele Unite; acolo, „cealaltă” familie. Când mama a murit, el a trecut pe acasă. Împreună cu Eva au strâns toate lucrurile mamei și le-au dat vecinilor sau le-au dus la magazine second-hand. Fii liniștită, și-a spus Eva cea de cincisprezece ani, împachetând LP-urile scoțiene într-o cutie de carton plină cu jachete. Uită-te, zău uită-te! Ce subțire e un LP în coperta lui, nu cu mult mai gros decât o feliuță de brânză topită. Pe fața unuia dintre LP-uri se vedea zăpada de pe vârful munților. E doar zăpadă de la munte, își spuse ea în vreme ce strecura discul înapoi între marginea cutiei și hainele împăturite. E doar o imagine bidimensională a unui loc pe care nu l-am văzut niciodată. Măsurată și calmă. Lângă fereastră, la o distanță de atât de multe veri de atunci, Eva era mișcată până la lacrimi de ea însăși așa cum era la cincisprezece ani. Ea la cincisprezece ani, încă în uniformă de

școală, privea spre Eva, cu ochi de oțel, arogantă, fără lacrimi. Lipsă de tărie, spunea. Ca și cum copilăria cuiva ar fi o scuză pentru ceva. Nu arunca vina pe mine. N-am de gând să preiau vina ta. Luă radioul cu tranzistori de pe masă, îl ridică ținându-l de toartă și îl zdrobi de podea. Îi sari capacul din spate și toate piesele se revărsară. Maturizează-te, ce dracu'! pufni Eva (15 ani) la Eva (42 de ani).

Și oare când a mai pufnit Eva așa? La înmormântare, când a venit vorba de existența unui Dumnezeu care, chiar daca i s-ar adresa rugăciuni, tot n-ar face pentru nimeni nimic. Față de tatăl ei, când, după înmormântare, acesta a dus-o la cină la un restaurant din Londra, înainte să plece înapoi la New York. Și, tot față de tatăl ei, când, la cocktailul de creveți, acesta sugerase că fetei i-ar face plăcere să-și petreacă verile acolo cu „cealaltă" familie. Urma să împlinească șaisprezece ani peste o lună. A pufnit. Peste o lună putea face tot ce voia. (Era una dintre perioadele vieții ei în care chiar putea face orice.)

Și mai când? Față de Adam, când acesta a anunțat-o că divorțează și că se căsătorește cu Sonja de la Alliance, pe care o cunoscuse când intrase acolo ca să deschidă „un cont curent comun cu dobândă" pentru el și pentru Eva.

Glumești? Și chiar îl chema Adam? Eva decise să nu răspundă.

Și ce a făcut Eva în biroul de la universitate al lui Michael când a înțeles pentru prima oară, pe când îl aștepta să revină de la o întrunire, că pereții camerei, chiar și spațiile dintre rafturile cu cărți, totul era acoperit cu un mozaic de ilustrate, practic sute și sute de ilustrate, reproduceri de artă, postere de filme, fotografii celebre, puncte de reper ale culturii mondiale, plaje, pisici încolăcite sub soarele Greciei, mănăstiri franțuzești, pinguini etc. făcând lucruri nostime, scriitori, cântăreți, staruri de cinema, figuri istorice, și că, probabil, fiecare dintre aceste ilustrate era de la vreo fată cu care el se futuse, adică se f... se? O ilustrată a căzut de pe perete chiar în fața ei. S-a aplecat, a ridicat-o și a întors-o. Era un desen în culori cu două trenuri demodate. Pe spate, scris de mână, era un mesaj de prost gust de la o fată care scria „freuedian", în loc de „freudian", care se autointitula „jaguarul" lui și care folosea prea multe semne de exclamație. Calmă și cumpătată. Hxxxxx p.s. ai un calm Alpha!!!!! măsurat. Eva îl aștepta pe soțul ei Michael în biroul lui

de la universitate, unde acesta deținea o poziție prestigioasă la Catedra de literatură.

Dar ce era Eva? Eva era o casă, și o grădină, și o familie echilibrată de patru persoane, și o scriitoare fascinantă de-a dreptul, și un succes, deși pe o scară mică, și bani care tot veneau, și o formă a existenței.

Și ce era Hxxxxx? Slabă ca o ilustrată, una veche, cu dată de expediere. VĂ RUGĂM SĂ NU PUNEȚI DECÂT HÂRTIE ÎN ACEST COȘ PENTRU HÂRTIE. Lipi ilustrata înapoi pe perete, exact în micul ei spațiu predestinat. Se uită în sus la perete. Cărți poștale peste cărți poștale peste cărți poștale. Eva privi în jur la ceilalți pereți. Cărți poștale. Eva încerca iar, acum, stând în partea cealaltă a camerei în care dormea Michael (încercă fără mult zgomot) și da, încă mai putea să pufnească, exact cum o făcuse și fata din grădină ceva mai devreme în această seara.

Ce i-a plăcut Evei în mod neașteptat la fată? Comentariul ei despre Magnus în baie. „L-am găsit pe când încerca să se spânzure.” Nu era proasta fata, dacă putea să înțeleagă așa de clar, să rezume atât de bine această perioadă de doliu a adolescenței.

Nu era oare uneori nevoie de un outsider ca o familie să-și dea seama că e o familie? Magnus a spus noapte bună ca de obicei. Astrid a sărutat-o pe Eva. Și Michael a sărutat-o pe Eva, pe spate, între umeri. Au făcut sex cu destulă pasiune înainte ca el să-și bage capul sub pernă. Pe când se gândea la asta, o izbi o altă idee, cu toată forța.

Și dacă fata a spus adevărul?

Și dacă fata nu avea în realitate nimic de-a face cu Michael? Dacă Eva, pe tot parcursul serii, a urât-o pe fată – ca și pe Michael, cel atât de dulce adormit sub perna lui cu puf de gâscă? O, Doamne Dumnezeule! Eva stătea lângă fereastră. O, Doamne Dumnezeule!

Era oare posibil? De exemplu… Rememorează. Eva a ieșit din pavilion în acea seară după timpul alocat „scrisului”, ca de obicei. La ușă a auzit un zgomot ciudat. Era Astrid, care avea o voce fericită. Astrid părea că vorbește cu cineva, cu o tânără, o fată care ședea culcată în iarbă cu ochii închiși.

Și acum? a întrebat Astrid.

Încă mai văd contururile, dar pe dos, a răspuns fata. Lumina și întunericul sunt inversate.

Ca la un negativ de fotografie? și-a dat cu părerea Astrid. Ca și cum toată chestia dinăuntru ar fi o fotografie negativă?

Pe când le urmărea, Eva și-a dat seama, ca străfulgerată de un bliț în momentul în care ea stătea și le privea pe furiș, că într-o zi Astrid o va trăda. Își dăduse seama ca străfulgerată că Astrid, făcând doar ceea ce era natural să facă, crescând pur și simplu, era o neputincioasă trădare de sine.

Apoi Astrid a văzut-o pe Eva, acolo.

A, bună, spuse ea cristalin, fără să se gândească. Părea bucuroasă s-o vadă pe Eva.

Fata cu ochii închiși i-a deschis și s-a uitat în sus la Eva. S-a ridicat în fund. Și-a dus mâna la ochi, apărându-se de soare.

Bună, a spus ea cu un ton pur de prietenie.

Pentru că

și dacă, pe tot parcursul nopții, începând cu acel bună, și, poate, din cauza faptului că s-a simțit trădată dintr-un cu totul alt motiv, dintr-un motiv fără nicio legătură – și dacă, din cauza tuturor acestor lucruri, Eva a conceput un scenariu de care fata era total nevinovată? Eva rămase lângă fereastră, în întuneric. Se frecă la ochi.

Dar atunci, dacă nu era a lui Michael, ce era cu fata?

O vagaboandă. Arăta puțin a vagaboandă.

Un fel de țigancă.

O lingușitoare abilă, care își câștiga pâinea fermecându-i pe oameni ca s-o primească în casele lor. Era fermecătoare, asta era adevărat.

O posibilă povestire anecdotica pentru ulterioare dineuri – în seara aceea, o străină ne-a prostit atât, încât i-am servit și cina; asta s-a întâmplat într-o vară, pe când eram în vacanță, în Norfolk. Am crezut că era una dintre studentele lui. Iar el a crezut că fata avea o legătură cu mine...

Nu, răspundeți la întrebare – dar ce era cu fata? Fata era adevărată.

De exemplu, le-a cerut fata cu adevărat ceva? Nu. Absolut nimic. A fost invitată la cina. I-au propus să rămână peste noapte.

Deci era de mirare că a scuturat-o pe Eva așa de zdravăn? Nicio mirare. Eva stătea lângă fereastră. Se uită în jos, spre mașină. Își lăsă privirea să se piardă în noapte. Se mai uită o dată în jos spre mașină.

Deci ce avea Eva de gând să facă? Corect. Dacă ploua la noapte, Eva era hotărâtă să coboare și să-i spună fetei că nu putea sub niciun motiv să stea să doarmă în mașină pe ploaie și că trebuia să vină înăuntru. Eva urma să alerge pe scări, să iasă în fugă pe ușa din față, ținând o haină deasupra capului, apoi să bată în geamul ud al mașinii și să insiste.

Dar (aruncă o privire către cerul cumplit de senin) *va ploua la noapte?* Nu. Nu va ploua. Era o noapte perfectă de vară. Cu toate astea, era mult prea cald ca să doarmă cineva într-o mașină. Câinii, de exemplu, se știe că se sufoca în mașini dacă nu sunt deschise ferestrele, pe timp de arșița. Mor deshidratați.

Și dacă fata a adormit fără să lase nicio fereastră deschisă? Se presupune că, dacă dormi în mașină, trebuie să te protejezi, închizând perfect toate ferestrele, astfel încât să nu aibă cum să intre nimeni care ar putea face unul dintre acele lucruri groaznic de periculoase pe care unii le fac celor vulnerabili care dorm în mașină. Dar să ții ferestrele închise într-o noapte prea fierbinte ca aceasta ar însemna să te deshidratezi, și poate chiar mai rău.

Eva se aplecă pe fereastră și se uită la mașină. De aici nu-și dădea seama, din cauza unghiului în care fusese parcată mașina, dacă ferestrele erau deschise sau închise.

Dar n-a fost, în definitiv, un fel de scuturare prietenească?

Oare fata n-a zâmbit sincer, ca și cum Eva i-ar fi fost un vechi camarad?

Ce trebuia să facă acum Eva? Fără zgomot, traversă camera și își trase capotul pe umeri. La fel de silențioasă, deschise apoi ușa.

*

Unde era fata? În mod clar nu era în mașină. Eva se uită atent înăuntru, dar mașina era goală.

Fata era în grădină. Ședea sub copacii sub care stătuseră amândouă mai devreme. Fuma. Eva simți fumul, apoi îl și văzu. Rotocoale se ridicau prin aerul liniștit, pe deasupra capului fetei, și apoi dispăreau.

Bună, spuse ea.

Bătu cu palma pe pământ, lângă ea.

Eva își strânse capotul pe lângă corp.

Vrei una? spuse fata. Scutură pachetul ca să scoată o țigară și i-l întinse. Erau țigări franțuzești, Gauloises. Fata luă un chibrit;

pe când îi aprindea țigara Evei, fața ei concentrată și serioasă fu luminată de mica flacără, apoi fu înghițită de întuneric.

N-am fost pe deplin deschisă față de tine în seara asta, mărturisi fata.

N-ai fost, spuse Eva.

Nu, și-mi pare într-adevăr râu. Nu ți-am spus tot… ăă… adevărul.

Păi… da, o aprobă Eva.

Pentru că atunci când m-ai întrebat dacă vreau să dorm în casă, continuă fata, ei bine, evident că răspunsul e da, că doar, cine ar alege o mașină în locul unui pat? Dar… Chestia e… Asta s-a întâmplat și nu pot, am făcut o promisiune, am făcut-o cu ani în urmă, și nu vreau, ei bine, nu pot.

Ce i-a spus Evei? Folosind jumătăți de propoziții, asemenea cuiva căruia îi e greu să spună ceva, asta:

Când avea vreo douăzeci de ani, Amber MacDonald lucra în oraș, având un post de viitor în domeniul asigurării investițiilor și al dobânzilor la asigurări. Avea un Porsche. Era prin anii 1980. Într-o noapte de iarnă cu zloata, în săptămâna dinainte de Crăciun, conducea mașina într-un orășel, pe o străduță îngustă, plină de autoturisme parcate, iar la radio se auzea un cântec numit *Smooth Operator,* ștergătoarele de parbriz își făceau cursa cauciucată pe parbriz, iar un copil, o fetiță de șapte ani într-un paltonaș, cu gluga tivită cu blană, a ieșit dintre două mașini în fața ei. Amber MacDonald a lovit-o, și fetița a murit.

De atunci, spuse Amber MacDonald, am renunțat la slujbă, la salariu. Am vândut mașina, iar banii pe care i-am luat pe ea, câteva mii, i-am lăsat grămadă, asemenea unui tumul pe culmea unui deal, pe marginea drumului unde avusese loc accidentul. Am cumpărat un Citroen Estate la mâna a doua. Am decis ca din acel moment să nu mai locuiesc niciodată într-un loc care s-ar putea numi acasă. Cum aș fi putut? Cum aș fi putut trăi la fel după?

Stăteau în întuneric. Curând urma să se facă lumină.

O singură lacrimă miji în ochii fetei, alunecă pe lângă nas și se opri, ca la comandă, la jumătatea obrazului. Cu un gest discret, fata își stinse țigara în iarbă. Își ridică privirea și se uită drept în ochii Evei.

Ei bine, spuse ea, *mă crezi?*

M-am născut într-un cufăr. Era în timpul matineului de vineri. Am făcut să se oprească spectacolul.

M-am născut în anul supersonicului, în era blocurilor-turn, a multivitaminelor, a multitonicelor, momentul de înălțare a bărbaților prin tehnologie și a femeilor, care puteau fi bionice, când avioanele jet erau Harrier, când transatlanticul *Queen Elizabeth* era Cunard, când prințesa Margareta, înaltă de zece metri, stătea măreață într-o barcă pe pernă de aer, iar *année erotique* se afla doar la treizeci de minute de zbor depărtare și totul avea o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului. Am deschis ochii. Totul era color. Nu mai arăta a Kansas. Studenții erau pe baricade, moda era maxi, Beatleșii erau transcendentali, deschiseseră un magazin. Era Anglia. Era grozav. Mama mea era o călugăriță care nu mai suportase mănăstirea. Se măritase cu tata, căpitanul; el era foarte strict. Mama ne-a învățat pe toți să cântăm și ne-a făcut tuturor haine din draperii. Alergam pe poduri și ţopăiam în sus și-n jos pe scări. Ne cățăram prin copaci și cădeam din barcă într-un lac. Am ieșit pe locul întâi la un concurs de cântece și abia am scăpat de naziști[4].

M-am născut și am fost educată în zilele Saigonului, în zilele Rhodesiei, în zilele cu râuri de sânge. SPINTECAȚI-L PE ENOCH POWELL! *Apollo* 7 a amerizat. Tumbridge Wells a fost inundat. Mulțimea s-a revărsat peste Podul Londrei și americanii au făcut oferte să-l cumpere. L-au împușcat pe rege[5] în Memphis, ceea ce a întârziat cu două zile mari și late transmisiunea TV de decernare a Premiilor Academiei. El avea un vis, considera aceste adevăruri de la sine înțelese, că toți oamenii fuseseră creați egali și că într-o zi se vor așeza împreună la masa frăției. Pe celălalt frate l-au împușcat la Hotel Ambasador[6]. FRAȚI ÎNTRU DREPTATE scria cu litere luminoase deasupra parcării hotelului. În timpul ăsta tata era un pețitor, iar mama putea să zboare folosind doar o umbrela. Când eram copil, am luat parte la cursa Grand National cu calul meu. N-au știut că sunt doar o fetiță până ce am leșinat și mi-au descheiat cămașa de jocheu. Dar

4 Aluzie la filmul *Sunetul muzicii* (n.tr.)

5 Martin Luther King (n.tr.)

6 Aluzie la asasinarea lui Robert Kennedy (n.tr.)

totul era posibil. Aveam o mașină care putea să zboare și să plutească. Am oprit un dezastru feroviar doar fluturându-ne jupoanele în fața trenului; tata era închis pe nedrept, mama abia se descurca. Eu vindeam flori în Covent Garden. Un moșulică mișto m-a învățat să vorbesc ca lumea și m-a dus la curse, unde am purtat o rochie creată de Cecil Beaton, dar în cele din urmă mi-au dublat vocea pentru că nu cântam destul de bine[7].

Dar tata era Alfie și mama Isadora. În timpul adolescenței aveam puteri paranormale, l-am făcut pe un băiat să cadă de pe bicicleta și am dat foc la toată școala. Mama era nebună; era îndrăgostită de Dumnezeu. Iată-mă la altar pe cale să mă mărit cu altcineva, când iubitul meu a făcut praf geamul din spate al bisericii și am fugit amândoi cu un autobuz. Mama era furioasă. Și ea se culcase cu el. Dracul m-a lăsat grea și o sectă satanică m-a obligat să duc lucrurile până la sfârșit. Apoi m-am înhăitat cu o pereche de infractori și ei au stat de vorbă cu mine în lumina soarelui. I-am spus iubitului meu că nu-mi plăcea cum se comporta. Am făcut sex în fundul sălii unui cinema care se închidea. În Paris am folosit unt. Am avut o fermă în Africa. M-am dezbrăcat în dreptul ferestrei unui apartament și i-am derutat pe doi polițiști aflați în urmărirea unui nebun de pe acoperiș care încerca să împuște un preot. M-am îndrăgostit de un italian. Mișcările lui pe ringul de dans m-au dat gata. Am aflat ce era dragostea. Însemna să nu trebuiască niciodată să spui că-ți pare râu. Însemna că tipul care conducea taxiul urma să-l ucidă pe candidatul la președinție sau pe pește. Era moale ca un șezlong. S-a întâmplat așa de repede. Un rechin îmi smulsese picioarele. Eu l-am înjunghiat pe răpitor, lucru pe care l-au făcut și toți ceilalți, că nu eram numai eu în Orient Expres[8].

Tata era Terence și mama era Julie. (Stamp. Christie.)[9] Am fost născută și crescută în mijlocul dealurilor (pline de viață) și al animalelor (cu care se vorbește). M-am considerat bine integrată, un element de mobilier. N-o duceam prea bine, dar, cui îi păsa? Am pregătit un spectacol, chiar aici în hambar; m-

7 Trimiteri la filme precum *Mary Poppins, Vis de glorie, My fair Lady* (n.tr.)

8 Trimitere la filme ca *Alfie, Carrie, Saturday Night Fever, Love Story, Omen, Taxi Driver, Fălci* etc. (n.tr.)

9 Actorii Terence Stamp şi Julie Christie, parteneri în filmul *Departe de lumea dezlănţuită* (n.tr.)

am născut cântând o melodie cu toată puterea plămânilor mei abia formați. Larvă. Larvă. Măsurată pe tulpini de gălbenele. Cred că te-ai opri și ai vedea ce frumoase sunt. M-am ridicat centimetru cu centimetru, odată cu ridicarea internațională a nasului lui Streisand și a „z”-ului din Liza[10]. Ce rost avea să stau singură în camera mea? Când lucrurile deveniseră zecimale, eu eram deja pregătită.

M-am născut într-o perioada de lumină, viteză și celuloid. Parterul era pentru fumători. Balconul nu. Costa mai mult să stai la balcon.

Prima cameră de filmat. Ferotipuri în galop. Ecranul de argint. Cinemaul. Filmele. Și fumul se ridica. Amintiri de un pastel încețoșat.

Dar contează de fapt jocul și modul în care joci, și trebuie să joci, doar știi asta.

M-am născut liberă, viața mi-e grozavă și, după cum se vede, o să trăiesc veșnic.

10 Barbra Streisand şi Liza Minelli (n.tr.)

șoselei cu patru benzi, chiar în fața mașinilor! Își ridică brusc brațul în aer, *i.e.* stop. Acestea se reped spre ea, scrâșnesc din frâne și se opresc claxonând în disperare. Amber stă proptită în mijlocul celor doua benzi cu mâna în continuare ridicată.

Acum! strigă ea ca să acopere zgomotul, făcându-i semne cu mâna lui Astrid. Astrid traversează alergând, atentă să nu scape camera.

Apoi, când sunt amândouă pe refugiul din mijloc, Amber mai face un pas, exact cum făcuse și înainte, în fața mașinilor venind de pe partea cealaltă, iar scrâșnetul frânelor și claxoanele încep din nou.

E o nebunie. E chiar periculos. E cam ca în povestea din Biblie când marea se desparte în două, numai că e vorba de trafic. Ca și cum Amber ar fi binecuvântată cu un câmp de forță magnetică din spațiu sau dintr-o altă galaxie. Dacă ar fi un personaj din desene animate, ar fi tipul de supereroină care atrage lucrurile spre ea și le respinge în același timp.

În ceea ce o privește pe Astrid, aceasta crede că Amber ar trebui să se oprească atunci când ajunge la bordura trotuarului sau cam pe-acolo. E o nebunie să te aventurezi astfel pe șosea. Dar așa e Amber. Asta e personalitatea ei. Nu că ar fi o retardată când vine vorba de mașini, e mai curând convinsă că are dreptul la drum tot atâta ca și ei, ba chiar mai mult.

Stau amândouă pe marginea șoselei cu toate mașinile huruind prin spatele lor să prindă iar viteză și cu oamenii țipând la ele prin geamurile deschise. Amber îi ignoră. Acum ca Astrid poate respira iar normal, pentru că inima ei nu mai stă să-i sară din piept, și e în stare să audă iar ce gândește, își dorește să fi filmat totul, să se fi filmat în timp ce traversau strada. Ar fi fost într-adevăr un lucru de înregistrat.

O filmează acum pe Amber. În spatele ei e câmpul. Totul e auriu.

Astrid își mai dorește să existe cineva care să le filmeze pe ele două. Ar arăta ca o persoană mai în vârstă și una mai tânără care au ieșit la plimbare și chiar sunt bune prietene sau poate

surori, mergând chiar braț la braț uneori, pentru că vârsta, spune Amber, nu are importanță, e irelevantă.

Peisajul de țară e grozav, suburbia orașului, la fel. În timp ce merg, Amber îi arată florile sălbatice din iarbă; unele roșii, lungi și subțiri, altele chiar drăgălașe, mici și albastre. Astrid le filmează. Când termină de filmat, Amber e deja departe, îndreptându-se spre clădirile care se zăresc la orizont. Un timp, Astrid o filmează pe Amber din spate, traversând câmpul, balansându-și brațele.

Una dintre clădiri e un supermarket. Are un mic acoperiș ascuțit, cu o giruetă în chip de cocoș în vârf. Când Astrid o ajunge din urmă pe Amber și i-o arată, fata îi spune că girueta nu are nimic a face cu direcția din care bate vântul. E acolo doar ca să dea un aer de vechime supermarketului, venind din trecut, ca atunci când oamenii vin să cumpere de acolo să se simtă mai bine pentru că se duc într-un loc care are legătură cu tradiția, într-un loc pe care cred că îl recunosc din trecutul lor, deși acesta, aproape sigur, nu are nimic de-a face cu așa ceva. E o șmecherie drăcească. Și funcționează subliminal.

Astrid tot nu știe încotro se îndreaptă. Ar fi aiurea să întrebe. Adu-ți camera, i-a strigat Amber de dimineață lui Astrid, care era sus. Era cea de-a treia zi în care filmau lucruri importante împreună, folosind camera lui Astrid. Amber merge cu pași mari, călcând fără fereală peste toate buruienile care cresc pe câmp. Peste tot bâzâie insecte, și sunt și pasări. Sunt șoareci-de-câmp sau iepuri sau probabil șerpi de iarbă, retrăgându-se din fața lor la fiecare pas. Ar fi chiar uluitor să-i poți vedea fugind de zgomotul făcut de picioarele lui Amber și ale lui Astrid, i.e. ea și Amber sunt niște giganți dintr-o altă lume, iar pământul se cutremură sub ele, și toate animalele etc. Fug din calea lor. Dar Astrid se înțeapă în chestiile care cresc pe câmp, iar pământul, acolo unde sunt spații între tulpini, e uscat și plin de bolovani, iar câmpul e uriaș, cu mult mai mare decât părea de la marginea autostrăzii, de unde aveai senzația că e chiar ușor de traversat, și e arșiță pentru că e aproape amiază.

Pe la jumătatea traversării, Amber se oprește și o așteaptă pe Astrid. Își dezleagă puloverul din jurul taliei și îl încolăcește în jurul capului acesteia pentru a o feri de soare, făcându-i un nod din mâneci ca să țină.

Cum e? spune ea.

Astrid se simte mai bine.

Odată ajunse la capătul celălalt al câmpului, cele două ocolesc pe drumul care trece pe lângă garajul unde se vând mașini (cu camere video exterioare) și pe lângă o reclamă de mari dimensiuni – „Farmacia Boots” (cu camere video exterioare), – apoi printr-un fel de parc industrial (cu camere), și ajung în parcarea supermarketului (cu câteva camere). Parcarea e destul de plină. Cele două scapă de soare când se apropie de ușă, așa încât Astrid își scoate puloverul de pe cap și i-l dă înapoi lui Amber, care și-l leagă iar în jurul taliei. Amber e de-a dreptul zveltă. Probabil că poartă măsura 38. Are mâini lungi și degete lungi, care îi dau un aer elegant. Amber, a spus mama lui Astrid aseară, la cină, ai mâini de pianistă. Da, a răspuns Amber, dar ce fel de pianistă, una bună sau una de toată jena? Magnus râdea, Michael râdea ca un nebun, fără să se mai oprească. Una bună, desigur, spuse mama lui Astrid. Nu m-ați auzit niciodată cântând la pian, zise Amber.

Astrid se uită acum la mâinile ei mici, la camera pe care o țin.

Vrei să filmez? întreabă ea îndreptând aparatul spre prima cameră de securitate de după ușă.

Amber rămâne la ușă mijind ochii, scanând interiorul supermarketului. Scutură din cap. O face lent, *i.e.* se concentrează.

Du-te să iei ceva pentru prânz, o îndeamnă ea.

Ți-e foame?

Astrid dă din cap că da.

Orice îți place, spune Amber. Neapărat să iei și niște fructe. Ia-mi și mie un sendviș.

Astrid are misiunea să cumpere de mâncare pentru prânz. La standul cu fructe alege două mere din soiul numit Discovery. Afișul de deasupra lor spune că sunt locale și organice. E mai bine decât să nu fie locale și organice. Gustă și o să crezi! spune afișul de deasupra. Altul spune ce bun e supermarketul pentru că vinde fructe cu adevărat proaspete. Imaginează-ți numai să nu fie proaspete. Imaginează-ți dacă ar fi toate vechi și putrede, toate rândurile astea de mere, și portocale, și nectarine, și piersici. Oare afișul ar spune că sunt proaspete sau vechi și putrede? De vânzare fructe vechi și putrede. Gusta și o să crezi! Ha ha! Își propune să le-o spună și lui Amber și lui Magnus când ajunge acasă. Alege un sendviș cu ton și maioneză din rafturile

frigiderului care umplea peretele din fața magazinului. Marele zid de sendvișuri – ca Marele Zid Chinezesc! Imaginează-ți că Marele Zid Chinezesc ar fi făcut din sendvișuri. Tonul din sendviș fusese prins fără ca delfinii să fi avut de suferit. Așa scrie pe ambalaj, care are pe el o insulă cu un palmier.

Nu sunt prea mulți oameni la cumpărături în supermarket, deși erau așa de multe mașini parcate afară. Astrid se uită în sus, pe deasupra rafturilor cu afișe atârnate de tavan, să vadă anunțul pentru mâncare caldă. Aceasta era lângă raionul de delicatese. Un alt afiș care atârna în spatele raionului de mâncare caldă spune și el: „Gustă și o să crezi!” Pentru ea, Astrid alege câteva costițe la grătar, și o femeie i le împachetează ca să rămână calde, se laudă femeia, cam o jumătate de oră.

Mulțumesc, îi spune Astrid femeii.

N-ai pentru ce, răspunde femeia.

O cameră de deasupra capetelor lor filmează totul: pe Astrid care cere costițele, pe femeia care i le împachetează și îi spune lui Astrid (caseta video n-o să aibă sunet) cât o să rămână calde. Astrid ia pachetul. Se întreabă dacă femeia care o servește știe de camere, *i.e.* evident că știe, doar lucrează aici. Dar ce se întâmplă când termină munca și, pe drum, trece pe lângă celelalte camere, doar pentru că drumul ei spre casă trece pe lângă ele? Așa cum l-au filmat pe băiatul care a murit înjunghiat când Astrid era mai mică; înainte de asta a trecut țopăind prin fața bibliotecii Peckham, care are o arhitectură așa de modernă; și fata care cânta la saxofon și care călca rufe în înregistrarea pe care părinții ei o predaseră autorităților pentru a fi difuzată la știri, fata care a dispărut venind acasă de la școală.

Doar că înregistrarea cu femeia care își vede de treabă la supermarket, se plimbă pe stradă, își scoate mașina din parcare, se duce la bibliotecă, sau orice altceva, este doar o înregistrare inutilă, nu înseamnă nimic, nu va fi niciodată urmărită decât dacă femeii i se întâmplă ceva groaznic, și atunci caseta va avea valoare, va fi tristă, dar importantă.

Și atunci, dacă nu se întâmplă ceva teribil, când femeia se duce seara acasă, se așază la masă, sau bea o ceașcă de cafea, sau face orice altceva, își dă oare seama că nu mai e înregistrată? Sau se gândește că încă mai *este* înregistrată, de către ceva care urmărește tot ce facem, din cauză că e așa de

obișnuită să fie înregistrată în toate celelalte situații? Sau poate că, pur și simplu, nu se gândește deloc la asta, e doar o femeie care lucrează într-un supermarket și nu-și bate capul să se gândească la chestii din astea?

Gândul o face pe Astrid să se simtă ciudat. Se uită la pachetul din mâna. Știe că înăuntru costițele sunt calde încă, deși pachetul pare complet rece pe afară.

Astrid străbate supermarketul raion cu raion. În cele din urmă o găsește pe Amber în zona cu produse de baie și deodorante etc. Amber desprinde ambalajele de pe micile agățători cu care sunt prinse și le dă drumul pe jos, ca și cum primul obiect n-ar fi cel pe care îl vrea, și nici următorul, și nici următorul. Ambalaj după ambalaj aterizează pe podea. Când Amber termină cu un suport, se apucă de ambalajele de pe următorul și face iar același lucru. Deja a golit vreo două suporturi.

Astrid se duce spre ea. Pachete sigilate cu lame de ras, din cele cu mâner de plastic, sunt împrăștiate la picioarele lui Amber, care mai trage unul și-l lasă să cadă.

Astrid se uită la ea.

De ce faci asta? se citește pe chipul lui Astrid.

Amber o privește.

Dar Astrid nu are nici cea mai vagă idee despre semnificația privirii ei.

E bun cu maioneză? întreabă ea.

Depinde dacă a fost lăsată afară, la soare, o vreme, răspunde Amber.

Astrid râde.

I.e. în sendvișul pentru tine, spune ea.

Amber dă drumul ambalajului și ia altul, îl ține suspendat preț de o secundă, apoi îi dă drumul.

Da, spune Amber. *Id est* îmi place maioneza. Asta dacă nu e un sendviș doar cu maioneză, adică fără nimic altceva în el decât maioneză.

Ton, spune Astrid ținându-l în sus.

Preferatul meu, rostește Amber.

Astrid e încântată. Încântarea, sau ceva de genul ăsta, îi cuprinde tot trupul.

Amber privește pentru un moment visătoare suporturile goale din fața ei și ambalajele răspândite pe podea în jurul ei, și apoi spune:

Bine.

Pășește în afara cercului de ambalaje.

E momentul să ieșim, hotărăște.

Trei bărbați în uniforme de pază și doi la costum stau la ieșire, dincolo de punctul de control, ca și cum le-ar aștepta pe cele două fete. Apoi Astrid își dă seama că așa și făceau. Amber îi plătește unei fete pentru mere, pentru sendviș și pentru costițele la grătar. Fata nu are de gând să-și ridice privirea spre Amber sau spre Astrid. Se uită doar la lucrurile pe care acestea le cumpăra, la aparatul de citit coduri, la tastele pe care apasă. Pune toate întrebările legate de bani și de bonuri de benzină, tot fără să le privească. Știe că e urmărită și că se întâmplă ceva. Tipii de la pază așteaptă să termine fetele de plătit, ca niște cowboy tăcuți și furioși dintr-un western de televiziune. Unul din oamenii în costum pare furios. Celălalt privește ironic. Se uită drept la Amber și face un semn cu capul spre ea atunci când cele două femei trec bariera. Dar nu fac nimic și nu spun nimic.

Amber și Astrid părăsesc supermarketul.

Costițe, spune Amber uitându-se în pachetul lui Astrid. După fața ei, se poate spune că nu-i prea plac costițele.

Nu-ți plac costițele? întreabă Astrid.

Și da, și nu, răspunde Amber.

Așa și mie, spune Astrid. Pot să-mi placă sau nu. Îmi cam place gustul de carne arsa.

Cancerigen, comentează Amber.

Mda, încuviințează Astrid.

A mai auzit cuvântul ăsta, dar nu-și aduce aminte ce înseamnă.

Mâncatul de chestii arse. Cancer, spune Amber.

E ca și cum ar fi în stare să-i citească gândurile.

Știu, murmură Astrid.

Apoi începe să-și facă griji, pentru că, dacă Amber poate cu adevărat să-i citească gândurile, își va da seama că nu știa înțelesul. Se uita pe furiș la Amber, care arată ceva cu degetul.

Minunat ioc de picnic, remarca ea.

E un loc groaznic, cu containere pentru reciclarea gunoaielor. Cele două se așază pe iarbă, la marginea parcării, în mirosul de scursuri de vin și de bere, care vine de la containerele cu sticle. Proiectul nostru de reciclare, scrie pe afișul de lângă containere. Succes. Mediu ambiant.

Unul din paznici stă în fața intrării în supermarket.

Le urmărește de când au ieșit și continuă să le urmărească și tot timpul cât stau și își iau prânzul. Vorbește la telefon.

La rândul lor, Astrid și Amber îl privesc cu atenție.

Cred că te-au văzut că făceai chestia aia cu aparatele de ras, e de părere Astrid.

Evident că m-au văzut. Ai putea spune că m-au tot văzut.

Îi povestește lui Astrid că acest supermarket experimentează un nou mod de a-i opri pe hoți. Când cineva ia de pe suport un pachet de aparate de ras, un cip de computer din interior transmite camerei instrucțiunea de a face o fotografie individului, pentru ca persoanele de la punctul de control să poată compara fotografia cu figura celui care cumpără și să știe astfel cine plătește și cine nu aparatele de ras și dacă au fost furate sau nu.

Astrid nu prea pricepe care-i problema. Ea crede că e destul de corect ca supermarketul să facă asta. În definitiv, e de datoria lor să-i oprească pe hoți.

Amber se cam enervează.

Astrid se gândește cum s-o întrebe pe Amber despre femeia de la supermarket și despre înregistrări. Dar știe că, dacă va pomeni de chestia aia cu femeia de la supermarket căreia nu-i pasă pentru că este doar o vânzătoare, Amber va deveni și mai nervoasă. Așa că preferă să tacă. Ia o costiță și începe să o roadă, încercând să nu se murdărească de sos pe față sau pe mână, mai mult decât o făcuse deja.

Amber și-a terminat sendvișul. Se ridică. Astrid se grăbește și ea să se ridice, cu mâinile îndepărtate de corp. Amber își scutură hainele și se întinde. Îi face cu mâna paznicului, care ridică o mână și îi răspunde, cam nesigur, ca din greșeală. Apoi, Amber ia camera, pentru că mâinile lui Astrid sunt pline de sos de la grătar; și cele două se întorc pe unde au venit, peste câmp (Astrid mănâncă un măr și aruncă apoi cotorul, biodegradabil), traversează șoseaua cu patru benzi de circulație pe pasarela pentru pietoni care duce direct spre gară și care, în mod clar, e drumul pe unde ar fi trebuit să meargă de prima dată în loc să traverseze prin mijlocul șoselei aceleia demente.

Pe la jumătatea pasarelei, pe deasupra traficului zgomotos, Amber se oprește. Amândouă se apleacă și se mai uită o dată la peisajul de țară. E minunat. Este cu adevărat englezesc și are

chintesență. Fetele urmăresc mașinile de dedesubt, care tot vin și se duc, mișcându-se ca un râu cu două direcții. Reflectarea soarelui în parbrize și vopseaua mașinilor îi iau ochii lui Astrid. E mai ușor să te uiți la mașinile mai îndepărtate care se topesc într-un fel de zid transparent de căldură tremurătoare. Culorile se amestecă de parcă mașinile n-ar fi făcute din ceva solid.

E o minunată după-amiază de vară, așa cum erau pe vremuri verile nesfârșite, dinainte de nașterea lui Astrid.

Apoi Amber dă drumul camerei peste balustrada pasarelei.

Astrid o urmărește căzând prin aer. Își aude propria voce, îndepărtată și străină, apoi aude zgomotul de plastic al camerei care se lovește de asfalt. E un sunet așa de slab. Vede roata unui camion cum o lovește și o trimite învârtindu-se în roțile mașinii din spate, de pe banda de mijloc, sfărâmând-o și împrăștiindu-i piesele componente pe tot drumul. Alte mașini vin din spate și continuă să lovească piesele, să le calce, să le arunce de colo-colo.

Haide! o îndeamnă Amber.

O ia cu pași mari înainte și ajunge pe la jumătatea treptelor care coboară spre gară. Astrid îi vede spatele dispărând, apoi și capul.

E de necrezut.

E o nebunie.

Tot drumul spre casă, în tren, Astrid se gândește: e o nebunie. De la gară până acasă, care e destul de departe, Astrid nu vorbește cu Amber. Nici măcar nu vrea să se uite la ea. Când strecoară totuși o privire pe sub breton, Amber nu pare apăsată de vreo grijă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic îngrozitor, de parcă n-ar fi făcut nici cea mai mică prostie.

Camera era un cadou de la mama ei și de la Michael, cu ocazia ultimei ei zile de naștere.

O s-o încurce rău.

A costat o avere.

Întotdeauna cei doi vorbesc despre cât de mult a costat. Sunt mândri că a fost un cadou scump.

Era un Sony digital.

Avea înregistrarea de azi, cu florile alea.

Era secvența cu Amber traversând câmpul, cu tot galbenul ăla auriu în spatele ei.

Pe casetă mai erau secvențe din cealaltă zi, din Norwich, și era posibil să fie banda cu secvențele filmate în față la Curry Palace etc.

La ce i-ar mai folosi Astrid lui Amber acum, acum când nu mai poate să înregistreze nimic important?

Secvențele cu răsăritul sunt pe noptieră. Dar se opresc la ziua în care a venit Amber. Și dacă Astrid s-ar trezi și ar vrea s-o ia de la început mâine?

Va trebui să o silească pe Amber să plătească pentru cameră.

Tipic și ironic, pe pasarela pentru pietoni nu erau camere de supraveghere.

Nimeni n-a văzut cum s-a întâmplat.

Astrid nu poate dovedi nimic.

Pe tot drumul spre casă nu a privit-o pe Amber, nici nu i-a vorbit, dar fata nu pare să observe. Îi dă înainte cu fluieratul, ținând mâinile în buzunare. Astrid abia se târâie după ea, pe partea opusă a drumului, cu privirea fixată în pământ, la sandale.

Când Astrid ajunge acasă, se duce sus și încuie ușa camerei după ea, dă cu ochii de propria imagine din oglindă, iar fața îi e așa de albă, încât trebuie să se mai uite o data. Mai că o face să râdă cu hohote, cât de mică, alba și furioasă arată fața din oglindă. Mai că o face să râdă cu hohote faptul că este chiar ea.

Se holbează la ea însăși.

Partea din ea care vrea să râdă se simte străină, când se vede arătând astfel. Se simte i.e. complet liberă de orice grijă sau ca o cu totul altă persoană.

Se așază pe pat, își întoarce privirea de la oglindă și se concentrează să rămână furioasă.

*

La vreo două zile după, Amber o întreabă pe Astrid dacă poate să-i împrumute caietul și carioca pentru un minut.

Astrid dă din cap. Face un zgomot care înseamnă da. Încă nu vorbește de-adevăratelea cu Amber.

Amber se întinde pe iarbă în umbră, desenând cu carioca lui Astrid pe caietul acesteia.

După un timp, Astrid vine și se așază în apropiere. Apoi se mută chiar puţin mai aproape.

Amber e destul de bună la desen și foarte rapidă. A desenat imaginea unui copilaș. Poți să-ți dai seama că e un copil de

școală pentru că a desenat și un pupitru, iar în fundal este o tablă de moda veche cu o profesoară de modă veche. Și copilul din imagine desenează, pe o hârtie pusă pe un șevalet. Pe desenul lui scrie deasupra *Mami,* cu litere copilărești – e genul de desen pe care îl fac copiii despre mamele lor, ca un fel de siluetă de mătură cu brațele întinse prostește în afară, cu un păr caraghios și zburlit, cu un ochi mult mai mare decât celălalt și cu o mâzgălitură pe post de gură.

Amber o vede pe Astrid.

Atunci rupe pagina, o întoarce, își acoperă caietul cu brațul, cum fac oamenii când nu vor să copiezi după ei, și desenează altceva.

Când termină desenul, i-l dă lui Astrid.

Cel de-al doilea desen prezintă o poartă de ieșire din școală (e o inscripție pe care scrie „școală”), cu trei mame care-și așteaptă copiii. Două dintre ele arată ca oamenii adevărați. Dar cea de-a treia este exact imaginea mamei desenate de copilul din primul desen. Așa cum stă lângă celelalte două mame, are niște dimensiuni demente, părul zburlit, un ochi prea mare, o mâzgălitură de gură și brațele într-un unghi stupid, i.*e.* mama din desenul copilului arată ex*act c*a aia din viața adevărată, asta e gluma.

Ăsta e cel mai comic lucru pe care l-a văzut vreodată Astrid. Nu se poate opri din râs. Nu-i vine să creadă ce comic e că mama din viața adevărată este chiar precum aceea pe care o făcuse copilul în desen. E așa de comic și așa o prostie, încât Astrid începe să râdă cu lacrimi. Lacrimile îi alunecă pe obraji, i se scurg reci prin spatele urechilor și cad în iarbă. Râde și Amber, stând întinsă pe spate. Amândouă se rostogolesc în iarbă, râzând de cele două imagini.

Un exemplu de verosimilitudine, spune Michael mai târziu, când se uită peste umărul ei la bucata de hârtie (pe care ea i-o arată lui Magnus).

Foarte comic, apreciază Magnus. Stă culcat pe canapea, cu ochii ațintiți spre tavan. (E iarăși aproape normal, vorbește iarăși cu oamenii, ba chiar face și câte-o baie etc. Mai există încă niște urme întunecate în jurul ochilor lui, de parcă ar fi luat cineva o carioca și l-ar fi mâzgălit.)

Amber l-a făcut? întreabă mama ei. E așa de talentată! O fată foarte talentată.

Are dreptate. Amber este cu adevărat talentată. Zile întregi gluma încă o mai face pe Astrid să râdă, în timp ce se ocupă de cu totul altceva, orice altceva, nu contează ce.

După nopți întregi, încă îi revine în minte și nu se poate abține, începe iar să râdă, e un chef de râs care te pătrunde până în adâncul ființei, acolo de unde pornește răsuflarea, încât simți că parcă ți se topesc măruntaiele și parcă te-a luat în stăpânire un extraterestru care nu face altceva decât să râdă acolo, în interiorul tău, și asta mult timp după ce desenele adevărate s-au pierdut sau au dispărut când s-a făcut curat în casă sau au fost aruncate de menajera Katrina. Astrid încă mai râde fără să se poată abține când se gândește la situație, ce comică e, ce inteligentă e ideea de la care pornește, mama care așteaptă la poarta școlii să arate, în lumea adevărată, exact ca în felul prostesc în care fusese desenată, *i.e.* modul în care copilul o desenase era de fapt cel real.

*

Astrid, spune mama ei într-o seară foarte, foarte fierbinte, când Michael pregătise ceva presupus a fi special, aruncând în salată flori necomestibile. Ar trebui să ne filmezi pe toți la cină în seara asta. E o noapte așa de plăcută, a fost o zi așa de plăcută și e o cină așa de plăcută, încât ar trebui să sărbătorim. Du-te și adu-ți camera!

Astrid nu spune nimic.

Astrid, insista mama ei. Du-te.

Astrid se uită în farfurie.

Du-te, spune mama ei. Du-te și adu-o.

Nu, răspunde Astrid.

Nu? se miră mama.

Nu pot, zice Astrid.

Cum adică nu poți? se enervează mama.

Am pierdut-o, recunoaște Astrid.

Ce-ai făcut? țipă mama.

Astrid repetă.

Am pierdut-o.

Astrid, unde ai pierdut camera? intervine și Michael.

Dacă aș ști, răspunde Astrid, n-ar mai fi pierdută, nu?

Amber râde.

Astrid, ajunge, poruncește mama.

Astrid se încruntă la movila de floricele de pe marginea farfuriei.

Dar cum, mai exact, ai putut face așa ceva? întreabă Michael.

Astrid, a costat două mii de lire, știi doar, spune mama ei, dar o spune mai curând cu o înșelătoare blândețe decât cu supărare. Pentru că e Amber aici, la masa, iar ei încearcă din răsputeri să fie perfecți în fața ei, chiar și mama lui Astrid.

Când? continuă Michael. Ai făcut plângere la poliție?

Astrid, pentru numele lui Dumnezeu! spune mama ei. Camera ta!

De fapt, începe Amber, luând încă o felie de pâine, e vina mea. Nu-mi plăcea cum o lua cu ea peste tot. Așa că am aruncat-o de pe pasarela de la autostradă.

Toată lumea se întoarce și se uită la Amber. Se lasă o tăcere care se prelungește, și se prelungește, se tot prelungește, până ce Astrid spune:

Nu, nu-i așa. Pur și simplu a căzut.

Oo! exclamă mama ei.

Aa! face și Michael.

Era pe balustrada pasarelei. Și pur și simplu… a căzut, explică Astrid.

Oo! spune iar mama lui Astrid. Se lasă iar tăcerea, dacă nu luăm în considerație zgomotul furculiței și al cuțitului din farfuria lui Amber.

Pasarela pentru pietoni, spune Amber. Care traversează A14.

Putea să omoare pe cineva, cine știe, spune Michael speriat. Dacă lovea un parbriz, orice se putea întâmpla.

Mda, face Amber.

Dar n-a fost așa, nu? sare mama lui Astrid.

Nu, răspunde Astrid.

N-a murit nimeni, precizează Amber, rupând în două felia de pâine. Oricum, a fost greșeala mea, așa că nu săriți cu gura pe ea pentru asta. Dacă vreți să-i faceți cuiva scandal, faceți-mi mie.

Mama lui Astrid își tamponează buzele cu șervețelul și se uită la Michael, pe urmă se uită la ceas, apoi afară pe geam.

Asigurarea. O să mă uit prin ea, spune Michael aruncându-i o privire mamei lui Astrid, apoi lui Astrid, apoi lui Amber, apoi nimănui, privind în gol pe deasupra capului lui Amber. Se întinde

să ia sticla ca să mai toarne vin în pahare. Va fi bine, spune el dând din cap.

*

Mama continuă să mănânce ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E așa de ciudat. Michael mănâncă și el. Magnus privește în farfurie și mestecă. Pe toată partea de sus a gâtului și pe față e foarte roșu, ca și cum ar avea o iritație. Dar nimeni nu mai spune nimic despre camera distrusă. Nimeni nu mai aduce vorba despre asta toată seara, nici în ziua următoare și, cam în a treia zi, Astrid e destul de sigură că totul a fost dat uitării.

*

Id est sunt cuvintele reprezentate de prescurtarea *i.e.* sau, mai bine zis, *i.e.* Este prescurtarea pentru *id est.* Aceasta este un alt mod de a spune *i.e.* Și, ca origine, vine din latină, care este ceea ce este *id est.*

*

Astrid îi povestește lui Amber despre telefonul aruncat în tomberonul de la școală, pentru care Michael încă mai plătește rate și de care nimeni nu știe nimic. Îi povestește despre Lorna Rose, Zelda Howe și Rebecca Callow. Îi spune cum era ea prietena cu Rebecca Callow. Îi pomenește despre scrisorile tatălui ei, Adam Berenski, către mama ei, și despre cum le-a găsit sub certificatele de naștere, asigurarea mașinii, hârtiile privind drepturile de proprietate a casei etc. în biroul din camera de lucru a mamei ei, și despre cum le-a luat și cum nimeni nici măcar nu a observat că dispăruseră, și despre cum le ține acum într-o șosetă aflată într-o altă șosetă dintr-un buzunar cu fermoar al unei genți de voiaj de sub patul ei de acasă. Îi spune lui Amber despre lucrurile frumoase din scrisori, *i.e. id est* îi recită *pentru mine tu ești Începutul Începuturilor. M-ai învățat ce înseamnă credința. Dacă aș avea o cameră de filmat în fața ochilor, n-aș face altceva decât să filmez fiecare răsărit al fiecărei dimineți a vieții mele, după care ți-aș da versiunea finală, cu toate bucățile unite* (unite se referă la căsătorie). *Atunci ai ști cum e să te cunoască bine cineva, să se trezească alături de tine. Ești o superbă vară fără sfârșit, o vară care durează luni în șir, din mai până în octombrie, zi după zi după zi, pline de un soare blând etern și de aer văratic. Sunt pasărea care plutește în văzduhul tău. Mă faci să zbor. Când te privesc,*

simt să sunt singurul bărbat din lume care zboară atât de aproape de soare. Nu-mi topi aripile! (id est Icar, fiul lui Dedal, din mitul grecesc).

Îi descrie fotografia în care el este într-o mașină albastra, cu portiera deschisă. Ține un picior afară, pe pământ. Poartă blugi. Are părul închis la culoare. E slab. Poartă o cămașă albastră cu pătrățele, pe care o poți vedea prin parbriz. În spatele mașinii sunt niște tufe, iar în spatele tufelor, niște case moderne. Pe pământ este o frunză care a căzut înainte ca poza să fie făcută.

Are brațele încrucișate. Nu i se văd mâinile. A mijit ochii într-un zâmbet sau chiar i-a închis.

Obișnuia să pună zahăr în ceai.

Cuvintele ies din gura lui Astrid asemenea acelor pietre încinse folosite acolo unde mama ei se duce la masaj, din acelea care lasă urme roșii pe piele după ce au fost puse și apoi luate.

Amber rupe un fir de iarba de pe margine, îl duce la gura și se întinde pe pajiște. Se uita în sus la Astrid, o bună bucata de timp, cu ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui. Nu spune nimic.

Vârfurile copacilor din jurul lor se mișcă înainte ca ele să simtă adierea care mișcase frunzele cu un moment în urmă.

*

Amber e plecată toată ziua.

Astrid se tot învârte prin casa. Se învârte prin grădină. Apoi o ia pe jos, spre sat. Pe drum să gândește la ziua în care ea și Amber au filmat în Norwich.

Stai acolo, i-a spus Amber chiar sub prima cameră pe care i-a arătat-o, cea care le filma în gara Norwich, îndată ce s-au dat jos din tren. Și continuă s-o filmezi un minut. Adică filmeaz-o timp de un minut întreg.

Astrid se așază pe banca din fața bisericii satului. Se uită la drum. Se uită la propriul ceas timp de un minut întreg, ascultând fiecare ticăit al secundarului. În acel minut, care i se pare foarte lung, nu se întâmplă nimic.

Un minut întreg? a întrebat-o pe Amber. Cine-o să vrea vreodată să vadă un film cu mai mult de cinci secunde de înregistrare absurdă a unei camere cu circuit închis, care stă pur și simplu pe perete fără să facă nimic?

Amber și-a dat ochii peste cap și s-a uitat la Astrid, *id est* Astrid era proastă și enervanta, așa că Astrid a pornit camera și

a început să filmeze cealaltă cameră. Camera s-a sucit spre ea. *Id est* camerele se filmau una pe alta.

E prea cald să stai la soare. Soarele e un uriaș ochi roșu. Astrid se ridică. Se uită la monumentul închinat războiului, cu cele două coroane cu flori artificiale pălite. Atinge soclul de piatră, așa de fierbinte de la soare, încât ea nu poate să-l atingă prea mult timp. Soarele îl încingea în fiecare vară.

Încearcă ușa bisericii. E încuiată. Pe ea e un afiș care spune cui să te adresezi pentru cheie, domnului Cutare care locuiește pe strada aceea, la a doua intersecție (este o hartă).

Bisericile sunt încuiate de obicei. Asta împiedică actele de vandalism.

Dar dacă ai fi un vandal? Ai putea să te duci și să ceri cheia.

Dar atunci ar ști că tu ești vandalul.

Dar dacă ai spune că ai avut cheia și ai pierdut-o pe undeva și că, să zicem, un vandal trebuie că a găsit-o, a intrat și a vandalizat?

Sau – dacă persoana care are cheia este un vandal, se decide să vandalizeze și apoi inventează că altcineva a venit și a împrumutat cheia, și a scris cu vopsea pe pereți, și a distrus scaunele sau orice este înăuntru?

De fapt, nu e adevărat că nu s-a întâmplat nimic în minutul pe care tocmai îl numărase. Câteva păsări și niște chestii ca un fel de insecte și-au luat zborul. Ciori, sau cam așa ceva, au croncănit prin canicula de deasupra. O fac și acum. Mai este și planta aceea albă și înaltă din spatele zidului, care se numește nu-știu-cum de vacă. În șaizeci de secunde probabil că s-a mișcat puțin prin aer și trebuie că a crescut, dar într-un fel care nu poate fi văzut de ochiul omenesc. Sunt și albine etc. pe la umbră, care își fac de lucru intrând și ieșind din flori, pe drumul spre stupul lor, unde trântorii încă mai au picioare pentru că e vară, iar toate astea se întâmplă în lumea lor care există după propriile legi în acest univers, chiar dacă cineva ca Astrid nu știe despre ea sau n-a aflat încă despre ea. Lângă ușă, o piatră în formă de inimă e inscripționata Mort în 1681. Și chiar există sub ea cineva care a murit în 1681, *id est* cândva el sau ea a fost așa, viu, iar acum el sau ea, ori cine o fi fost (nu e niciun nume pe piatră, doar data, fără lună, doar anul), ce a rămas din el sau ea se află acolo dedesubt de mai bine de trei sute de ani, iar cândva el sau ea a trăit și și-a dus zilele în acest sat. Razele

soarelui au mângâiat piatra în fiecare vară, de atâta amar de vreme, începând cu șirul acelor veri nesfârșite până la verile îngrijorătoare din punct de vedere ecologic de acum. Astrid nu a observat niciodată cu adevărat cât de verzi sunt lucrurile de dinainte. Chiar și piatra e verde. Lemnul ușii de la biserica încuiată e verde-maroniu, are un fel de luciu verde, din cauză că atâția ani au trecut peste el. E o culoare cu adevărat strălucitoare. Dacă ar fi avut camera, ar fi filmat ușa timp de un minut întreg, și apoi, mai târziu, ar fi putut să vadă cum arăta de fapt culoarea aia.

Se așază la umbră, lângă ușă, și se uită intens la verdeața verdelui. Dacă se uită destul de intens, poate că va înțelege sau va învăța ceva despre verdeață, sau cam așa ceva.

Dar te poți gândi la oamenii aia care au murit în războaiele din secolul trecut și la persoana de sub piatra în formă de inimă ca la băiatul care a trecut prin fața bibliotecii Peckham sau ca la fata pe care au găsit-o moartă anul trecut în pădure? Sau ca la oamenii din lumea asta largă care nu au ce mânca și mor chiar acum, în timp ce Astrid stă aici și se gândește la o culoare? Sau ca la animalele care mor pentru că trăiesc în țări unde nu e destulă mâncare și unde nu plouă suficient. Sau ca la oamenii care iau parte la războiul ăla care se pare că are loc, deși aparent nu au murit prea mulți oameni din cauza lui, nu atâția cât într-un război adevărat.

Mort în 2003.

Astrid încearcă să-și imagineze o persoană, poate un copil sau pe cineva de vârsta lui Astrid, într-o zonă din acelea prăfoase cum se arată la televizor, care moare din cauza unei bombe, sau cam așa ceva. Și-o imaginează pe Rebecca Callow pe un pat de spital, într-o cameră fără urmă de echipament medical. E destul de greu să-ți imaginezi. Și la școală profesorii vorbesc tot timpul despre mediul înconjurător și despre toate speciile care sunt pe cale să dispară etc. E o chestie generalizată, nu-i de glumit la știri despre oameni din colțuri uitate de lume sau alte animale costelive și copii în spitale care țipă din cauza unui terorist sinucigaș cu bombă, sau soldați americani care au fost împușcați, sau cam așa ceva, dar e greu să-ți dai seama cum să faci toate astea să capete greutate în mintea ta, cum să le faci să devină ceva mai importante decât culoarea verde. Curry Palace *i.e.* asta a fost ușor de considerat important, pentru că

uite-l chiar aici, în fața lor. Dar când ea și Amber s-au dus și l-au întrebat pe indian, omul a dat din cap și a spus că era vorba de puțină exuberanță locală în căutarea distracției și nici urmă de vandalism, cu atât mai puțin rasism; era clar că nu dorea ca ele să filmeze ceva și le-a cerut să plece. Tot timpul cât a vorbit, a privit peste umerii lor la băieții care stăteau și se uitau la ele în fața dughenei cu cartofi prăjiți de vizavi de restaurant. Amber s-a uitat la ei și a spus că bănuiește că acei băieți erau exuberanța locală. Indianul a intrat înapoi în restaurant. Un bărbat a ieșit din dugheana cu cartofi prăjiți și a rămas în spatele băieților, urmărindu-le pe ea și pe Amber.

Să filmez parcarea? a întrebat Astrid.

Nu, filmează-i pe ei, a spus Amber privind la tipii care stăteau de partea cealaltă a drumului cu brațele încrucișate.

Când Astrid a început să-i filmeze, unul dintre băieți a pornit către ea, probabil ca s-o oprească, iar Amber s-a așezat chiar în spatele lui Astrid cu mâinile pe umerii ei, dar bărbatul l-a chemat înapoi, iar el și băieții au intrat în dugheană și au închis ușa.

Mort în 1681. Astrid atinge inima fierbinte care are scrijelite pe ea cuvintele și cifrele.

Am pierdut secvența când s-a făcut praf camera, i-a șoptit ea lui Amber într-o seară, cu fereală, așa ca nimeni să nu audă și să-și amintească de asta.

Ce secvență? a întrebat Amber.

Secvența cu exuberanța locală, a șoptit Astrid.

Amber a ridicat din umeri.

Voiai să te mai uiți o data? s-a mirat ea. Eu nu. Niște urâțenii mici și nenorocite.

Dar nu dovedea ceva? a spus Astrid.

Ce-ar fi dovedit? a întrebat Amber.

Dovedea că am fost acolo, i-a răspuns Astrid.

Dar știm că am fost acolo, a comentat Amber.

Dovedea că i-am văzut, nu s-a lăsat mai prejos Astrid.

Dar ei știu că i-am văzut, a insistat Amber. Și noi știm că i-am văzut.

Dovedea chestia pe care chiar am văzut-o, a continuat Astrid.

Cui? a vrut să știe Amber și a ciocănit cu mâna în capul lui Astrid. Cioc, cioc, făcea mâna ei.

Cine-i acolo? a întrebat Amber.

Amber e foarte bună la întrebări și răspunsuri. În ziua aia, în Norwich, după ce Astrid a filmat camera din gară timp de șaizeci de secunde în cap, marcate de aparat, și-a îndepărtat obiectivul de la ochi și a văzut, în spatele lui Amber, că un bărbat într-o cămașă cu mâneci scurte și cu cravată ieșise pe o ușă care dădea ceva mai încolo, pe peron, și le urmărea.

Le-a urmărit și când au filmat ce-a de-a doua cameră în partea cealaltă a gării, de lângă WH Smith. Pe la jumătatea timpului de filmare pentru a treia, din holul de intrare, iată-l stând chiar lângă ele.

Trebuie să vă rog să încetați, i-a cerut el lui Amber.

Să încetăm ce? a întrebat Amber.

Să încetați filmarea, a spus bărbatul.

De ce? s-a arătat Amber curioasă.

Nu e permis, le-a explicat el, ca publicul să facă înregistrări cu detalii privind sistemul nostru de securitate.

De ce nu? s-a mirat Amber.

Din motive de siguranță publică și de securitate, le-a spus bărbatul.

Și de ce îmi cereți mie asta? a întrebat Amber.

Vă cer să nu mai filmați, a repetat bărbatul.

Nu ce, ci de ce, a punctat Amber. De ce îmi cereți mie? Eu nu filmez nimic.

Bărbatul și-a încrucișat brațele și apoi le-a lăsat iar în jos. Și-a pus mâinile în șolduri, *id est* începea să se enerveze.

Dacă nu vă deranjează, ați putea să-i cereți fetiței dumneavoastră să nu mai filmeze, a spus el.

Omul se tot uita la camera de deasupra lor, ca și cum ar fi știut că este înregistrat.

Nu e o fetiță, a comentat Amber. Și nu e a mea.

E pentru cercetările și arhivele mele locale, i-a răspuns Astrid.

Bărbatul s-a uitat la Astrid total surprins, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că cineva de doisprezece ani poate vorbi, d-apăi că ar putea avea vreun motiv să spună ceva așa, verde în față.

E pentru un proiect școlar despre sisteme de securitate în gări, a spus ea.

Amber i-a zâmbit omului.

Mi-e teama, cred, că va trebui să obțineți aprobarea în scris de la proprietarii fiecărei stații pentru așa ceva, i-a explicat bărbatul lui Amber, fără s-o ia în seamă pe Astrid.

Vă e teamă sau credeți? a întrebat Amber.

Ce? a pufnit bărbatul.

Părea uluit.

Vă temeți sau credeți? a repetat Amber.

Bărbatul a mai aruncat o privire spre cameră și s-a șters cu palma pe ceafă.

Și mai sunteți și congenital incapabil să vă adresați ei, așa că trebuie să treceți totul prin mine, ca și cum aș fi secretara dumneavoastră sau vreun interpret special care știe limbajul semnelor, ca și cum ea ar fi surdo-mută! a țipat Amber. Poate vorbi. Poate auzi.

Ă? a făcut bărbatul. Uite… a început el.

Ne uitam, i-a tăiat-o Amber.

Ascultă… a încercat omul.

Hotărâți-vă, îl repezi Amber.

Nu puteți filma aici, a spus bărbatul. Și cu asta basta.

Și-a încrucișat brațele spre Amber și a rămas așa. Amber l-a privit și ea drept în față. A făcut un pas înainte. Omul a făcut doi pași înapoi. Amber a început să râdă.

Apoi a luat-o de braț pe Astrid și au ieșit amândouă din sală pe ușa care dădea spre orășelul Norwich.

Ai văzut, a spus Astrid pe când ieșeau în soarele din fața gării, cât de mult transpira omul ăla la subsuori?

Mda, ei bine, nu-i de mirare. E destul de cald azi, a spus Amber retrăgându-și brațul și a pornit-o înainte cu pași mari spre pasarelă.

Astrid se întoarce iar acasă pe jos, în căldura înăbușitoare. Își balansează brațele departe de corp în timpul mersului. Așa merge Amber, bălăngănindu-și brațele, ca și cum ar ști întotdeauna unde se duce și, oricât ar fi locul cu pricina de departe sau chiar dacă nu știe încotro se îndreaptă, totuși merită s-o facă, pentru că va ajunge într-un loc de-a dreptul uimitor.

*

Chiar că e o zi lungă, spune Amber, întorcându-se de unde fusese plecată.

Apropo, zice ea în timp ce Astrid strânge masa, după cină. Cât am fost plecată am găsit ceva pentru tine.

Ce? vrea să afle Astrid.

Ai să vezi, spune Amber.

Astrid e în pat, în camera cea groaznică, și e cea mai caldă noapte de până acum. În seara asta la știri au spus că e cea mai fierbinte zi, de când se înregistrează temperaturile. În cameră totul miroase a mucegai, a încins. E chiar momentul de dinainte de adormire.

În mintea ei o vede pe Amber stând singură în trenul care merge la gara Liverpool, peisajul de țară trece repede pe lângă ea, apoi trenul oprește în stație și Amber coboară, traversează calea ferată, apoi sala de așteptare, coboară treptele, scara rulantă, se urcă în metrou, se așază pe un scaun, apoi coboară din metrou și merge pe jos restul drumului de la stație, prin fața magazinului de delicatese și a prăvăliilor, și prin parc, și iar pe drum, apoi tot înainte până la strada Davis, la intersecție, o traversează și ajunge în fața casei mamei Lornei Rose. Dar dacă Lorna Rose n-ar fi acasă? Dacă ar fi la taică-său? Amber ciocăne la ușă, dar nu-i răspunde nimeni. Chiar așa. De aceea se duce acasă la Zelda Howe, sună la ușă, și cineva răspunde, e chiar Zelda Howe, și Amber îi dă o palmă zdravănă peste obraz.

Surpriză! exclamă Amber.

Apoi poate că Amber se duce la casa Rebeccăi Callow, ciocăne la ușă și îi răspunde o femeie, probabil fata care stă în gazdă la ei și îi ajută în gospodărie, iar Amber îi spune că e profesoara Rebeccăi și că o caută pe fată pentru ceva, așa că femeia îi dă drumul înăuntru, o conduce prin casă până în grădina cea mare în care stă Rebecca, în leagănul alb pe care îl au în grădină, unde se mai află o fată, care stă în cap pe iarbă și nu o vede venind pe Amber, iar primul lucru pe care îl face Amber e să o ia de picioare, ca și cum ar ajuta-o să stea drept, și fata spune cine ești? Și Amber o întreabă tu ești Lorna? Și fata răspunde da, și Amber îi spune atunci crede-mă sunt coșmarul tău cel mai cumplit, bun venit în iad, și o trage de picioare ca să cadă. Apoi se duce spre Rebecca, care se uită la ea cu gura căscată, și apucă leagănul cu ambele mâini, trăgându-l așa de tare înapoi, încât Rebecca se rostogolește pe iarbă. Apoi, în timp ce Rebecca fuge în casă, Amber îi ia Lornei mobilul din mână – stă pe iarbă amețită, încercând să sune pe cineva – și spune acum uită-te bine aici, apoi așază mobilul pe alee și îl strivește cu piciorul, făcându-l bucățele. Data viitoare, îi spune Lornei Rose, mâna ta va păți același lucru. Apoi intră în casă, Rebecca e în bucătărie și plânge vorbind cu cineva la telefon, cuprinsă de

frică, și fata care stă în gazdă e pe hol vorbind la un alt telefon, Amber o trage o dată zdravăn de păr pe Rebecca și o întreabă ei cum îți place să fii tratată așa? iar fata care stă în gazdă e tot în hol strigând ceva în croata ei sau ce-o fi accentul ăla, în timp ce Amber o ocolește și iese singură pe ușa din față, pe care o trântește după ea.

Apoi Amber se duce la un birou de cercetări, la care poți afla unde sunt anumiți oameni despre care vor să afle alți oameni. Îi spune doamnei de la ghișeu aș vrea să aflu unde locuiește și scrie numele persoanei respective pe un formular.

Doamna de la ghișeu dă din cap. Nu durează mult, spune ea, pentru că e un nume cu adevărat neobișnuit.

Pot să știu dacă sunteți o rudă apropiată?

Nu, spune Amber, dar acționez în numele unei rude apropiate care trebuie să știe unde se află persoana, pentru a o putea contacta în mod legitim.

Apoi Amber îi strecoară doamnei două sute de lire în bancnote frumos împăturite, ca într-un film sau într-o dramă.

E o problemă de familie, spune Amber.

Femeia privește în jur, temându-se să nu fi văzut cineva ce s-a întâmplat.

Cu siguranță, doamnă. Nu durează mult, adaugă.

Dispare în spate, unde sunt calculatoarele care au toate amănuntele despre toată lumea, de pildă unde locuiesc anumite persoane în prezent și cu ce se ocupă.

*

Astrid își imaginează un cal pe o câmpie. Câmpul e acoperit cu iarbă uscată, îngălbenită, iar calului i se văd coastele. În spatele lui arde o sondă de petrol, sau o grămadă de cai, sau de mașini. Cerul e plin de fum negru. O pasăre aparținând unei specii pe cale de dispariție trece în zbor pe lângă ea. Fata își imaginează lucirea neagră a ochilor acesteia. E unul dintre ultimele șaizeci de exemplare rămase din specia ei în lume. Peste tot câmpul, la picioarele ei, sunt oameni culcați în iarba îngălbenită. Au brațele și capetele bandajate; unora li s-au pus perfuzii. Un copilaș îi întinde mâna și îi spune ceva ce ea nu înțelege. Astrid privește în jos spre propria mână. Nu e nicio cameră acolo.

Aproape a adormit în căldura aceea sufocantă, când aude pe hol o ușă de vizavi deschizându-se și închizându-se, apoi aude

propria ușă deschizându-se, cineva intră în cameră și ușa se închide la loc.

Se preface că doarme. Acolo, în întuneric, e cineva, cineva care nu se mișcă, așa că nu poți fi sigur, dar camera e sigur plină de un fel de tăcere, clar diferită.

Astrid cunoaște parfumul, curat, semănând cu mirosul pielii curate și al portocalelor, amestecat cu miros de talc, poate și lemn, de resturi de creion ascuțit, un creion proaspăt ascuțit, da, ăsta e mirosul.

Persoana care a intrat rămâne mult timp aplecată deasupra patului înainte să facă o mișcare. Când se bagă în pat, acesta se mișcă. Astrid rămâne cu ochii închiși. Misterioasa prezență se apropie, se strecoară în spatele lui Astrid. Răsuflarea ei caldă învăluie părul și capul lui Astrid. O ia în brațe, cu o mână pe sub mijloc și cu alta peste umeri până peste piept, iar răsuflarea ei caldă îi atinge ceafa.

Astrid își simte propriile oase pe sub răsuflarea caldă, suplă și curată, ca flacăra unui foc adevărat. Se gândește că inima i-ar putea exploda în flăcări, ieșindu-i din piept *id est* fericirea

la mijlocul cinei, pe când toți o ascultă, ea spune: *dacă ai de gând să-i faci cuiva scandal, fă-mi mie.*

Apoi îi face cu ochiul, direct lui, chiar în fața mamei, chiar în fața lui Michael, care nu pricep nimic. Scandal! Fă-mi mie! Apoi îi face cu ochiul, direct lui. Magnus simte, pe sub blugi, ridicarea împurpurată a penisului îngroșat, inima – o gaură fierbinte în piept, trupul și fața arzând, o senzație arzătoare mai sus, spre ceafă.

Magnus, spune mama lui după un moment. Chiar că te-a prins soarele azi.

Îhî, mormăie Magnus. Se aude pe sine mormăind. Pare un copil tâmpit. Am stat prea mult la soare, spune.

Ha! face Michael, de parcă Magnus a spus vreo deșteptăciune. Mama îl avertizează că mâine va avea o nuanță frumoasă de brun. Astrid nu spune nimic, e tăcută, ca să nu atragă prea mult atenția asupra ei. Magnus cunoaște tactica, de la el a învățat-o. Ia te uită la ei. Nimeni nu știe nimic. Acum un minut se certau pentru un motiv fără sens, că Astrid pierduse camera care costase o mulțime de bani. Dar Amber i-a luat apărarea. Așa e Amber.

Amber = incredibilă.

N-o poate privi pe Amber în față, pentru că s-ar înroși și mai tare.

Se uită în schimb la mama lui, care îi mai povestește o dată lui Amber despre copilăria ei. Mama lui a ciripit toată seara, ca o păsărică din cele mediteraneene, ținute în colivii la fereastra, păsărele cântătoare care încep să facă gălăgie de îndată ce soarele le învăluie coliviile, după-amiaza sau când se lasă seara. *Am cântat* Îmi place să mă plimb haihui, *am cântat M-am certat un pic cu soacră-mea, Am aruncat-o în râul Arkansas, Dar bătrânica știa să-noate, S-a cățărat să mă tragă și pe mine în apă. Eram o generație de fete care se exprimau contradictoriu. La un moment dat, cântam colindele Calypso, și în momentul următor cântam despre nimfe, despre păstori și despre sărbătoarea Florei, chiar obișnuiam să-mi imaginez că cineva cu numele de Flora își făcea bagajele să plece în vacanță atunci când cântam* Asta-i săr-bă-toa-rea Florei.

Ha! face iar Michael, de parcă totul e o glumă grozavă. Amber stă sprijinită cu cotul de masă. Cască fără să pună mâna la gură. Mama lui = o pasăre orbită de soare, care uită că este tot în colivie.

Magnus începe să simtă ceva la gândul ăsta. E un sentiment echivalent cu un fel de părere de rău. Simte același lucru, deși nu-și dă seama de ce, și pentru Michael, care stă aplecat în față pe scaun, rupând cu atâta grijă petalele din mica salată de flori. Simte asta și față de Astrid, care stă pierdută lângă el. De fapt, nu e deloc pierdută – e chiar aici. N-a pățit nimic. Ceva însă pare pierdut. Nu-i vine în minte nicio explicație.

Bagă în gură o bucată de pâine. Și-ar dori să bage în gură o piatră sau ceva de genul ăsta, ceva care să nu se dizolve pur și simplu, care să nu se altereze din cauza faptului că oamenii au sucuri digestive care fac totul să putrezească, ceva asupra căruia să se concentreze fără ca asta să producă vreo schimbare. Dar piatră = Clubul pietrelor = părerea de rău îl micșorează, se înalță masivă asupra lui, mare precum… *ce?* precum un far pe o stâncă, din care pornește o strălucire care îi orbește pe toți cei de la masă. Magnus trebuie să-și ferească privirea din cauza luminii.

Mama lui = distrusă. E ceva distrus în felul în care spune ce spune, în felul în care se apleacă la masă și spune cristalin e *o noapte așa de minunată, a fost o zi așa de minunată, e o cină așa de minunată.* Michael = ce? Ochelarii îi sunt potriviți pentru ocheade. Corpul îi e aplecat într-un unghi stângaci. Arată demodat. Arată ca un aeromodel îmbinat de un puști nu prea atent, așa că o aripă e lipită puțin strâmb, o roată nu e în rând cu celelalte; picături urâte de lipici scurs ies la iveala pe peste tot.

Magnus îi aruncă o privire lui Astrid.

Îl privește și ea, direct în ochi.

Ce-i? se miră ea.

Astrid încă nu e complet distrusă. Dar dacă o fereastră ar putea să arunce o cărămidă spre sine, așa, ca să se testeze, atunci asta ar face și ea, s-ar sparge singură, crede Magnus, apoi și-ar testa ascuțișurile folosind cioburile pe propria piele. Toți de la masa asta sunt sfărâmați în bucăți care nu se potrivesc, bucăți care nu au nicio legătură unele cu altele, de parcă provin din jocuri de îmbinare diferite, toate puse la

grămadă în aceeași cutie de către vreun vânzător nepăsător, dintr-un magazin second hand sau din vreun alt loc în care jocurile bătrâne se duc să moară. Doar că jocurile nu mor.

Pe Magnus începe să-l doară de-a binelea stomacul.

Ce-i? repetă Astrid, strâmbându-se la el. Ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i? ce-i?

Astrid! o atenționează Eva.

Ce-i? sare Astrid.

Amber râde. Râde și Eva. Oprește-te! o roagă ea.

Ce-i de oprit? se rățoiește Astrid.

Toată lumea râde, cu excepția ei.

N-am făcut chiar nimic, dacă îi pasă cuiva, spune Astrid. El se uită la mine ciudat.

Într-un mod ciudat, Astrid, o corectează Eva.

Ce? face Astrid.

Te uiți la mine într-un mod ciudat, spune Eva.

Nu *eu,* răspunde Astrid. *El* se uită la *mine.*

Nu, mă refer la modul în care ai spus-o, îi explică Eva. Ai spus: te uiți la mine ciudat. Ar fi trebuit să spui: te uiți la mine într-un mod ciudat… întreabă-l pe Michael.

Amber își pune palma pe creștetul lui Astrid, după care și-o retrage. Astrid se afundă în scaun, își dă ochii peste cap și oftează. Doar Amber mai face lucrurile suportabile. Dacă Amber ar fi o porțiune dintr-un puzzle vechi, se gândește Magnus, atunci ar fi câteva bucățele de cer încă legate între ele. Poate că ea e întregul cer unit, care a supraviețuit.

Idiom, spune Michael brusc, de parcă ar fi nebun, ridicându-și privirea de la floarea pe care o ține între vârfurile degetelor. Ridică din umeri. Atic, spune. Ridică iar din umeri. De pe partea opusă a mesei, Amber îi aruncă un zâmbet strâmb lui Magnus, care nu poate să nu se gândească la gura ei întredeschisă mișcându-se deasupra lui, aproape de ochii lui, apoi la gura lui, de asemenea deschisă, uimită de ceea ce se întâmplă cu penisul lui, fierbinte afundat în Amber.

Ești foarte tăcut, Doamne. La ce te gândești? îl întreabă Amber de dincolo de masă. (De față cu toată lumea.)

La nimic, răspunde Magnus.

Și ce, mai exact, gândești în legătură cu asta? vrea să știe Amber.

În legătură cu ce? se arată nedumerit Magnus.

În legătură cu nimic, spune Amber.

Toți râd.

Nu, spune Magnus. Aveam în minte un... Ăă... far. De exemplu, dacă te interesează, încercam să înțeleg; să măsor volumul total în metri cubi ar fi chiar dificil, din cauza modificării formei odată cu urcarea prin interior, tot mai... Ăă... tot mai sus, spre vârf.

Magnus s-a înroșit, e roșu ca un rac, observă Astrid.

Doamne, chiar așa! se sperie mama lui dând din cap. Te doare? Fuga sus, Astrid, și adu crema pentru după plajă. E în geanta de baie.

Nu, se împotrivește Magnus. N-am nimic.

Sunt sigură că trebuie s-o folosești în seara asta, spune Eva.

E-n regulă, murmură Magnus.

Pielea arată foarte iritată. N-ai folosit nimic ca protecție?

Amber se uită direct în ochii lui Magnus și ridică o sprânceană. Izbucnește tare în râs. Magnus nu poate să nu râdă. Hohotește și el. În fața tuturor, fără ca altcineva să priceapă ceva, fără ca altcineva să înțeleagă, fără ca altcineva să aibă cât de cât habar. Încep toți să râdă, chiar și așa. Râd ca o familie în care toți se amuză de același lucru.

*

Amber = ce? Teorema curbei lui Jordan. Orice curbă simplă închisă are un interior și un exterior. Sânii goi ai lui Amber atârnând deasupra capului lui erau două curbe perfecte în formă de clopot. Fata este o arcadă. În interiorul ei este un spațiu curb. Era după-amiaza târziu. El ieși din cameră. Amber fluiera, stând pe palierul de sus al scărilor și uitându-se la tavan de parcă era un fel de expert în clădiri dintr-un program de televiziune.

Așteaptă aici, spuse ea. Nu pleca.

Aduse un băț din grădina ca să ridice cârligul de la pod. Îi sprijini piciorul ca să-l ajute să urce. Ea se cățără pe balustradă ca să-l urmeze. El se aplecă s-o ridice. Podeaua de sus era din scânduri nelăcuite. Acolo era o mică lucarnă, înnegrită de mizeria acumulată în timp. Erau o mulțime de lucruri adunate în cutii, mult praf. Era chiar mai cald decât în restul casei. Amber își șterse mâinile de șort, se ghemui un moment pe podea și se uită fix la el. Ce zici de locul ăsta? spuse ea. El nu înțelese la ce se referea. Nu știa ce-ar fi trebuit să spună. În timp ce se gândea ce să spună, ea se strecură înapoi jos, prin deschizătură.

Magnus simți că-i stă inima-n loc. Plecarea ei îi dădea senzația că făcuse ceva rău. Dar ea se întoarse sub trapă cu un fel de cuvertura dintr-unul din dormitoare.

Era destul de în formă pentru cineva oarecum în vârstă. Se cățără iar pe balustradă și-i întinse mâna. Se ajută sprijinindu-se cu picioarele goale de perete. Trase cuvertura prin deschizătură cu piciorul. Se ridică. Se uită împrejur, încă ținându-l de mână.

E suficient, spuse ea.

E întuneric, observa el.

Ea îi dădu drumul la mână. Apoi își scoase tricoul. Vârfurile sânilor erau albe în jurul sfârcurilor. Își scoase șortul. Postulatul paralelelor. X incalculabil. Îi luă mâna și i-o puse pe șold, apoi mai sus. Punct de contact. Îi desfăcu rapid cureaua. Aceasta se destinse ca un arc, formând o curba parabolică (generalizând, y = x la pătrat). Îl strânse. Îi ieși afară, ca din pușcă.

Apoi ea îi spuse întinde-te aici.

Multiplu = agregat.

Agregat = format din părți care însumate dau un întreg.

Infinitate = care nu încetează niciodată.

O secvență care se repetă la intervale regulate, o dată, și încă o dată, și încă o data, și încă o dată = periodicitate.

Punctul de intersecție. Îl puse să se întindă, ea era perpendiculară, în unghi drept. Se uni cu el.

Linia care pornea din ochii lui Amber până la ai lui la un moment dat avea cea mai incredibil de frumoasă înclinare din întreaga lume.

În interiorul ei era ca într-o mânușă de box sau ca într-o cameră făcută din perne sau din aripi. Magnus explodă într-un miliard de mici pene albe.

Mirosul podului încins de vară, mirosul lor, alipiți printr-o uluitoare sudoare. Apăsarea ei deasupra lui, mai pe urmă râsul ei în urechea lui. Apăsarea întregului ei corp, mergând, vorbind, șezând, tăcând, zâmbindu-i în timpul cinei, fără ca nimeni altcineva să știe. Miraculoasele ei curbe ascunse.

Amber = înger.

*

Încă de trei ori mai fac sex în pod. De două ori, când casa e prea plină de oameni, fac sex pe apucate (cam dureros) în grădină, în spatele gardului viu. O dată vine Amber în camera lui

Magnus, după ce toată lumea se duce la culcare. Asta e una dintre cele mai bune partide.

E de necrezut.

Ce e de-a dreptul șocant e cât de umed e totul. Magnus habar nu avusese. Se miră de fiecare dată, indiferent de câte ori o privește, că Amber are păr acolo jos. Pur și simplu nu-i trecuse prin cap că femeile ar avea. Dacă stai să te gândești, este de la sine înțeles. Evident că au. Probabil că și-l dau jos cu produse epilatoare înainte de a intra pe internet sau înainte de a face poze sau de a fi filmate. Sau poate, ca băieții, ca bărbații, unele femei au, altele n-au. Poate că au doar femeile mai în vârstă. Se uită la mama lui care se plimbă prin grădină. Se întreabă dacă ea se epilează, dacă nu are deloc sau dacă are mult. Se întreabă care o fi aria în centimetri pătrați. Apoi trebuie să clipească mult, că nu prea mai e în stare să gândească logic.

Îl iau pe Sfântul Magnus cu mine în sat la plimbare, o anunță Amber pe Eva. Lipsim cam o oră, timp suficient ca să-l violez și să-l aduc înapoi întreg, e vreo problema?

Magnus simte cum își pierde culoarea din obraji. Când își mai revine, le aude pe Eva și pe Astrid râzând ca la o glumă bună.

Vom fi rezonabil de discreți, spune Amber. Nu-i vom alarma pe oamenii cumsecade ai satului, cel puțin nu de data asta. Nu-i așa?

Păi… se bâlbâie Magnus cu ochii în pământ.

Pot să vin și eu? întreabă Astrid.

Nu, spune Amber. Dar dacă ești cuminte azi, mâine mergem să furăm din magazine.

Plimbare plăcută, le urează Eva fără să se uite după ei cum pleacă. Nu vă îndepărtați prea mult.

Amber = geniu, gândește Magnus. Amber = geniu la pătrat pentru că s-a gândit să-l găsească pe omul care are cheia bisericii din mijlocul satului. Data viitoare când se duce la Londra o să facă o copie după cheie. Ăsta e geniu la puterea a treia.

Se duc în sat aproape în fiecare zi. Nici măcar o dată nu sunt deranjați.

De ce porți întotdeauna ceasul ăla care nu merge? o întreabă el pe Amber într-o după-amiază, în biserică. Amber, îngenuncheată pe podea între picioarele lui, tocmai îi dăduse drumul din gură, făcându-l iar să ejaculeze. Pe când făcea asta,

lui Magnus îi fulgerase prin fața ochilor brațul cu ceasul care era oprit la ora șapte, indiferent ce oră era în realitate. De exemplu, acum e cam ora cinci.

Amber se lasă pe spate, sprijinindu-se de o strana, și, cu o mână, își dă părul din ochi.

Simt nevoia să fiu cu ochii pe timp, spune ea.

Da, dar e mereu un timp greșit, observă Magnus.

Așa crezi tu, spune Amber.

Apoi își lasă în jos mâna cu ceasul. Ceea ce face în continuare îl determina pe Magnus să-și golească mintea complet de orice idee despre timp.

Timpul nu contează într-un moment ca ăsta.

Apoi stau pe pajiște, pe o bancă. Oamenii trec pe lângă ei. Amber îi salută. Ei îi răspund ca și cum ar cunoaște-o. Toți zâmbesc. Ei sunt Oamenii Satului. Magnus nu-i spune lui Amber că ei așa le spun. Eva nu e niciodată nepoliticoasă când e vorba de sat, și nici Michael, în fața lui Amber.

Uite ce umbre lungi au, spune Amber când trec pe lângă ei doi bicicliști. Le face cu mâna. Ei îi răspund la fel. Magnus le urmărește umbrele care dau din mâini într-un unghi straniu, pe suprafața drumului.

Oamenii nu sunt decât umbre, spune el.

Doar nu ți-o tragi cu o umbră, spune Amber. Sau dacă așa e, atunci umbrei ăsteia îi cam place, deși e doar atât, o umbră.

Lui îi e rușine că ar fi putut s-o jignească. Dar ea nu pare deloc jignită. În schimb, ca întotdeauna când e cu Amber, începu să privească altfel lucrurile. Pe moment îl face să se simtă curajos.

Se tot întunecă și când e lumina, spune el. Vreau să zic, atunci când n-ar trebui să fie întuneric.

Chiar așa? se mira ea.

Amber se gândește.

Persistența vederii, spune ea. Probabil că ai văzut ceva așa de întunecos, încât continuă să-ți afecteze vederea, deși nu te mai uiți direct într-acolo.

Dar cum e posibil? întreabă Magnus.

Exact la fel ca atunci când vezi ceva prea strălucitor, îi explică. Doamne, prost mai ești pentru cineva presupus a fi așa de inteligent!

Magnus se îndreaptă de spate. (Situație = posibilă lumină sau posibil întuneric.) O bătrână trece pe lângă ei.

Asta chiar că e arșiță, spune bătrâna. Mi-a murit rubarba. Mi-a murit prazul. Mi-au murit mușcatele. Mi s-a uscat iarba. Și numai din cauza arșiței. Tu ești o fată bună, tu, în fiecare zi te duci la biserică, și el merge întotdeauna cu tine. E grozav să vezi așa ceva.

A, nu eu îl iau, el mă face pe mine să vin, spune Amber. E un sfânt, să știți.

Ești un băiat bun, zău, îi spune bătrâna lui Magnus. Nu mulți băieți ar merge la biserică așa cât e ziulica de lungă, toată vacanța. Într-o zi ai să fii un soț bun.

Și unde e soțul dumneavoastră acum? întreabă Amber.

A, soțul meu e mort, drăguță, spune bătrâna. Am avut unul, a fost al meu cincizeci și șase de ani și a fost un flăcău destul de bun cât a stat pe-aici, dar acum e mort.

Amber așteaptă ca bătrâna să se îndepărteze bine înainte de a se întoarce la Magnus.

Numai din cauza arșiței, îi șoptește ea la ureche.

*

Amber = înger, deși nu chiar cum își imaginase Magnus prima oară când o văzuse în baie, iluminată, pe când el stătea pe marginea căzii.

Îl prinse când el își dădu drumul. Îl sprijini. Îl așeză pe marginea căzii. Se uită în sus spre cămașa care atârna legată în junii grinzii. Apoi își descheie șortul și se așeză pe toaletă. Urina. Îngerii urinează? El își întoarse privirea. Era ceva destul de zgomotos. Când se întoarse iar spre ea, Amber își închidea nasturii la șort.

Ești foarte politicos, spuse ea.

Trase apa.

Ți-ar prinde bine o baie, nu crezi? îl întrebă ea.

Răsuci robinetele. Apa începu să curgă la duș.

Ridică-te, îi ceru.

Îi deschise nasturele de la blugi.

Pe unde ai fost? îl întrebă. La râu?

Nu-i scăpa nimic. El se întoarse cu spatele. Își dădu blugii jos. Ieși din ei punând piciorul alături, pe pardoseală. Când se așeză în baie, rămase cu spatele la ea. Ea luă dușul, îl spălă. Apoi îl

dădu cu săpun pe spate, pe piept, pe gât, apoi își coborî mâna și îi săpuni testiculele și penisul. Atunci Magnus se rușină.

Amber potrivi apa și îl dăți cu apă mai caldă. Apoi îi spălă părul și îl clăti. Închise robinetele. El se ridica. Tremura. Ea îi întinse un prosop. În timp ce se ștergea cu spatele la ea, ea se ridică pe marginea căzii și desfăcu iute cămașa de pe grinda. Sări jos. Ateriză foarte ușor. Își duse cămașa la nas, apoi o răsuci cu mâinile și o împături în blugi, formând o boccea udă pe care i-o puse în brațe.

Poate ai ceva haine mai curate, spuse ea.

Ședea pe treapta de sus și îl aștepta; el deschise iar ușa camerei, curat acum, cu alte haine, verificând dacă ea mai era acolo sau dacă nu fusese decât rodul imaginației sale, așa cum bănuia.

*

Televiziunea debordează de știri despre moartea fiilor lui Saddam. Americanii i-au ucis într-un schimb de focuri, cu câteva zile în urmă. Ecranul le prezintă iar fotografiile, cele luate imediat după ucidere. Apoi prezintă și fotografiile făcute de americani, după ce i-au ras ca să arate mai cum se presupune că ar trebui să arate, adică așa cum arătau atunci când puteau fi recunoscuți. Fotografiile luate după dovedesc limpede că sunt chiar fiii dictatorului.

Acesta e un punct de cotitură, se spune la televizor. Picioarele războiului au fost rupte, așa că e de așteptat ca totul să se termine în doar câteva săptămâni.

Magnus privește pe ecran fotografiile acelor morți. Erau tirani = tot felul de torturi, violuri, ucideri sistematice sau la întâmplare. O ființă umană tipică are cam o sută de miliarde de neuroni. O ființă umană = o celulă care se divide în două, apoi în patru, apoi etc. Totul este o problemă de multiplicare sau de diviziune.

Tipii de pe ecran vorbesc la nesfârșit. După discuția despre morți urmează o discuție despre popularitatea guvernului, așa cum reieșea din sondajul telefonic făcut de acel post, apoi o analiză a stratificării politice actuale în Anglia Centrală, pornind de la schimbarea procentului celor care susțin războiul după aceste ucideri. Se repeta mult expresia „de mijloc”. Sprijinul în rândul clasei de mijloc. Nu există soluție de mijloc. Și acum celelalte titluri: noi tulburări în Orientul Mijlociu. Magnus se

gândește la mijlocul lui Amber, la talia și abdomenul ei, la cum în aer miroase a ceară topită într-un fruct încins când face dragoste cu ea, la săruturile ei mirosind a acvariu.

Așa cum vă va asigura oricine care a fost la modă în zănaticii ani șaizeci, spune femeia de la televizor, poți încă să fii trendy la zănatica vârstă de șaizeci de ani, căci, de fapt, ceea ce se considera cândva vârsta de mijloc este azi o perioadă de o tinerețe de nerecunoscut!

Pe ecran apare o poză cu Mick Jagger. Zănaticii ani șaizeci, se scrie în subtitlu.

Magnus se foiește nerăbdător pe canapea. Se ridică și apasă pe telecomandă. Televizorul e supus și se închide. Totuși, camera continuă să vibreze cu de la sine putere, de jur împrejurul lui.

Pornește spre sat. Când ajunge, face un tur complet ca să vadă cât îi ia.

Are nevoie de paisprezece minute.

Înconjoară biserica încuiată.

Dugheana, în care e și poșta, e închisă. Sunt trase obloanele.

Pe drumul spre casă se oprește în fața unei clădiri lungi. Are senzația că a mai fost aici. Apoi își amintește cu claritate: se sprijină de zid; încearcă să vomite; iese un bărbat; e furios; strigă la el, în timp ce-l smucește să se ridice; alți oameni se uită la el pe fereastră.

Magnus sare peste zidul jos din jurul clădirii și intră în parcarea pustie. După fațadă își dă seama că e un fel de sală de bingo de stil vechi. E una dintre cele mai mari clădiri din sat. Trebuie că a fost importantă pentru viața localității la un moment dat, deși acum arată destul de hârbuită.

Doi zugravi îi refac exteriorul. O vopsesc într-o nuanță mai alba. Se simte un miros puternic de vopsea, amestecat cu unul de mâncare. Clădirea pare să fie un fel de restaurant. Nu e de mirare că omul s-a repezit urlând la el, dacă i se făcuse rău lângă restaurant, chiar în fața clienților care își luau cina.

Magnus își amintește de el, cel din seara aceea, băiatul distrus.

Mama lui, distrusa. Michael, distrus. Tatăl lui Magnus, tatăl adevărat, un om atât de distrus, rupt din tiparul lucrurilor, încât chiar dacă, să zicem, ar trece pe lângă Magnus, fiul lui, care stă acum sub copertina ruginită de la stația de autobuz a satului,

Magnus nu l-ar recunoaște. Nici el nu l-ar recunoaște pe Magnus. Amândoi sunt distruși. Bărbatul cu restaurantul e un om distrus. Magnus își amintește de urletele lui. Și cei doi zugravi sunt distruși, deși nu-ți poți da întotdeauna seama doar dintr-o privire. Trebuie să fie, de vreme ce Magnus știe că toți oamenii din întreaga lume sunt așa. Oamenii care vorbesc la toate televizoarele din lume sunt distruși, deși par destul de întregi. Tiranii sunt la fel de distruși ca oamenii pe care îi frâng. Oamenii care sunt împușcați, sau bombardați, sau arși sunt distruși. Cei care îi împușcă, îi bombardează sau îi ard sunt și ei la fel de distruși. Toate fetele alea din rețeaua mondială de calculatoare sunt distruse la nesfârșit în mizerabile camere de chat. Toți bărbații care le accesează, ca să tragă o ocheadă la ele, sunt tot distruși. Nu contează. Toți oamenii din lumea asta care știu, toți oamenii din lumea asta care nu știu. Totul e distrus, și știința și neștiința.

Amber e distrusă, un fragment minunat din ceva ce strălucește, ceva dezgropat de pe fundul marii și adus de valuri, în mod miraculos, pe același țărm pe care se află, întâmplător, și Magnus.

O femeie trece pe lângă Magnus, într-o mașină. Se uită la el. E uimitor câte femei mature întorc capul după el. Pe moment îl cuprinde un fel de mândrie pentru că știe ce trebuie să facă, că Amber l-a învățat ce să facă.

Dar apoi își dă seama că e doar menajera care lucrează pentru ei pentru casa de vacanță. Se uita la el pentru că îl recunoscuse.

O văzuse dând cu tot soiul de spray-uri cu chimicale pe lemn, ștergând scândurile cu o lavetă ce mirosea a lămâie.

*

Am distrus pe cineva, îi mărturisește Magnus lui Amber în acea seară când se duc la biserică.

Ei? spune ea. Și ce?

O spune cu bunătate. Îi desface cureaua.

*

Deci.

E o altă seara. Umbrele de afară s-au prelungit. Se află cu toții în salonul din față. Amber mângâie genunchiul mamei lui. Mama îi dă informații despre impresionistul francez Edgar Degas. Magnus se întreabă de ce simte ea nevoia să-i spună diverse

chestii lui Amber, ca și cum ea nu le-ar ști, ca și cum Amber ar fi sau proastă, sau o persoană needucată. La fel e și Michael, scoțând permanent câte un citat, ca și cum asta ar fi instructiv pentru ea. Amber știe tot felul de lucruri. Nu sunt prea multe despre care ea să nu știe. El și Amber au discutat despre cum lumina e parțial formată din particule și parțial dintr-o structură ondulatorie, despre cum timpul se deformează, căpătând o viteză mai mare, astfel încât minutele sunt mai scurte deși noi nu observăm pentru că nu știm încă s-o facem. Amber știe despre egipteni, minoici, etrusci, azteci, totul. Știe despre dispozitivele electronice ale mașinilor, despre radiația solară, despre ciclul bioxidului de carbon, cunoaște chestii filosofice. Este expertă în viespile care injectează alte insecte cu substanțe paralizante, ca larvele lor să se poată hrăni cu ceva ce e încă viu. Știe despre artă, cărți, filme străine. Într-o după-amiază, în pod, i-a povestit despre un dramaturg irlandez care-și lipea urechea de podeaua camerei în care locuia, ca să-i audă pe oamenii din bucătăria casei respective și să folosească în piesele sale exact replicile pe care oamenii reali le schimbă între ei.

Chiar acum Amber stă în genunchi pe podea în fața mamei lui, în timp ce mama lui îi ține un discurs lui Amber, de fapt întregii adunări, de parcă nimeni n-ar mai fi auzit de impresioniștii francezi, despre cât de frumoase sunt sculpturile cu cai ale lui Degas, despre cât de pline de viață sunt dansatoarele lui Degas. Dă explicații despre cum Degas, atunci când a murit, a lăsat instrucțiuni ca sculpturile lui – care sunt în majoritate din lut, dar și din cozile pensulelor lui, și chiar și din grăsimea din bucătăria lui – să nu fie, sub niciun motiv, reproduse în bronz. Voia ca ele să putrezească. Voia ca ele, spune mama lui, să aibă un ciclu de viață. Dar, după ce Degas a murit, agentul lui i-a ignorat instrucțiunile și le-a dat să fie turnate în bronz. Mama lui încearcă să inițieze o discuție dacă asta era bine sau rău din punct de vedere moral. În timpul acesta, Amber îi freacă genunchiul mamei în sensul acelor de ceasornic.

360 de grade este numărul total al gradelor într-o mișcare de revoluție, pentru că păstorii, care au fost primii astronomi, credeau că anul are 360 de zile.

Altfel, ca să încheiem discuția, nu le-am mai avea, spune mama lui. Lumea ar fi pierdut o mare creație, dacă agentul lui n-ar fi fost destul de hrăpăreț.

Magnus urmărește mâna lui Amber. 360. 360. 360.

I se întărește penisul.

Mâna nu se mai rotește. Începe să apese pe diverse locuri de sub rotula mamei lui.

E mai bine? întreabă ea.

Mama lui dă din cap nesigură.

Din senin, Magnus e apucat de o dragoste tulburătoare pentru mama lui, pentru sora care îi urmărește adormită de pe canapea, pentru Michael care stă la masă și-și face de lucru cu o hârtie. Îl iubește până și pe Michael. Michael e băiat bun. Tot în același moment, Magnus simte că, dacă ar lăsa vreodată să se înțeleagă care-i sunt sentimentele, toate s-ar pierde în vânt, întreaga cameră s-ar dezintegra, ca și cum ar fi aruncată în aer.

Sunt lucruri care nu pot fi spuse pentru că e prea greu să le afli. E foarte complicat să știi ceva. Așa e cu mama lui obsedată să știe toate lucrurile rele care li s-au întâmplat oamenilor; toate cărțile alea despre Holocaust pe care le stivuise în biroul ei de acasă. Pentru că oare mai poți vreodată să-ți revii? Mai poți vreodată să nu știi?

De exemplu. Este mama lui inocentă pentru că nu știe ce face el cu Amber în fiecare după-amiază în biserică? Este Astrid inocentă din cauza asta? Dar Michael? Ce fel de inocență e asta? E bună? Oare asta este inocența, doar să nu știi despre un anume lucru? Să luăm un exemplu extrem. Este inocență, adică o stare de moralitate, sau așa ceva, pur și simplu să nu știi despre toți oamenii ăia din Holocaust? Sau e doar naivitate, prostie? Și, în definitiv, la ce folosește genul ăsta de inocență?

Lui Magnus i se pare că nu folosește la nimic, doar dacă cineva vrea să se simtă mai puternic din cauză că știe ceva ce altcineva nu știe.

Oare poți fi din nou inocent? Pentru că sus, în pod, cu Amber, sau dincolo, sub acoperișul de lemn al bisericii, cu respirația accelerată în aerul prăfuit – țintuit, modelat, întins și apoi rotunjit de ea –, lui Magnus nu-i vine să creadă cât de bine, cât de curat se poate simți iarăși, chiar și după toată grozăvia de care este conștient în ceea ce-l privește, chiar dacă se presupune că nimic din ceea ce face Amber, sau din ceea ce

face el, sau din ceea ce fac ei împreună nu este inocent în niciun fel. De fapt, este cu adevărat opusul.

Își dorește ca ei toți, toți din această cameră, să știe ce face el. Unul dintre lucrurile cu adevărat proaste în legătura cu asta e că ei nu știu.

Dar dacă această cameră mai e întreagă, chiar și în modul ăsta distrus, e pentru că nimeni de aici nu știe.

Iat-o pe mama lui spunându-i diverse chestii lui Amber. Iat-o pe Amber, care nu o ascultă, făcându-i 360 de grade pe genunchi. E ceva în legătură cu prezența lui Amber între ei, asemenea unei axe, care îi ține împreună în prezent în această cameră, care face ca totul să se rotească, oprind fragmentarea totului într-un nimic explodat care să se spulbere pe sine dincolo de granițele universului cunoscut.

Amber n-are nicio milă de Astrid. E incredibil de nepoliticoasă cu Michael. *De parcă aș da vreun ban pe părerea ta despre cărți.* Mama lui o plictisește de moarte, iar ea nu face niciun efort s-o ascundă. *Î-hî.* Deci: Astrid e amețită. Michael arăta din ce în ce mai hotărât. Mama lui e din ce în ce mai dornică să dezgroape chestii „interesante” de zis. E ca o demonstrație a gravitației magnetice. E ca și cum ai urmări cum funcționează sistemul solar.

În ceea ce-l privește pe Magnus însuși, Amber = adevăr.

Amber = tot ceea ce el nici nu știa că-și poate imagina pentru sine.

Toată viața își va aminti cum și-a pierdut virginitatea și cum a învățat totul despre asta de la o femeie mai în vârstă; tipul de situație care i s-ar întâmpla unui băiat dintr-un roman clasic, sau cam așa ceva, dar care i se întâmplă tocmai lui, tipul de poveste pe care o va putea spune cuiva la o bere într-o cârciumioară liniștită, stând sprijinit de tejghea, vorbind încet, mișcat de propriile amintiri acum că e mult mai bătrân, un bărbat de vreo douăzeci-treizeci de ani.

*

Magnus ia trenul spre Norwich. De acolo ia trenul spre orașul în care e universitatea spre care se presupunea că ar trebui să se îndrepte.

Îl roagă pe un taximetrist să îl ducă de la gară la bibliotecă. Dar biblioteca la care îl duce taxiul, din greșeală, sau poate din cauză că arată a student, este biblioteca principală a

universității, la care, pentru că nu este membru, nu are acces. Aflat în spatele unui computer, la primul birou din uriașul hol de la intrare, care miroase a un complex de substanțe de lustruit, un bărbat îl ia pe Magnus peste picior pentru că nu știe atâta lucru. Bine, corect. Doar un imbecil s-ar aștepta la mai mult.

Orașul e superb, peste tot sunt turiști care filmează. Magnus se întoarce în oraș, trecând peste un pod înțesat de turiști. Îi privește cum filmează frumoasele ziduri de calcar, exteriorul colegiilor la care cândva se presupunea că ar trebui să meargă. Când ajunge în piața orașului, o fată cam necioplită, care vindea pălării la o tonetă, îi arată drumul spre cealaltă bibliotecă, aceea publică, din spatele unor instituții lângă parcarea supraetajată a orașului.

În biblioteca publică miroase stânjenitor a oameni. Chiar și casa scărilor miroase a oameni.

Singura carte utilă pentru el din zona de referințe a bibliotecii, care e plină de non-membri (bătrâni, oameni care par săraci, oameni care par șomeri, oameni care par străini), toți folosind sau așteptând să folosească puținele computere, este ediția Penguin a *Dicționarului sfinților. Magnus din Orkney. D. În Egilsay, 1116, 16 aprilie.*

Acest Magnus era un fiu de-al lui Erling, unul dintre conducătorii insulelor Orkney. Când regele Magnus cel Desculț al Norvegiei a invadat insulele Orkney, Magnus Erlingsson s-a refugiat la Malcolm al III-lea al Scoției și se spune că ar fi trăit un timp în casa unui episcop. După moartea lui Magnus cel Desculț, el s-a întors în Orkney, unde era la putere vărul său, Haakon; în cele din urmă, Haakon l-a ucis mișelește pe insula numită Egilsay. Magnus a fost îngropat în catedrala din Kirkwall, care îi este închinată, ca și alte biserici care îi poartă numele; el a fost astfel onorat datorită renumelui său de virtute și pietate, dar nu par să existe motive pentru a fi considerat un martir. Mai sunt și alți sfinți numiți Magnus, majoritatea martiri, dar prea puține sunt cunoscute despre oricare dintre ei.

Magnus mai citește o dată fragmentul, dar nu pentru că vrea să știe povestea, care nu e cine știe ce, fapt care e cam enervant după ce a bătut atâta drum ca s-o afle. În schimb, simte că-l fascinează un singur cuvânt. Cuvântul este „și”.

„Virtute *și* pietate.”

„Și alte biserici care îi poartă numele.”

„Și se spune că ar fi trăit.”

E un cuvânt atât de simplu, crucial.

Sare paginile cărții despre sfinți, oprindu-și privirea pe câte o propoziție la întâmplare.

Doar numele unor persoane şi locuri supraviețuiesc. Era de așteptat să i se atribuie minuni, şi reputația lui de făcător de minuni a crescut. A înălțat un rug din hainele şi bijuteriile ei, şi a fost apoi dusă la o mănăstire de călugărițe. Într-un loc numit Dokkum el și tovarășii lui au fost atacați de păgânii frisoni şi trecuți prin ascuțișul sabiei. Dar nu se poate da deloc crezare poveștii că a fost denunțată drept creștină de către un pețitor respins şi că a fost salvată de păcatul de a trăi într-o casă de târfe şi de moarte prin foc. Această poveste, care a ajuns extraordinar de populară, nu apare înainte de secolul al VII-lea şi nu există nimic care să sugereze că ea ar fi existat altfel decât în imaginație.

În fața bibliotecii, lucrătorii de la drumuri sau constructorii sparg suprafața străzii cu un utilaj pneumatic, în interiorul bibliotecii, non-membrii mai stau încă la coadă să poată folosi computerele.

În interiorul bibliotecii non-membrii stau încă la coadă, *și* în fața bibliotecii lucrătorii de la drumuri folosesc simpla presiune a aerului să spargă piatra sau asfaltul.

Aer *și* piatră! Cuvântul *și,* ca o mică bulă de oxigen. Iar Magnus, care venise în acest oraș învățat ca să afle despre originile numelui său, să cerceteze despre porecla care îi fusese dată de femeia mai în vârstă și mai experimentată care își petrecea vara seducându-l în fiecare după-amiază pe băncile de lemn ale unei vechi biserici și despre numele creștinesc care îi fusese dat la origini de către un tată pe care abia și-l mai amintea și pe care chiar că n-ar da doi bani (deși sora lui mai mică e mult mai afectată emoțional de lipsa acestei legături), e iarăși în al nouălea cer, respirând din adâncul rărunchilor, de parcă ar fi fost înghesuit mult timp într-un spațiu mic și întunecat, și sufocant, prea mic pentru a-i permite să afle sensurile unui cuvințel.

Și?

Și, spune Magnus cu voce tare.

Probabil că a vorbit prea tare, pentru că mai mulți oameni de la coadă s-au întors și l-au privit. Bătrânul din fața celui mai

apropiat computer îl privește fix. Bibliotecara de la biroul cel mic își ridică privirea, ca și cum Magnus ar putea deveni o problemă.

Magnus închide cartea și se uită în ochii bibliotecarei. Se întreabă dacă îl place. Se întreabă cum o fi la pat. Prima mașină de calcul din lume, își spune el pe când pleacă de la bibliotecă, a fost inventată de către Pascal prin 1640, și asta înainte ca Pascal să împlinească douăzeci de ani!

Tot drumul înapoi până la gară, pe străzile orașului strălucitor, Magnus e învăluit de strălucire. Pe drum se oprește să inspire, dar doar pentru câteva momente, pentru că, dacă se oprește mai mult, va rata întâlnirea de după-amiază cu Amber la biserică. Asta dacă ea e acolo. Adică dacă apare. S-ar opri mai mult; de fapt, poate să se oprească doar așa, ca din întâmplare. Poate că va pierde el trenul. Poate că Amber îl va aștepta la biserică și poate că Magnus nu va apărea de data asta.

Se oprește lângă un copac, în apropierea unor magazine. E un copac complet indescriptibil. Frunzele lui, așa cum observă Magnus, sunt prinse de crenguțe, care sunt prinse de rămurele, care sunt prinse de ramuri mai mari, care sunt prinse de trunchi, care se leagă de rădăcini, care rădăcini se prind în pământ. Specia lui e legată de alți membri ai speciei și de alți copaci înrudiți prin specie, și de alți copaci, în virtutea faptului că sunt copaci, și de alte plante și viețuitoare în virtutea faptului că sunt chestii care reacționează la fotosinteză = toată hrana, fosilele, combustibilii atât din trecut, cât și din prezent; și dacă există un trecut și un prezent, atunci exista probabil (și absolut posibil) un viitor și noțiunea de viitor, și de Magnus, și toate celelalte.

*

Chiar plouă. Se aude pe acoperișul bisericii. Magnus îi povestește lui Amber ce spunea Wittgenstein despre ploaie, despre cum n-are niciun rost să încerci să numeri picăturile separate și că răspunsul corect la întrebarea câte sunt nu constă într-un număr exact, ci doar că sunt multe. În matematică, explică Magnus, corectitudinea e uneori relativă. Un anumit grad de eroare este tolerabil. Nu înseamnă că faci o greșeală.

Corect, spune Amber. Iar sinul, dacă îmi aduc bine aminte, este egal cu opusul său supra ipotenuză, așa-i?

A, da, spune Magnus. Așa-i. Dar se spune „sinusul”.

Pe moment, e enervat că Amber știe atât de multe despre lucruri pe care le cunoaște el. Și mai e și ironică în legătură cu ceva, deși nu-și prea dă seama de ce și cum.

Se foiește puțin ca să stea mai bine în brațele ei, în mirosul mucegăit al bisericii, cu ploaia ropotind (rezonabil de inexact) pe acoperiș, capul lui sprijinit de pernuța pentru îngenuncheat, curbele micuței orgi vizibile deasupra capetelor lor dacă privește spre stânga dincolo de Amber, cartonașe cu numere puse cu fundul în sus în suporturile lor de pe perete pentru a anunța imnurile unei slujbe ținute Dumnezeu știe când, în trecut sau în viitor, poate trecute sau viitoare, cine știe? 7. 123. 43. 208. Se întreabă despre ce imnuri este vorba. De când cu prânzurile, după-amiezile și după-amiezile târzii petrecute cu Amber în biserică, știe că cine alege imnurile le lasă în ordine în micile lor cutii de carton în grămăjoare de 1 și 2, și 3, și 4, și 5, și 6, și 7, și 8, și 9, și 0, pe marginea stranei din față. Cunoaște gustul și mirosul bisericii pe de rost, și cafeniul băncilor vechi, și albul pereților, și cafeniul cu alb al amvonului.

A citit, fără să vadă, de atâtea ori în ultimele două săptămâni plăcile de pe pereți închinate reverenzilor decedați. Acum știe de ce merg oamenii la biserică. E vorba de un simplu calcul, dar trebuie să crezi în asta. Pentru că oare ce înseamnă 0 =?

Cred că-mi placi mai mult când ești mai întunecat, îi spune Amber. Ai putea să te mai întuneci puțin, te rog?

Magnus nu are habar ce vrea să spună, dar aprobă și își sprijină capul de umărul ei, continuându-și calculul în cap. O = entitate aditivă de felul 0 + a = a. De exemplu 0 + 1 = 1, și asta e tot ceea ce trebuie să știi despre 0, nu ce înseamnă, nimic de fapt despre asta, nimic mai mult decât că se supune unor anumite reguli.

O simte pe Amber distantă, plictisită, deasupra lui. Se agită peste el, îl grăbește. El o privește în ochi. Se află în unghiul de elevație. Simte cum iar i se întărește. Peste câteva clipe, cei doi scot iar zgomotul acela pe care nu se pot opri să-l facă, zgomotul despre care el nu pricepuse că este un cuvânt, același cuvânt expirat și inspirat, iar și iar:

şi

şi

şi

în mijlocul unei nopți lumești, în Norfolk, Michael se ridică în pat, în capul oaselor. Eva dormea. Totul în jurul lor era tăcut, destul de liniștit, aparent obișnuit, de-a dreptul prozaic – ca în orice altă noapte. Dar brusc totul se schimbă în mod ciudat, se transformă în ceva catifelat și trufaș ca o pisică. Se produsese o schimbare. Acum totul rima. Da, ab urma după ab, cd după cd, ef, ggg… Pentru că ăsta era genul de lucruri pe care el le preda toată ziua, intră imediat în rezonanță, ca o frecvență radio:

Lumea lui Michael devenise o succesiune de sonete.

Trufaș ca o pisică etc. nu e o descriere adecvată a ceea ce se întâmplă, zău. Făcut KO de cineva de categorie grea. Împușcat direct în piept. Chirurgi onorabili deschizându-i inconștientul ca pe o cușcă toracică despicată. Inima – o floare deschisă; petale minunate, puls, simetrie. Șocul, și fierbințeala, și arta îi arseseră întreaga piele, apoi fusese turnat în metal, dăruit cu un nou eu și cu șase noi simțuri, cu o nouă limbă care putea vorbi doar în versuri, cu o inteligență care jura că totul era doar poezie și semne:

o fată pe nume Amber trecu prin camera
și totul deveni un nou poem.

Amber era un fixativ exotic. Amber conserva lucruri care nu erau menite să dureze. Amber dădea șansa veșniciei lucrurilor de mult duse și apuse. Amber dădea întâmplării un trecut. Amber putea fi purtată ca o amuletă. Țigăncile foloseau ambra în chip de glob de cristal. Pescarii înfruntau oceanele cu o plasă doar pentru a culege ambra. (Amber, fiind pe hol,

Trecuse pe lângă Michael ca și cum
nu era vizibil, un nimic, început de nicicum.)
Legenda greco-romană ne povestea
că ambra din urină de linx provenea. Strălucea
întărită și-mplinită de arșiță și vreme.
Urina de pisică iată că împărtășea
și întreaga lume sublimă devenea!

Ochii lui Amber puteau fi asemenea soarelui?

Ascultă, îl supraexpuneau
Ca într-o fotografie solarizată de Man Ray și Lee Miller[11].
Lucea în clipa când era privit. El, așadar,
Sclipea ca un licurici în întuneric, și mai și,
ca un ansamblu de focuri de artificii
îi scria numele și cuvintele iubite. Mich
ael împroșca în crescendo un tremur
și flăcări de ea neobservate, căci ea însăși era
așa de strălucitoare, încât totul eclipsa,
orice lucru întorcându-i lumina doar pâlpâire.
Căci ea însăși lumina era. Amber, lumea umblând,
lumea luminând, lumea apucând, lumea făcând,
și lăsând în urmă doar umbrire.

11 Fotografi americani de succes (n.tr.)

Dar sonetele n-ar trebui să fie așa ale dracului de limitate

Căci implicau cel puțin dialogul. El descoperi
că nimeni nu răspunde. Nimeni. Michael vorbi cu dreptate
găsi argumente, bune doar pentru sine, în juru-i privi
la o familie ce nu-i aparținea și văzu
o mulțime de culori pălite, și apoi șezu
în mașină, cu privirea proptită într-un câmp pustiu,
gol, bolovănos, albit, asemenea lui; și-ntr-un târziu
rămase privind uscăciunea. Avea o minte chiar dobitoacă.
Îi știa căutătura întoarsă, mâinile și râsul din joacă.
Și-și dete seama că în vecii vecilor n-o să i-o facă.
Își dete seama că în vecii vecilor n-o să o aibă.
Era un tip comun, fără resurse.
Din nisip se făcu sticlă și apoi se rupse.

Milioane de cioburi erau sfărâmate în el,

nu-i posibil, nu împreună admise
înapoi. Față, laterale, din așchii un fel
așchios, memorial al unei, unei ferestre închise –
sticlă ce tot cădea spartă și ochii cască! fute-n draci
pe -le pietre colo zăcea cu un fel de rea-voință
labe goale nevăzând – bang de faci
ei? ce? un bucăți în om, în o dorință
fragmente, inima, zdrențe de piele în loc de o.
Supraînvăluită stare? el era? știi, tu –
Mozaic înseamnă bucățele. Cioburi tot așa
înainte ca terminat lucrul, să le produci, ce?
faci cu lucruri împreună? E o? produci faci? a întreg
(refuzat un om în dragoste își fragmentează sufletul).

Trufașă pisică   urină   peste tot.
O familie care
                    nu era   fragmente   suflet.
Înșelătoare crăcănate lucruri duse moarte nu alese.
Oneste   țigănci   ședeau
                          în
                             mașina
                                      lui,
                                            semne făceau.
O
   amuletă-l întărea-n crescendo.
Un   câmp,   a unei
   pustiu   rămășiță   flori.
AȘA STRĂLUCITOARE inimă deschizând
                                            cu un bang.
Un nou el   frânt   a luat lumea –
                                            nimeni.
Inima zdrențe frag mente metalizate   nimeni nu
                                                        răspundea.
Din afunduri o
                    nouă limba ec lipsa tă prin lume.
Își dădu seama că nu e potrivit.
                    Un sonet pulsând minunat se frânse.
O întreagă arh it ectură   fu întunecată de sine

                                Și după ea, poezia se supraexpuse.

Futu-i de poezie. Futu-i de cărți. Futu-i de artă. Futu-i de soartă.

Futu-i de Norfolk. Futu-i de slujbă și futu-i de consoartă.
Futu-i de adolescenți care cred că le știu pe toate.
Futu-i de fata care îi trece în hol pe la spate.
A existat relație de consecință între iubire și regulat?
A existat relație de consecință între dat și luat?
A existat vreun sens în orice scrisă carte?
A existat vreun sens în orișicare parte?
A existat vreodată un brânci ce-a devenit lovire?
A existat vreodată vers ce-a devenit iubire?
A existat vreo cale oftatului să-i poruncești, odinioară?
A existat vreun loc unde melodiile pop se duc să moară?
A existat o fată odată cândva ca niciodată?
A existat arteră să nu poată fi tăiată?
Inima a prostit mintea cu cerșetori în *hapennings?*
Shakespeare a devenit întotdeauna un alt e.e. Cummings?
Ruină sonetară a fost mereu sfârșitul?
Shakespeare a devenit mereu Don Juan iubitul?

Michael se duse în sat la o plimbare.
pentru un tip ca el, un lucru oarecare,
Agale până-n sat, cu mâinile în bu
zunare, relaxat, profesional, o toană, nu.
Se așeză lângă biserică și nu-i veni să creadă
ce zgomot ca de meci, sportivi luați la harț!
Se regulau chiar în biserică, oricine poa' să vadă.
Iar sunetul pe Michael îl făcu marț.

Sunetul fu pentru el, dr. Michael Smart,

o tragedie, afurisită cântare pentru țapi.
Așa-i, cântare pentru țapi. Era ce Sartre
numise tragedie, unii câștigă napi
iar alții nu, sau cam așa ceva?
Michael se saturase să scrie doar rahaturi.
Era sătul de-o limbă insuficientă dintr-o primă analiză
Și de cuvinte ce pot numi situația a mijlociei vârste criză.

Michael căzuse pradă unei oarecare necioplite

care trecuse la-ntâmplare pe lângă reședința sa de vară.
Nu-ncăpea nicio îndoială. Zvârcoliri pe negândite.
Ca Domul Mileniului, cu false speranțe s-a rotunjit pe-afară.
Și-a regulat în schimb nevasta. Penibil rezultat.
Ca și în cazul domului, de-ntuziasm nimeni nu a ejaculat,
Ba că nu era de găsit, nici cuprins în cartografie,
iar când l-au descoperit, au văzut doar o porcărie.

Era o dragoste neomuncitorească, apoi, Eva și el,

la patru ace, în costumul șic, de seară,
cu o retorică ce trăia doar din propriul cuvințel,
s-au încrezut unul în altul, minţindu-se-ntr-o doară,
zdravăn crezând în amăgire, nu doar nițel.
De-așa pierdere, Michael simți o lacrimă cum îi coboară.
Era ca o națiune ruinată prin obscene semne
Căci nimic nu mai însemna ce fuse menit să-nsemne.
Își puse mâinile peste urechi chiar îngrozit.
Sexul între necunoscuți îi dădea dorința să se-nece.
Nonșalant înapoi spre casă a pornit,
și-a sunat psiholoaga care însă trebuise să plece.

De două ori, cu suflet de bătrân, făcu o plimbare-n grădină,
când era deprimat asta întotdeauna îl mai lumina,
la cel mai apropiat supermarket porni în mașină
și se uită pe cine să blocheze în parcare, înainte de-a parca.

Își umplu coșul cu fructe pe-alese

apoi trase o ocheadă spre fetele lucrând
judecând de care ar trebui să-i pese.
Alese una cu miere-n buclele-i curgând.
Părea doar o fetiță. Se așeză la coadă. Puse
struguri în fața ei ca perlele în rând,
și portocale ce-i șopteau de bine,
zâmbi a dandy și o ameți-n cuvinte fine.

Fata-i zâmbi și ea. O fermecă vorbindu-i

de frumusețea ei, de-uluirea lui față de ea, și o convinse
să-i dea-ntâlnire la pauza de ceai; jucându-i
scena uimirii, plecă făr' să plătească, „sunt doctor" pretinse;
pe cel ce îl blocase în parcare îl reduse la tăcere fluturându-i
legitimația, apoi o așteptă pe fată, în brațe o cuprinse
și-o regulă vreun sfert de ceas (o pauză) făcând-o să se culce
pe locul pasagerului, în pădurice; iar fata a fost foarte dulce

și tot ce vrei, dar el nu a simțit nimic, de niciun fel.

S-a simțit – groaznic. Pe ecusonul ei „Miranda" apărea.
Viteaza lume nouă. Dar el se simțea rău, un băiețel.
În mâna fetei, ca un magician, toți banii gheață îi palma,
o mică-avere. Ea își mai aranjă halatul puțintel.
Era de plastic. El o lăsă, de parcă se vorbiseră, mai hacana,
nu chiar la locul ei de muncă. Din mână ea-i făcu un semn.
Viteaza lume nouă. Dr. Michael Smart fiind putred ca un lemn,
plânse vreo cinci ceasuri, cu capul culcat pe volan,
pe un maidan de nedescris, Dumnezeu știe pe unde,
departe-n mijlocul pustietății. Simți apoi că n-a mâncat de-un an,
porni cu mașina spre casă, cu geamul deschis, căci aerul ascunde
roșeața din ochi. Iar masa de seara n-aduse alean.
Astrid își pierduse camera de filmat. Părul lui Amber în unde

Era magnific. Zău că era. Pe cuvânt că era.
Adevărat se putea spune că părul lui Amber era însăși gloria.

Apoi Amber porni acest joc. „Să zicem că mi-ai da

ceva de-al tău, să zicem poate o cheie
de la casă, mașină sau altceva, ceva cu care ai lucra
aproape zilnic, ceva fără de care ziua nu se-ncheie,
deci cheia casei e perfectă, atunci chiar c-aș putea
să spun o groază de chestii despre tine. Credeți-o pe femeie.
(El a trimis-o atunci pe Astrid mesageră,
ca să-i aducă cheile închise-n noptiera.)

Ținând inelul lui Magnus, Amber ochii-și închise.

Despre măști și-adevăr îi tot spuse ceva.
Astrid nimic să îi dea nu voise.
Amber îi spuse că ochii să-i folosească trebuia.
Eva îi dădu – habar nu avea ce – ce trebuise
Ea-i spuse Evei ceva ce ea înțelept considera.
El se întoarse. Ea le ținea aproape de perfectu-i nas
Iar el răsuflarea-i simțea, căci de ea era doar la un pas.
Niciodată n-ai să ai parte de lucrul ce-l vrei.
Nici vorbă, pân' să-ți dai seama ce e ceea ce vrei.
De fapt, tu nici nu vrei lucrul ce-l vrei.
Vrei doar ce nu poți avea. Asta vrei
cu orbire. Ceea ce crezi azi că vrei
Nu e deloc ceea ce cu adevărat vrei.
Încă mai trebuie să faci un efort, căci ceea ce vrei
este ceea ce este, adevăratul sens al lucrului ce-l vrei.
Lăsă cheile să cadă pe masă. Niciodată.
Îi spuse că niciodată nu va obține ce vrea.
El o dori și mai mult. Ce deșteaptă fată.
Speranță nesperanță-i lăsa, fantomă ce plutea
Prin imposibilul posesiei mai mult ca niciodată.
Va poseda. Va poseda-o. Nu se intimida.
Se tot plimba în cercuri prin grădină și declama.
Nu se intimida. Cândva tot va avea ce își dorea.

Luni dup-aceea, de ea și-a amintit cum că știa

locul unde-și ținea cheile, ca urmare a jocului –

în noptieră. Și tot după ce trecură lunile așa
De dorința pentru ea își aminti, rușinat de mama focului
și nu tocmai puțin crispat, dar de aia-și amintea,
că doar sub nasul lui fusese totul, cartea misterului
se prezenta deschisă spunându-i tot ce îi trebuise
simplu ca abc, dar el să o citească refuzase.

în Evul Mediu ar fi încurcat-o din cauza unei asemenea charisme; istoria a dovedit că o persoană cu un asemenea magnetism animalic nu era în siguranță, iar într-o altă epocă ar fi fost biciuită din cauza asta sau târâtă prin sat și umilită, sau ridicată în furci, sau înlănțuită de un stâlp în fața bisericii, rasă complet pe cap, ca fata aia din filmul lui Bergman, filmul în care cavalerul era urmărit de moarte și ciuma îi înnebunise pe toți. (Doamne, filmele alea ale lui Bergman erau așa de grele. Erau superbe. Dar impenetrabile și așa de întunecate. Dar și vremurile de care se ocupau filmele erau întunecate, se gândea ea. Și era nevoie de vremuri întunecate ca să produci astfel de filme. De fapt, acel film se dorea o alegorie a nebuniei colective din perioada de după războiul nuclear, dacă Eva își amintea corect. Oare vremurile întunecate aveau ca rezultat obligatoriu o artă întunecată? Iar arta reflecta întotdeauna propria epocă, mai mult decât pe oricare alta? Eva era membră a unui club al cărții din Islington, foarte simpatic, format din șase sau șapte cucoane și un domn cam asediat de ele, care se întâlneau în casa câte uneia pe rând – una dintre plăceri era și să vezi interioarele atât de multor case. În ultimele șase luni clubul lor savurase două romane istorice bune doar pentru proptit ușa – amândouă victoriene, centrate pe sex – scrise de autori contemporani, câștigătorul de anul trecut al premiului Booker, despre un om într-o navă cu animale, publicat la Forster, editură multiculturală care scosese multe bestselleruri, și din care majoritatea celor din grup nu citiseră nici jumătate, și un roman foarte plăcut despre Southwold. Michael nu era de acord cu clubul de lectură. După părerea lui, era ceva peste măsură de burghez. Dar Eva era considerată o micuță celebritate în club, fiind ea însăși autoare. Asta îi dădea o notă de autoritate, în fața căreia jumătate din ei se înclinau, și față de care majoritatea se simțeau iritați, intuia ea.)

O urmări cu privirea pe Amber, care stătea lângă Michael, îi umplu farfuria cu salată și se gândi oare cum ar arăta Amber cu capul ras. Probabil că tot superbă ar fi. E o adevărată frumusețe, își spuse Eva, o frumusețe care rezista umilinței sau lipsei de păr, și nu celei în genul lui David Beckham, ci cheliei umilitoare, de victimă, cheliei ca urmare a violenței, cheliei cauzate de furia

mulțimii. Și-o imagină pe Amber, cu capul plecat și chel ca un ou, cu mâinile legate la spate de un stâlp de lemn, arsă de sete, redusă la tăcere și superb de nebună, în fața unei biserici medievale, înconjurată de toți sătenii rânjind la ea.

Astrid, spuse ea în schimb, repede. Ar trebui să ne filmezi pe toți la cină în seara asta. E o noapte așa de plăcută, a fost o zi așa de plăcută și e o cină așa de plăcută, ar trebui să sărbătorim.

Dar pentru că Astrid este doar chintesență de Astrid, ca să nu mai adăugăm și cum o înnebunește pe Eva aranjându-și mâncarea pe farfurie și mâncând-o într-un fel de ordine logică doar pentru un adolescent psihotic – carnea separată prima, apoi frunzele de salată separate și sortate după tipul de verdeață, castravetele separat de roșie – anunță că și-a pierdut camera în valoare de aproape o mie de lire „pe undeva”. Amber încercă să o salveze cu o poveste, pretinzând că era vina ei; asta era mai mult purtarea unei colege adolescente, decât a unei femei în toată firea; cu aceeași dulce bruschețe, Amber le distrase tuturor atenția după cină cu unul dintre jocurile acelea psihologice de personalitate, pretinzând că e în stare să „cunoască” date despre cineva doar prin atingerea unor obiecte care au aparținut aceluia sau aceleia pentru o mare perioadă de timp.

Aveți încredere în mine, spuse Amber. Acest talent mi-a dat posibilitatea să călătoresc pe trei continente fără să am aproape niciun ban și să mănânc destul de bine la fiecare cină.

Toată lumea râse, în afară de Astrid, care nu a vrut să li se alăture. Amber îi ceru lui Magnus inelul pe care îl purta (cel pe care i-l cumpărase Eva de ziua lui, cu doi ani în urmă). Magnus își scoase inelul de pe deget. Amber îl lua și își ridică mâna până în dreptul feței, în mod profesionist.

Acest inel, spuse ea după un moment de tăcere, e foarte, foarte prețios pentru tine. Asta pentru că ți l-a dat mama ta.

Uluitor! spuse Michael. Fantastic!

Eva ridică o mână să-l facă să tacă.

E un dar de Crăciun, spuse Amber cu ochii închiși, ca și cum ar fi ascultat ceva. Nu, de ziua de naștere. O zi de naștere. Când ai împlinit cincisprezece ani, mama ta ți-a dat acest inel.

Ei, evident că Magnus trebuie să-i fi spus. Dar Magnus se jură că nu.

Sst, vă rog, făcu Amber. A fost o naștere dificilă. Ai avut cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului.

Magnus rămase cu gura căscată. Se întoarse spre mama lui și rămase cu ochii fixați la ea.

Amber își ridică iar pumnul cu inelul în dreptul frunții. Cineva tot trebuie că-i spusese. Înseamnă că fusese Michael, dacă nu-i povestise Magnus. Nu că Eva și l-ar fi putut imagina pe Michael amintindu-și așa ceva. Dar Michael era ciudat în momentul acela. Era straniu, schimbător. De câteva ori până atunci, Eva îl surprinsese cu ochii pierduți în depărtare. Cu o zi înainte îi găsise în buzunarele pantalonilor (când le întorsese pe dos pentru spălat), alături de obișnuitele prezervative, o bucată de hârtie pe care era mâzgălit alfabetul și, dedesubt, o listă misterioasă și fără sens de cuvinte: bur, cur, dur, eur, fur, mur, sur, tur.

Amber era foarte bună în rolul ăsta al ei. Chiar foarte bună. Era aproape credibilă. Acum îi spunea lui Magnus o mulțime de lucruri strălucitor de bine potrivite și convenabil de vagi despre cum e să fii cinstit cu tine însuți sau fals cu tine însuți.

Eva se strecură până afară în grădină. Sub o tufă de trandafiri erau câteva pietricele. Culese una. O șterse de urmele de pământ uscat și o lustrui de picior. Asta e potrivită. Era albă-gălbuie, ca o piatră de la mare, și strălucea pe alocuri.

Înapoi în casă, când veni rândul ei, îi dădu piatra lui Amber. Amber o ținu în mână un moment. Apoi râse.

Nu zău? spuse ea.

Eva dădu din cap.

Ești sigură? insistă Amber.

Da, spuse Eva. O am de ani de zile. Mi-e foarte dragă.

OK, spuse Amber continuând să râdă.

Ce i-ai dat? Ce are acolo? vru să știe Michael.

E ceva personal, recunoscu Eva.

Putem să continuăm separat, da, dacă vrei, spuse Amber. O luă de mână pe Eva și o conduse în partea cealaltă a salonului, pe canapea, și iată ce-i spuse lui Eva, ținând ca dovadă piatra din grădină, aleasă la întâmplare, aplecându-se spre ea cu aerul confidențial al unei țigănci:

Te-ai născut într-un loc bun și într-un moment bun, la trecerea dinspre anii întunecați spre anii luminați. (Era adevărat și ușor de ghicit.)

Ai avut o dragoste precoce și bună, dar și o pierdere precoce și bună. (Și asta era adevărat.)

Ai dus o existență de negândit pentru majoritatea generațiilor de bărbați și femei care ți-au dat viață, mergând spre libertăți și bogății de neimaginat pentru ei. (Ei, asta era adevărat pentru mai toată lumea.)

Ai fost norocoasă.

Ai fost binecuvântată.

Ai fost educată, mai mult decât poți să înțelegi.

Zău? râse Eva.

Amber nu o luă în seamă și continuă.

Întotdeauna ai avut un loc de dormit sigur și lucruri bune de mâncat, toată viața.

Așa că oare ce vrei să mai știi despre tine?

Și ce întrebare ți-ar pune ei, ce crezi că ar vrea ei să știe, dacă ar fi aici în astă noapte, toți acei bărbați și femei, și bărbați, și femei, și bărbați, și femei care au culminat simplu prin facerea ta, prin nașterea ta, în acea zi, când ai apărut scâncind furioasă și complet acoperită de sângele mamei tale?

Păi... spuse Eva pentru că avea mintea plină de imagini cu ea însăși bebeluș pătat cu sânge, iar Amber se ridicase deja, hotărâtă s-o lase așa, să treacă iar în partea cealaltă a camerei și să-i spună lui Michael ceva despre el însuși; deja Michael îi întindea un inel cu chei sau așa ceva. Dar nu se poate să pleci fără să-mi dai răspunsuri, îi spuse Eva lui Amber, cu voce scăzută, prinzând-o de mână.

La ce? se încruntă Amber.

La întrebările alea, spuse Eva.

Nu știu răspunsurile, mărturisi Amber.

Și totuși... insistă Eva fără să-i dea drumul.

Amber luă palma Evei și o deschise. Lăsă acolo pietricica albă, caldă încă de la mâna ei, și-i închise degetele peste piatră. Pe când făcea asta, îi prinse mâna cu ambele ei mâini și i-o scutură, de parcă ar fi felicitat-o din toată inima.

Ești un fals desăvârșit, spuse Amber. Foarte bine făcut. Cel mai tare din parcare! Zece plus!

*

Iată un instantaneu din vacanța de vară a anului 2003 cu Eva Smart în costumul de in de culoarea cârtiței, într-o noapte de

vară, în grădina luminată de lună a casei de vacanță. Calmă și cumpătată. Cumpătată și calmă.

Iată un instantaneu din vacanța de vară a anului 2003 cu Eva Smart (42 de ani) lucrând cu asiduitate la ultima ei carte în idilicul pavilion de vară al casei de vacanță a ei și a soțului, dr. Michael Smart, și iată cum lumina crea efectul de cerneală umedă pe pagina pe care scria cu stăpânire de sine, rând după rând, și cum se oprise o clipă să se gândească, și cum fotografia surprinsese acel moment, acea de neghicit aură spectrală de fum sau de aer prăfuit dintr-o săgeată de lumină solară, și felul în care fusese marcat unghiul accidental făcut de lumină la intrarea prin fereastra pavilionului de vară, în acea zi.

Iată instantaneul din vacanța de vară a anului 2003 cu familia Smart stând afară, în fața ușii casei lor de vacanță din Norfolk, Eva Smart și Astrid Smart în față îmbrățișate, iar Magnus Smart și Michael Smart fraternizând în spate, Michael având mâna pe umărul lui Magnus.

Toți împreună, o familie zâmbind. Pentru cine zâmbeau? Pentru ei înșiși, cei dintr-un oarecare viitor? Pentru fotograf? Cine a făcut fotografia? Ce arăta? Arăta că Michael venise iar acasă mirosind a altcineva? Arăta că Magnus era un băiat atât de asemănător cu tatăl lui, încât Eva aproape că nu suporta să stea în aceeași cameră cu el? Arăta că Astrid o irita pe Eva, că nu merita să nu aibă un tată, așa cum nici ea nu meritase, aproape toată viața, și că era norocoasă dacă mai avea încă o mamă?

Eva rătăci prin grădină, uimită de sine și de sentimentul de bine pe care i-l dădea furia asta, fumând doar o jumătate de țigară, ca să alunge țânțarii de mlaștină, ei bine, asta era doar o scuză. Și, mă rog, ce fel de viață era aia, de avea nevoie de o scuză ca să fumeze o jumătate de țigară? Și oare erau mlaștini în Norfolk sau erau mlaștini pe altundeva? Eva nu știa. Oare asta o transforma într-un fals, faptul că nu știa? Fata o luase de mână și o numise un fals. Eva era un fals? Era un fals oriunde în lume sau era un fals doar în Norfolk? Un Norfals! Se simțea amețită. Inima îi bătea nebunește. Eva Smart avea o inimă nebună. Asta suna bine. Suna extraordinar. Suna ca inima unei persoane complet diferite.

Simpla idee că Eva Smart (42 de ani) ar putea fi altceva decât părea îi făcea inima să bată, pentru prima oară în atâția ani, și

mai mult decât orice altceva, inclusiv decât aparatul ei Quantum.

*

Cu vreo două zile înainte, Eva o căutase pe Amber să-i povestească un vis pe care tocmai îl avusese și s-o întrebe ce credea că ar putea să însemne. Eva visase că Michael primise scrisori de dragoste de la studentele cu care se culcase și că scrisorile îi erau tipărite minuscul pe fiecare dintre unghii, ca niște pagini miniaturale din acele cărți câștigătoare de recorduri, cele mai mici biblii din lume, în care cuvintele erau mai mici decât un nume scrijelit pe o boabă de orez. Unghiile puteau fi citite, dar numai cu un aparat special, care era scump, chiar și doar de închiriat, iar Eva se trezise înainte să apuce să semneze toate formularele din magazinul cu închirieri.

La micul dejun, Eva pregătise o versiune a visului care nu îi implica pe ea sau pe Michael. Astrid îi spusese la micul dejun că Amber era foarte pricepută la interpretarea viselor. Dar Eva nu putuse s-o găsească. Aceasta dispăruse. Nu era în grădină. Nu era în mașina ei, care era încă acolo, chiar în față; asta înseamnă că Amber nu se putuse îndepărta prea mult.

Nu era cu Magnus, care era cu nasul într-o carte, în camera din față. Nu era cu Astrid; Eva o vedea afară, plictisită, sub un copac. Michael se dusese în oraș. Eva îl văzuse plecând. Sigur nu era cu Michael.

Eva o rupse la fuga pe scări. O strigă pe nume. I se păru că vede pe cineva la parter. Dar nu, era doar menajera, care târa aspiratorul încoace și-ncolo prin camera din față, trăgând după ea cablul și tubul flexibil, cu tubul drept sub un braț și cu celelalte perii și accesorii ținute strâns sub celălalt braț.

Iartă-mă, Katrina, strigă Eva de sus.

Femeia se opri. Rămase nemișcată, așteptând cu spatele la Eva.

În drumurile tale n-ai văzut-o cumva pe prietena mea care stă cu noi aici? întrebă Eva. Știi tu, Amber…

Cu spatele la Eva, menajera dădu din cap că nu și continuă să târșâie pe hol. Dar, chiar când o porni, spuse ceva. Eva nu prea înțelese ce.

Ce auzise semăna a: *Numele ei e amer.*

?

Nu avea niciun înțeles. Femeia își continuase drumul spre salon, cocoșată sub greutatea mașinăriei.

Nu că Evei i-ar fi fost frică s-o pună pe femeie să repete ce a spus. Chiar deloc. Nici nu era intimidată în vreun fel de fata care făcea curățenie, care părea amărâtă, care părea îmbătrânită înainte de vreme, care părea cam prostuță, care părea supărată sau cu mintea aiurea mai tot timpul, care de fapt nu s-ar fi uitat vreodată direct în ochii Evei, care avea obiceiul să-i vorbească Evei stând cu spatele sau privind într-o parte, fapt ce dezvăluia clar refuzul responsabilității și mai însemna că draperiile din dormitorul mare nu vor fi niciodată schimbate sau spălate, indiferent de cât de multe ori ar fi cerut-o Eva, și care era ca un fel de versiune imaginară tip desen animat a unei menajere dintr-o comedie de televiziune, dar care, nu se știe cum (cum oare reușea asta?) îi lăsa Evei sentimentul că ea ar fi fost personajul de desene animate, ca și cum Eva, a cărei viață era, nu se știe cum, mai puțin importantă în acea minunată zi de vară decât existența cenușie pe care își imagina că o ducea Katrina menajera, într-un oarecare salon cu pereții tapetați cu hârtie sau într-un supermarket din piață, unde mărfurile nu erau chiar de calitate, care, cu spatele ei întors insolent, îi răspundea obraznic, cu răspunsul ei de neînțeles la întrebarea pe care Eva de fapt n-o pusese, îi dăduse Evei un sentiment de dezechilibru, de parcă ar fi fost provocată și învinsă de cineva care trebuia – care în definitiv *era plătită* – să-i facă lui viața mai ușoara.

Eva rămase sus, pe scări, iar aspiratorul huruia în continuare sub ea.

*

Eva se trezi la miezul nopții. Michael dormea cu perna pe cap. În cameră era destulă lumină, datorită lunii. Niște oameni erau adunați la picioarele patului.

Cine sunteți? îi întrebă Eva.

Trase de perna lui Michael, dar acesta nu se trezi.

Erau doi bărbați și trei femei. Una dintre femei ședea pe pat, la picioare, ținând în brațe un copil foarte mic, aproape nemișcat. Altă femeie ținea în mâna ridicată ceva ce lucea în întuneric ca un pahar mare din sticlă, spart. Bărbatul din spatele femeilor părea chinuit și cam necioplit. Ceva îi lucea umed pe frunte și îi brăzda fața. Ultima femeie avea o coafură demodată, ca dintr-o dramă BBC despre trecut. În mână ținea un mic

baston, ca un băț tubular, din vârful căruia se revărsa o lumină. Îndreptă lumina chiar spre ochii Evei, care își duse instinctiv mâinile la ochi. Când putu iar să vadă, oamenii dispăruseră. În locul în care stătuse femeia cu copilașul, la picioarele patului, se afla acum o altă femeie, mai bătrână. Era mama Evei. Purta pe ea capotul, de parcă tocmai ar fi ieșit din baie.

Buna, spuse Eva. Unde ai fost?

Ei, ia hai, nu pot. Sunt moartă, spuse mama Evei.

Eva mai trase o dată de perna lui Michael, și acesta se trezi, în sfârșit.

Da, spuse el, ca o declarație.

A fost mama mea aici, spuse Eva.

A fost? se miră Michael, cu ochii împăienjeniți. Unde? Unde a fost? Unde a fost?

Nu mai e aici, zise Eva.

Să fac ceva? o întrebă Michael. Niște ceai?

Bine, acceptă Eva. Mi-ar plăcea.

Michael se ridică și se duse jos. Eva rămase în patul din camera goală, ascultând micile zgomote, complet lipsite de mister, de prin casă. În cele din urmă îl auzi iar pe Michael urcând scările. Intră cu două căni de ceai și îi dădu ei una, cu codița îndreptată spre ea, ca să nu se ardă.

Mulțumesc, spuse Eva. A fost foarte drăguț din partea ta.

Nici pomeneală. A fost un vis urât? o întrebă el.

Nu, răspunse Eva. Cred că a fost un vis bun, de fapt.

Își băură ceaiul, mai vorbiră puțin, apoi se culcară la loc.

*

Visul era realitate? Realitatea era vis? Eva se duse în sat, unde știa că e o biserică. Se întreba dacă asta ar ajuta-o.

Dar biserica era încuiată. Un anunț de pe ușă dădea indicații despre cum se putea intra.

Eva găsi casa omului care avea cheia. Îi deschise o femeie, probabil soția.

Sunteți într-adevăr un vizitator al satului? întrebă ea.

Era o femeie mătăhăloasă care purta șorț. Avea același tip de fălci, moștenire de familie, ca menajera Katrina. Privi spre Eva cu un fel de rea-voință.

Da, spuse Eva. Stau la casa Orris; eu și soțul meu am închiriat-o pe timpul verii.

Nu, vreau să zic dacă sunteți cu adevărat turistă? Aveți un domiciliu permanent în altă parte? spuse femeia.

Evident, răspunse Eva.

Aveți vreo chitanță de electricitate? întrebă femeia. Sau de gaze, sau de altceva, care să conțină numele dumneavoastră și adresa?

Păi, nu, nu acum, spuse Eva, nu la mine. Nu știam că am nevoie de așa ceva ca să intru în biserică.

Ei bine, aveți nevoie, zise femeia.

Dar ați putea să o sunați pe doamna Orris, și sigur ar garanta pentru mine, propuse Eva. O cunoașteți pe doamna Orris?

Dacă-i știu pe soții Orris? spuse femeia. Dumneata trebuie că ești cea cu *familia,* nu?

Probabil, spuse Eva.

O întrebă pe Eva de nume și de adresă. Închise ușa. După trei minute, se întoarse cu o veche cheie, legată cu o sfoară.

Vă trebuie să vă închinați sau doar ca să aruncați, așa, o privire? întrebă ea.

Probabil câte puțin din ambele, spuse Eva.

Bine, vă pot da cheia, dar nu care cumva s-o dați la altcineva care ar cere-o, spuse femeia, pen' că ăștia, călătorii, tot se dau pe lângă biserică să doarmă acolo, așa că, dacă i-o dai la altcineva și vreun călător intră în biserică și nu putem să-i dăm afară, atunci o să fie vina matale și-o să trebuiască să plătești pentru orice s-o întâmpla sau pentru orice s-o strica.

Bine, spuse Eva. O s-o păzesc ca pe ochii din cap.

Și ad-o înapoi când ai terminat, strigă femeia în urma ei pe când se îndepărta pe aleea din grădină, printre garoafe îngrijite și tufe de trandafiri.

Eva se întoarse, traversând iar satul copleșitor, până la biserică.

Spațiul din jur era cel puțin interesant de sălbatic, iar ușa era liniștitoare și tradițională prin soliditatea ei. Dar în interior biserica era dezamăgitoare. N-avea nimic special. Era goală, utilitară și modernă, în ciuda pereților ei vechi de piatră. Era urâtă. Nu răspândea un miros spiritual, indiferent care ar fi fost acela. Mirosea a învechit; mirosea puțin a jigărit. Nu vorbea deloc despre posibilitatea existenței a ceva după viața asta, nu vorbea decât despre aceleași povestiri cenușii, aceeași culoare maronie. Maroul, decise Eva, era adevărata culoare a imperiului,

a măreției britanice – culoarea sepia care se instalase asupra ei în epoca victoriană, ca o pată de infiltrație pe un perete.

Maro ceremonios. Steagul național ar trebui să fie maro, alb și albastru. Crucea Sfântului Gheorghe n-ar trebui de fapt să fie roșie. Ar trebui să fie maro pe alb, sos HP pe o farfurie albă sau un sos HP pe o felie de pâine albă ca sendviș. În toate orășelele și în toate satele flutura steagul, în drum spre Norfolk, trecuseră cu mașina pe lângă copii de copii ale acelorași case victoriene de cărămidă maro, așezate în semicerc, sau pe esplanade, case și magazine, ca niște figuranți dintr-o dramă pentru gospodine din epoca de după război, case maronii asemenea unor câini decrepiți care abia se mai târâie pe labele din urmă și de care chiar că ar trebui să se ocupe cineva și, omenește vorbind, să-i adoarmă definitiv. Era sfârșitul unei epoci. Era sfârșitul maroniu al unei epoci.

Eva se așeză în strana din spate și se simți un pic în ilegalitate, din cauza unor asemenea gânduri. Încercă să se gândească la subiectele mari, dar pe moment nu-i ieșea din minte un cântec de când era copil, cântat de un grup căruia îi uitase numele, care insista să repete că asfaltul sau pământul de sub picioare s-ar putea sfărâma, dar dragostea nu va muri niciodată și că mai repede s-ar prăbuși un munte decât să-și ia ei adio. Iubita mea și eu. Ne vom iubi mereu. Așa trebuia. Așa trebuia, așa se-ntâmpla. Trebuia să se întâmple ca în toate serialele TV americane, în care familia Walton avea o fabrică de cherestea chiar în fața casei, toate fetele se măritau și toți băieții lucrau în fabrica sau mergeau la război și se întorceau de la război, iar băiatul cel mare creștea și devenea purtătorul de cuvânt și, solemn, consemna mersul vieților lor pe muntele Walton, muntele numit după familia lor, iar Laura, și sora ei Mary, și mami, și tati construiau un întreg oraș nou, cu brațele goale, și toți mergeau în fiecare săptămână la biserica la a cărei construcție dăduseră o mâna de ajutor. Și dacă frumoasa și blonda Mary orbea, apoi, după câteva episoade, își recăpăta vederea – evident că nici nu se putea altfel cu asemenea frumusețe de ochi mari și albaștri, cum s-ar fi putut ca ochii ăștia să nu mai vadă niciodată?! Tati și mami se uitau unul la altul cu înțelegere, atunci când Laura salva o întreagă livadă de ceva – secetă sau vreun tăietor de lemne rău? Eva nu era în stare să-și amintească. Mami le ajuta pe fete (și pe sine) să

înțeleagă în ce consta o sarcină, punându-le să ajute vaca să fete; mami și vaca aveau o relație specială. Laura alerga în jos pe deal cu brațele întinse ca o pasăre, doar ca să trăiască bucuria gestului, și iar, și iar, în timp ce curgeau genericele de final. Apoi, la șaptesprezece ani, aflase adevărul, ca în cântecul lui Janis Jan; pentru că, e de presupus, actrița-copil nu prea mai primise alte roluri după terminarea serialului *Căsuța din prerie.* Eva nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată în altceva și cu siguranță că ar fi recunoscut-o ușor, doar dacă nu își îndreptase dinții între timp.

Își ridică picioarele pe stinghia stranei, apoi le dădu iar jos, ștergând cu mâna urmele de praf pe care le lăsase, încerca să-și amintească versurile melodiei *La șaptesprezece ani:* cum să inventezi îndrăgostiți care îți murmura vagi obscenități la telefon, pentru că fata din cântec e prea urâtă ca să primească felicitări de ziua îndrăgostiților sau ca să aibă altceva de făcut decât să inventeze îndrăgostiți. Apoi cântecul acela al lui Marianne Faithfull despre o femeie de treizeci și șapte de ani care era așa de ofilită încât nu va avea niciodată ocazia să se plimbe prin Paris într-o mașină sport, cu pletele în vânt. La șaptesprezece ani se terminase totul. Apoi se terminase iar totul, la treizeci și șapte de ani. La patruzeci și doi, gândi Eva. Chiar că m-am săturat. Și mai era și banda pe care suplinitoarea lor de germană, blondă, minionă și care trebuie că avea vreo douăzeci și doi de ani, le-o cumpărase ca să-i învețe să traducă, cu un cântec al unui star rock german. *Sie ist vierzig,* cânta el, *und sie fragt sich, war es nun schon alles?* „Are patruzeci de ani și se întreabă, asta să fi fost totul?” Pentru că ea nu va mai ajunge niciodată în California, nu-i așa, femeia aia de patruzeci de ani, atât de bătrână? Acum n-o să mai trăiască niciodată zbenguiala în mare, alături de Jimmy Dean și de toate celelalte staruri de film pe care le visase. *Lăsați orice speranță voi ce intrați aici.* Din banca ei de la ora de germană, Eva (15 ani) o privi pe Eva (42 de ani) cu tot pustiul de ani dintre ele și îi făcu un semn cu ochiul. Eva (42 de ani) stătea în biserică înconjurată de toți acei morți îngropați afară sub iarbă sau sub lespezi și se întreba cum sunt primite cărțile ei la Amazon. Se întreba dacă în sat e vreun loc unde să intre pe internet, să caute și să afle.

Apoi se întrebă ce s-ar întâmpla cu cărțile ei în adevăratul Amazon, dacă le-ar arunca în fluviu dintr-o barcă.

Viziunea cu ea în barcă și cărțile ei scufundându-se în apă o luă prin surprindere și o făcu să izbucnească în râs. Biserica răsuna de hohotul ei solitar. Asta era lipsă de respect. Când se opri din râs, încă îi mai răsuna în urechi ecoul hohotelor ei.

Încuie la loc ușa bisericii. Returnă cheia posesorului de drept.

*

Ce problemă ai la genunchi? o întreba Amber pe Eva într-o seară, ca din senin.

La genunchi? Nimic, spuse Eva. De ce?

Întotdeauna îți ții piciorul drept așa, oarecum strâmb, când stai jos, îi explică Amber.

Nu, răspunse Eva. Totuși e ciudat că spui asta, pentru că m-am lovit foarte tare la genunchi cu ani în urmă, dar acum e bine. Ce ciudat. Nici n-am observat vreodată că îl țin așa. Probabil din cauză că am rămas cu o sensibilitate.

Să știi că nu ți s-a vindecat complet, dacă îl ții așa, spuse Amber.

Dar nu mă doare, zise Eva.

Pare că te doare, spuse Amber.

Traversase deja camera și îngenunchease în fața Evei. Acum îi ținea genunchiul cu ambele mâini și îi masa mușchii din jur cu degetele mari. Eva simți un fel de panică ce-i erupea din genunchi și i se răspândea în sus și în jos, prin tot corpul.

Nu, serios, n-am nimic, spuse ea.

Însă Amber nu se opri. Apăsa destul de tare. Avea mâinile foarte fierbinți.

E sensibil, spuse Eva.

Da, o aprobă Amber.

Începu să-și rotească mâna în jurul genunchiului Evei, iar aceasta începu să aibă senzația pe care o avea de obicei atunci când era într-un avion care se zguduia în plină decolare, cu inima în gât, cu întregul corp încordat și înfricoșat, cu picioarele înțepenite în podea și cu mâinile încleștate de brațele scaunului.

Eva începu să vorbească. Spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

Ceva mai târziu, când se pregăteau de culcare, Michael era straniu de înciudat.

Nu mi-ai spus niciodată că ai probleme la genunchi, spuse el. Atâția ani și nu ai menționat măcar problema, nu mie, în orice caz. De ce?

Nu m-ai întrebat niciodată, spuse Eva și se întinse în pat.
Michael: Ce-ai făcut de te-ai lovit?
Eva: Am căzut de pe cal.
Michael: Un cal? Și ai călărit tu?
Eva: Înainte să te cunosc pe tine.

Michael nu o asculta și, de fapt, nici nu-i păsa când se întâmplase. Umbla aiurea prin cameră, ca un băiat cu toane, căutându-și perna lui specială. Eva ridică ușor cearșaful și îi arătă perna, îndesată sub genunchiul ei.

Eva: Am nevoie s-o împrumut în noaptea asta.

Michael: Doar știi că nu pot să ți-o dau. Chiar am nevoie de ea.

Eva: Nu poți folosi una dintre celelalte? Asta m-ar ajuta să dorm puțin, simt nevoia să pun ceva sub genunchi după ce a tot fost răscolit, și perna ta are exact forma potrivită.

De fapt, genunchiul nu avea nimic, dar nu voia să-i spună lui Michael. Se simțea chiar foarte bine, mai bine decât se simțise ani de zile. În realitate, deși știa că e absurdă, o enervase faptul că Michael nu observase nici măcar o secundă în cei mai bine de zece ani petrecuți împreună că ea ar putea avea vreo problemă la genunchi. În schimb, fusese nevoie de apariția fetei ăsteia care nici n-o cunoștea ca să-și dea seama cineva. Câte alte lucruri nu observase Michael? La câte alte lucruri era ea însăși oarbă din cauza imperfecțiunilor lui?

Îi dădu înapoi perna, iar el stinse lumina și își puse perna pe cap.

Eva rămase întinsă în întuneric cu mâinile pe burtă. Cu cât stătea mai mult, cu atât devenea mai furioasă.

Încetișor se ridică și își trase capotul pe ea. Coborî ușurel treptele.

Amber stătea întinsă pe bancheta din spate a mașinii. Când o văzu pe Eva prin geamul lăsat, întinse piciorul și deschise una din portierele din spate. Își ridică genunchii la piept ca Eva să se poată așeza pe marginea banchetei.

Nu puteai adormi? o întrebă.
Eva dădu din cap.
Vrei să mergem la o plimbare cu mașina? propuse Amber.
Dacă nu ești prea ocupată... zise Eva.
Amber râse și ridică din umeri. Până peste cap, răspunse.

Vreau să zic, evident, nu ocupată, ci obosită, se corecta Eva. Dacă nu ești prea obosită.

Nu sunt deloc obosită, spuse Amber. Își închise nasturele la șort. Se rostogoli peste spătarul scaunului din față și deschise ușa dinspre locul pasagerului ca să intre și Eva.

Șaizeci de kilometri la oră pe drumurile locale din Norfolk, farurile aprinse ce zăpăceau insectele și tufele de pe marginile complet lipsite de culoare; Eva și Amber își scoaseră coatele pe geamurile lăsate, în aerul cald-răcoros al nopții. Eva aprinse o țigară și i-o întinse aprinsă lui Amber.

Mă simt cu adevărat renegată, spuse Eva.

Îmi place să merg aiurea cu mașina, spuse Eva.

E mult mai bine decât să ai o țintă.

Suntem ca Thelma și Louise, spuse Eva.

Ehei, făcu Eva.

Aveam douăzeci și trei de ani, spuse Eva, și eram într-un metrou la Londra; în fața mea era un băiat, arăta foarte bine. Citea o carte. Faza e că băiatul ăsta citea o carte care părea foarte greoaie, dar pe piept avea un ecuson pe care scria ca lucra la Curry’s. Scria Curry’s și dedesubt era numele: Adam. Așa că am așteptat până și-a ridicat privirea și a văzut că mă uitam la el, și i-am spus, n-o să-ți vină să crezi, dar eu sunt Eva. Și el mi-a spus de fapt nici ție n-o să-ți vină să crezi câte persoane vin să-mi spună că se numesc Eva, mi-a zâmbit, apoi s-a uitat iar în jos, continuând să citească, de parcă eu nici n-aș fi fost acolo. Nu mai făcusem niciodată ceva de genul ăsta, niciodată nu speriasem nici măcar o gâscă, ca să nu mai vorbim să mă dau la cineva pe care îl văzusem abia cu treizeci de secunde în urmă. Așa că m-am ridicat să cobor, dar mai întâi m-am aplecat peste cartea lui, era o carte despre un regizor de film polonez, Adam descoperea întotdeauna lucruri interesante, înainte ca ele să devină o modă și să intereseze pe toată lumea. M-am aplecat peste cartea lui și i-am spus, da, dar lucrul de care tu nu-ți dai seama e că eu sunt adevărata *Evă,* originara *Eva,* după care m-am dat jos din metrou, nu era stația mea, dar voiam o ieșire teatrală. Așa că am urcat cu scara rulantă și am ajuns în stradă, am rămas în aerul proaspăt și eram de-a dreptul furioasă pe mine însămi, dar eram și surescitată, eram și așa, și așa. Îmi tot repetam că n-ar fi meritat, pentru că lucra, vezi Doamne, la Curry’s, și aveam dreptate, pentru că, așa cum s-a

dovedit, așa cum am aflat, nu avea aproape nicio ambiție, de fapt se poate spune că avea o ambiție negativă. Dar iată-mă într-un alt loc decât cel spre care plecasem, habar n-aveam în ce parte a orașului mă aflam și trebuia să cumpăr încă un bilet de metrou, pentru că ieșisem din stație, așa că m-am întors să cobor scările și – iată-l, stând chiar în spatele meu, era ceva ca într-un film, chiar și ploua, cum s-ar fi întâmplat într-un film, și am spus bună, și el a răspuns bună, și eu l-am întrebat ai coborât ca să mă urmărești și ai luat-o după mine și pe scări? Și el mi-a zis, nu, de fapt asta e stația la care cobor, și a subliniat, aici locuiesc, chiar după colț. Apoi m-a întrebat chiar ești *Eva?* Am spus da. Și atunci a zis, ei bine, vrei o cafea sau ceva de genul ăsta? Și am acceptat.

Eva se lăsă pe spate, terminată, pe scaunul din dreapta.

Nu-i uluitor? întrebă ea. Faptul că a spus *chiar ești Eva?*

Doamne, plicticoasă ești! exclamă Amber.

Sunt… Ce sunt? se bâlbâi Eva.

Asta-i tot? se miră Amber. Ăsta e punctul culminant, al nouălea cer, povestea ta secret-de-nemărturisit, totul-trebuie-să-meargă, povestea supremă, cea mai cea a-tot-dansantă? Isuse, va trebui să-mi povestești ceva un pic mai interesant, ori am s-adorm dracului chiar aici, la volan.

O s-adormi? râse Eva.

Pe urmă ai să-mi spui „povestea” cu nașterea copiilor, cât a fost de greu sau de ușor, sau cum o fi fost, pe toți dracii, spuse Amber.

Păi, cu Magnus, după cum știi, am avut o naștere complicată, dar a ieșit sănătos, și eu la fel. Ca să fiu cinstită, după Astrid m-am simțit complet făcută bucățele. Și încă mă simt așa, în anumite privințe. Cred că aș da orice doar ca să mai simt o dată mirosul bebelușului meu nou-născut, începu Eva.

Amber aruncase pe geam, cu o oarecare violență, ceea ce îi rămăsese din țigară. Poate că nu glumea. Mașina mergea mai repede. Părea că își folosește întreaga greutate a corpului ca să apese mai zdravăn pe pedala de accelerație. La fiecare cuvânt rostit smulgea și mai multă putere din motor.

Isuse, mama mă-sii, toate istorioarele astea egoiste, lua-le-ar dracu, nu mai termini odată! urlă Amber.

Te rog, încetinește. Te rog nu mai înjura, spuse Eva.

Ar trebui să-ți ard un pumn în stomac, un drac, spuse Amber. Lasă că-ți arăt eu ție poveste, în pizda mă-sii.

Își ridică mâinile de pe volan, după care lovi volanul cu ambele palme. Mașina viră și se smuci.

Încetează, țipă Eva.

Mașina hurui, făcu un viraj mult prea larg spre dreapta, în timp ce Amber o coti spre stânga prea repede.

Eva începu să se teamă pentru viața ei.

*

Eva se duse la Londra la editorul ei. După șederea în Norfolk, Londra era incredibil de zgomotoasă și de agitată.

Amanda, editorul ei, o duse la prânz la Alastair Little în Soho, căci acum Jupiter își putea permite așa ceva. Pe drum Eva se opri și-i dădu unui cerșetor o monedă de o liră. Amanda căută în portmoneu o monedă, să facă la fel. Între editura și restaurant, Eva se opri și dădu câte o monedă fiecărei persoane care îi ceru, doar ca să vadă dacă și Amanda o va face.

Poftim, spuse Eva dând unui om topit parcă de vreme o bancnotă de cinci lire.

Pe chipul omului se citi mirarea, apoi încântarea. Îi strânse mâna Evei. Amanda se uită cu neîncredere, după care își cercetă compartimentul cu bancnote al portofelului. Scoase una de zece, frumoasă, nouă și maronie.

Un drac ha ha ha! îi trecu Evei prin minte.

Omul țopăi ușor.

Mulțumesc, doamnelor, spuse. Vă doresc o zi frumoasă.

Restaurantul era plin de oameni care aruncau priviri în jur pentru a vedea cine mai lua masa acolo.

Întotdeauna Amanda vorbea de parcă ar fi avut în minte o listă de lucruri pe care să i le spună Evei și pe care parcă le bifa în minte pe măsură ce vorbeau, aparent spontan, una cu alta. Șaizeci și șapte virgulă cinci, în creștere, spusese acum bifând căsuțe din dreptul familiei și pe cea corespunzătoare vacanței. Grozav, spuse. Cererea pentru primele cinci este de asemenea absolut fantastică. Desigur, mai e întrebarea la care toți cei cu care vorbesc vor un răspuns. Cum stăm cu noul *Autentic?*

Merge, răspunse Eva.

Cum ți-ar conveni pentru aprilie? o întrebă Amanda uitându-se în agendă.

Ar fi bine în aprilie, aprecie Eva.

Grozav! se bucură Amanda.

M-am gândit că de data asta aș putea să scriu despre o persoană care moare, spuse Eva.

Păi, bineînțeles, făcu Amanda.

Nu, vreau să spun că moare și atât, explică Eva. *Finito.* Dus. *Kaput.* Sfârșit. Gata cu povestea.

Ei bine, da, e o idee interesantă, spuse Amanda. Deși *Autenticele* în general nu prezintă așa ceva, nu? Vreau să spun că formula lor impune viața, pentru că ele susțin viața, nu?

Mă gândeam la un băiat palestinian, ca acela de doisprezece ani împușcat de soldați, spuse Eva.

Când? întrebă Amanda. Adică, în mare, cam în ce an?

Părea nelămurită.

Luna trecută, spuse Eva.

Luna trecută? se miră Amanda. Ei bine, dar asta reduce drastic din interesul de piață.

Pentru că aruncase cu pietre în tancul lor, continuă Eva. Sau ce-ai zice dacă aș scrie despre cineva care este acum în viață, dar care va muri, să zicem, mâine-dimineață? în Irak?

În…? făcu Amanda. Părea chiar și mai îngrozită.

Irak, completă Eva. *Știi* doar.

Păi are… are cu mult mai multă expunere politică în contemporaneitate decât genul cu care suntem noi obișnuiți, spuse Amanda. Dar de ce ai dori să schimbi focalizarea istorică – ea aducând cotația mare a *Autenticelor,* cu alte cuvinte, dacă vrei părerea mea, și dacă i-ai întreba și pe cititori, motivul pentru care au un asemenea impact, motivul pentru care sunt așa de populare, motivul pentru care cititorii s-au legat de formula asta, tocmai datorită focalizării lor istorice specifice…

Încă nu m-am hotărât, spuse Eva. S-ar putea chiar să mă decid să nu mai scriu nicio carte.

Sigur, dacă e vorba de un avans… încercă Amanda să ghicească problema.

Încep să cred că poate am scris destule cărți, spuse Eva.

Dar tocmai ai spus ca în aprilie va fi bine, zise Amanda Farley-Brown de la Editura Jupiter, cu o figură demnă de mila, lăsând din mână paharul de vin.

Depinde de slăbirea Curentului Golfului, desigur, și de cât de relevantă va fi evoluția fronturilor atmosferice, spuse Eva.

Ce? întrebă Amanda cu o voce slabă.

Dacă va fi bine în aprilie, o lămuri Eva.

Amanda se îmbujorase și părea pierdută. Eva se simți vinovata. N-o cunoștea prea bine pe Amanda. Nu știa ce viață duce, care erau presiunile exercitate asupra ei, care erau motivele care o făceau să fie persoana care era. Care puteau fi presiunile exercitate asupra unei tinere de douăzeci și șapte de ani, cu o slujbă de redactor la o editură mică ce tocmai fusese preluată de una cu mult mai mare? Amanda avea figura unei persoane căreia tocmai i s-a comunicat că va fi împușcată la răsăritul soarelui.

E-n regulă, o liniști Eva. Te tachinez și eu.

Sigur? vru să se asigure Amanda.

Am început-o, spuse Eva. În aprilie e tocmai bine.

Era vizibil că Amanda era ușurată.

O! făcu ea. Bine. Excelent! Perfect!

Dădu din cap, apoi bifă ceva în agendă.

E o poveste scoțiană de data asta, spuse Eva. Cred că va prinde. Fără să dezvălui prea multe, e vorba despre o fată de la țară. De la o fermă.

O fată de la țară, perfect, spuse Amanda, aprobând din cap și scriind în agendă.

În trenul cu care se întorcea de la Londra, Eva își urmărea propria reflexie mișcându-se, transformându-se și întorcându-se iar la ea, pe fundalul tufelor, al orășelelor și al copacilor care treceau fulgerător prin dreptul ferestrei, când, în sfârșit, fu cuprinsă de groază; deși, dacă cineva, un reporter, care ar fi stat în fața ei, să zicem, sau poate Dumnezeu, ar fi avut un mic casetofon și un microfon și ar fi întrebat-o de ce, ar fi fost incapabilă să furnizeze un răspuns articulat.

Își întoarse privirea de la ea însăși. Încercă să-și imagineze că Amber nu exista. Când voi ajunge acasă, își spuse ea, va fi vară. Voi lucra la proiectul cu fata de la țară pentru următorul *Autentic.* Voi fi ajuns deja la mijloc.

Dar asta echivala cu a-și spune că nu există semn de întrebare sau cu uitarea unei melodii pe care o știa pe dinafară. Sau, mai curând, pe dinăuntrul minții; noile cercetări sugerau, citise Eva pe undeva, că melodiile se încastrează de fapt în mințile noastre, ca și cum ar fi grefate cu un scalpel.

Michael o luă pe Eva de la gară.

Îi vorbi despre Petrarca și despre Sidney, despre structuri și deviații. Și el era cât se poate de clar îndrăgostit de Amber, și de data asta nu părea că o să-i treacă, așa ca de obicei, cum se scurge apa de pe spinarea rățoiului. Rănit de vânător și uimit că împușcătura îi zburase jumătate de cap, rățoiul se tot clătina pe picioarele-i membranoase, pe malul lacului. Dintr-o parte arăta cum arată de obicei un rățoi. Din partea cealaltă, ei, era altă poveste.

Când ajunseră acasă, Eva intră direct în salon, surprinzând-o pe Amber, cu mâna pe șlițul lui Magnus. Magnus se ridică.

E-n regulă, spuse Amber. Legal, e major.

Amber mă ajuta doar cu fermoarul, se scuză Magnus.

Astrid veni din grădină ca o furtună, și primul lucru pe care îl făcu fu să se arunce pe canapea peste Amber și să o ia în brațe zdravăn, ca un urs.

Amber mârâi ceva.

Bună, îi spuse Astrid Evei, în timp ce o îmbrățișa pe Amber. A fost o zi grozavă. Eu și Amber am fost la pescuit.

La pescuit, repetă Eva. Grozav!

Mda, făcu Amber.

Ne-am dus la râu și ne-am pus în minte să nu prindem nimic, spuse Astrid. Am lansat undițele fără să le înnodăm cârlige.

Nu era o acțiune cam fără rost? spuse Eva.

Cam așa, da, recunoscu Astrid.

Fără cârlig, nu fără rost, spuse Amber.

Și ea, și Amber se puseră pe chicotit, iar Amber, care se ridicase, o luă în brațe pe fiica Evei, se întoarse pe călcâie și o răsuci pe Astrid prin aer.

Trecură câteva zile. Irevocabil, ca și cum un val de arșiță s-ar fi prăbușit de-adevăratelea peste toate și ar fi transformat lumea în ceva cețos, neclar, scufundat, subacvatic, zi după noapte, după zi.

*

Cum te simți acum, când te gândești la ce i s-a întâmplat copilului? o întreba Eva pe Amber pe când se apropia deja începutul sfârșitului.

Care copil? spuse Amber.

Copilul, repetă Eva. Copilul. Copilul pe care... Știi tu... Accidentul.

Care copil? se făcu Amber că nu pricepe. Ce accident?

*

Ce *ți-ai dori oare să știi despre tine însăți? Vis sau realitate?* War es nun schon alles? *Ești cu adevărat Eve? Cum arată noul* Autentic? *Care copil? Ce accident?*

Amber, care stătea atât de frumos la intrarea pavilionului, părea o siluetă întunecată, din cauza soarelui care-i bătea din spate. Se apropie de Eva, care stătea în fața laptopului, pe scaunul de la birou, și rămase în picioare în fața ei, cu mâinile pe umerii Evei, de parcă ar fi vrut să o scuture zdravăn.

Apoi o sărută pe gură.

Pe Eva o emoționa sărutul peste măsură. Ce e peste măsură e înspăimântător. Totul e diferit; Eva se simțea ca și cum ar fi fost înzestrată cu un alt fel de vedere, de parcă mâini fără trup îi puseseră un fel de cască ce-i revela nenumitul, culori invizibile dincolo de spectrul fundamental perceptibil oamenilor, și de parcă lumea de dincolo de ochii ei își încetinise pasul special ca să-i dezvăluie distanța dintre ceea ce vedea ea de obicei și modul în care lucrurile se legau temporar între ele, cu un fir subțire, dincolo de aceste spații.

Acum Amber se întorcea din grădină. Fluiera. Mergea prin întuneric, cu frumoasele ei mâini în buzunare.

Eva opri laptopul și îi închise capacul.

Michael era în bucătărie tăind mâncarea în cuburi egale. Astrid intră în fuga, venind din salon. Magnus deschisese ușa de la camera sa și se pregătea să coboare scările. Eva așteptă până ce toți fură destul de aproape ca să audă.

O opri pe Amber în hol.

Adio, spuse ea.

Ceee! exclamă Amber.

E timpul, spuse Eva. Adio.

Unde pleci? o întrebă Amber.

Eu nu plec nicăieri, spuse Eva.

Mami… se auzi vocea lui Astrid.

Astrid încremenise. Magnus la fel. Se făcu liniște; Michael stătea în bucătărie, ca paralizat, ținând cuțitul jumate în aer, jumătate tăind.

Cel puțin asta e adevărat. Nu pleci nicăieri, spuse Amber.

Ce vrei să spui? o întrebă Eva.

Ești o persoană moartă, îi explică Amber.

Ieși din casa mea, țipă Eva.

Nu e casa ta, spuse Amber. Ești doar chiriașă.
Ieși din casa pentru care eu plătesc chirie, porunci Eva.

M-am născut la niciun secol de la nașterea francezului, al cărui nume se traduce prin domnul Lumină, care, pe la treizeci de ani, spre sfârșitul anului 1894, are o noapte proastă, nu poate dormi, nu se simte bine, stă în pat, se ridică, rătăcește prin casă și – evrika! Desigur! Mecanismul „piciorului intermitent”! Așa cum face o mașină de cusut ca să miște materialul înainte! Îl pune la treabă pe inginerul-șef de la fabrica lui. Începe chiar el să facă găurele în propria hârtie fotografică. El și fratele lui fac proiectul: o cutie de lemn cu un ochi. Înregistrează ceea ce vede în nuanțe de negru, alb și gri timp de cincizeci și două de secunde de secvență.

Intră expresul de Paris. Spectatorii din primele rânduri își feresc capetele! Muncitorii ies din fabrică. Publicul se minunează. Un băiat cu un furtun păcălește un grădinar. Spectatorii se rostogolesc de pe scaune de râs. Câțiva oameni încep să joace cărți. Publicul e uluit de modul în care se mișcă în vânt frunzele copacilor din spatele jucătorilor. Sute de trenuri ajung în sute de gări. Sute de muncitori ies din sute de fabrici. Sute de grădinari sunt păcăliți de sute de băieți cu câte un furtun. Sute de frunze se mișcă pe sute de fundaluri.[12] *Anunț Special pentru Muncitori și Muncitoare. De ce să stați în Frig și Ploaie când ați putea petrece o Oră Plăcută pentru zece bani, între orele 12 și 2 p.m., cu excepția sâmbetelor. Veniți să Vedeți Evenimentele Zilei în Imagini Vii.* Om atacat de leu. Un cuplu sărutându-se. Procesiunea Funerară a Victoriei, Finalele la Fotbal, Concursul Grand National. Celebre Nave Aeriene ale Lumii, Acompaniate de Celebrul Cinephon al lui Warwick. Teatrul Muzical devine Sala Centrală a Filmului, în administrația Parcului de Distracții MacKenzies. Angajează o pianistă ca să facă locul mai respectabil. *Aladin* și Lampa lui Fermecată. Ce Fac Femeile. Cutia Rajahului. Într-o peșteră, o femeie iese dintr-o cutie și face să apară dansatoare de jur împrejurul ei. Cenzura a dat cu vopsea roșie peste trupurile lor cadru cu cadru. Roșul se revarsă din gâturile și din picioarele prea goale ale dansatoarelor[13].

---

12 Referire la primele pelicule ale fraţilor Lumière (n.tr.)

13 Referire la diverse filme mute (n. tr.)

Roșul înseamnă pasiune, ceva înflăcărat. Verdele e idilic. Albastrul e noapte și întuneric. Ambră înseamnă lămpi aprinse în întuneric.

Salvat din Cuibul Vulturului. Poetul Sinucigaș. *Bombastus Shakespeare încearcă să se sinucidă în douăsprezece moduri diferite. Nu reușește de niciun fel, dar moare. De groază, de la un cap la altul.* Un bărbat pe o scenă povestește publicului istoria pe măsură ce ei o urmăresc. O fetiță e răpită de țigani, care o transportă într-un butoi. Butoiul cade într-un râu. Se îndreaptă spre cataracte. Un speculant de grâu face o afacere bună, ceea ce înseamnă că sutele lui de muncitori rămân săraci. Accidental cade în propriul siloz, iar ecranul devine auriu în timp ce grâul care se scurge îl sufocă. Sala Centrală își schimbă numele în Sala de Filme Alhambra. *Această sală a fost special concepută, ca siguranță și confort, în conformitate cu Legea Cinematografiei, și va putea fi comparată favorabil cu sălile de filme elegante și moderne din Londra și din Glasgow.* Tot aici se deschide și o ceainărie. Are o orchestră completă: pianist, violoncelist, violonist, percuționist. Are o mie de locuri. Are o scenă de zece metri ale cărei extreme sunt decorate cu figurine orientale. Directorul local, domnul Burnette C. MacDonald, zornăie un lanț într-un butoi pentru a reda, din spatele scenei, cursa făcută de carul lui Ben Hur. În fiecare joi seara, doi frați din Black Isle vin cu feribotul cu câinii lor să vadă filmele și în fiecare săptămână stau pe aceleași locuri. Într-o săptămână, cei doi nu vin, dar unul dintre câini, un ogar cenușiu numit Hector, este găsit stând pe locul lui obișnuit și rămâne acolo până la sfârșitul spectacolului.

Lupte, incendii, revolte, furtuni: Beethoven, Wilhelm Tell, Wagner. Intrigi, spărgători etc.: Grieg, Liszt, Beethoven. Dragoste și sentiment: *Vechiul și dragul meu amic, Soarele zâmbetului tău, Oh, oprește-ți lacrimile.* Sărutări: toată lumea din zona ieftină fluieră. Îți dai seama că un film e bun când pelicula e acoperită cu zgârieturi ca o ploaie zdravănă. Chaplin e regele unei țări ploioase. Bastonul lui are mici crestături ca ridicăturile osoase ale vertebrelor. Salută cu pălăria orice chestie de care se împiedică pe drum. Se oprește să-și examineze o gaură în pantof. Pe lângă el trece o mașină care îl dărâmă, făcându-l să se rostogolească prin praf. O altă mașină care vine din sens invers îl dă iar peste cap. Se ridică. Se curăță cu o mică

perie de haine. Se așază sub un copac, își lustruiește unghiile înainte de a mânca o bucată de pâine neagră veche. *Conducerile câtorva cinematografe au mărturisit că după două săptămâni de comedii cu Chaplin a fost necesar să întărească șuruburile de la scaunele din săli pentru că se slăbiseră din cauza vibrațiilor produse de râsul publicului.* Noapte bună, Charlie, strigă băieții din public la sfârșitul scurtmetrajului. Apoi eroina legată de banda rulantă se îndreaptă hotărât spre lama fierăstrăului mecanic. *Bărbații nu sunt decât niște băieți care s-au mai înălțat.* Trecutul apare chiar acolo în sală, luminișul din pădure, mortul tot acolo. *Lașule! Ai fugit când ai aflat adevărul! Fiul tău nu va afla niciodată, dacă va fi cum vreau eu.* Isus îl ajută pe copilul orb. *A- a, da –, cred că pot vedea lumina.* Dragoste-Lumină. Mary Pickford îi spune călugăriței că-și vrea copilul înapoi. Călugărița o refuză clătinând din cap. *Știu, soră Lucia, crezi că sunt nebună. Dar nu sunt.* Poliția împușcă minerii greviști. *Păgânul de chinezoi gustă și el din roadele a două mii de ani de civilizație.* Lillian Gish e pe cale să-și piardă capul în timpul Revoluției Franceze. *O femeie care iubește, iartă.* Constance Talmadge trăiește în munți și refuză să se mărite. Sânge albastru și roșu. Cele zece porunci. Vine familia Campbell. Mândria clanului. Într-o producție Cecil B. De Miile, o femeie face baie. Moda băilor se schimbă peste noapte. Pasiuni puritane. Seducerea. Jocul cu suflete. Don Juan. Aventurile lui Dorothy Dare, fiica îndrăznelii. Ruth din Munții Stâncoși. Perla Armatei. Arhiducele se dă jos din mașina oficială. Șoferul arhiducelui ocolește mașina prin față ca să verifice stricăciunile provocate de bombă. *O nație dispărută. Ștergerea granițelor, Un pământ fertil transformat în deșert, Un rege în exil* și *Operatorii de la știrile Pathé sunt acolo.* Șapte-opt oameni ies dintr-un tranșeu. Unul se lasă în jos și se prăvălește mort. Sala de film Alhambra, restaurant, ceainărie și parcare. *Dacă aș avea un film sonor – cu tine.* La sfârșit, publicul rămâne într-o tăcere uluită. Orchestra nu mai are de lucru. Filmele europene nu se mai produc. Filmele americane se triplează. Sunt șase cinematografe. E doar un orășel. Cozile la fiecare cinema sunt lungi de două ore. Empire, Palace, Playhouse, Queens, Plaza, Alhambra. Sunt scaune cu spătare de lemn și pernițe. Pereți art déco. Coloane. Inițialele înflorite S F A sunt pictate cu aur pe capitelurile coloanelor. Draperii aurii cu falduri voluptuos arcuite care se unduiesc

mereu, într-o repetiție incredibil de senzuală. Luminile sunt atât de sus plasate, aproape de dublul dom al acoperișului, încât doar bunul Dumnezeu poate schimba vreun bec. Un sergent lăsat la vatră din Primul Război Mondial pompează cu spray, dintr-un tub cromat Sentinel Germspray, în sus și-n jos printre rândurile de scaune, *pentru a menține aerul curat, antiseptic și parfumat, spectacol după spectacol, zi de zi. Dăruiți un aer modern sediului dumneavoastră. Răspândiți peste tot prospețimea Sentinel. Divizia de vânzări Sentinel New Hygiene Ltd., 226-268 Holloway Rd, Londra N7.*

Cei de sus plătesc mai mult. Cei de jos urlă la ecran cu accent american. Și cei de sus, și cei de jos urlă împreună la filmele englezești în care persoane îmbrăcate de serată își vorbesc cu voci strangulate. Desen animat, scurtmetraj, jurnal, atracțiile din programul viitor, film B, ecran mare, imnul național. Oamenii își aduc sendvișuri. *În jurul lumii în sunete și imagini pe covorul fermecat de la Movietone.* Patru centime ca să intri să vezi *Bunul Pământ,* același preț ca pentru o pâine. *Lumea se schimbă. Sunt hoț. Doamna de niciunde. Femeie contra femeie. Hai să ne căsătorim,* prezentat împreună cu *O aventură periculoasă. Marșul timpului. Acordul internațional.* Toate cele șase cinematografe se închid pentru două săptămâni în caz de invazie. Se redeschid după o săptămână. Toate șase își camuflează neoanele. *Marele dictator. Un băiat întâlnește o fată.* Directorul Alhambrei, domnul O.H. Campbell, intră pe scenă în mijlocul unui film cu Frank Sinatra. Victorie în Europa. *Pe aripile vântului.* Copiii care plâng sunt scoși din sală la *Bambi* în mijlocul pădurii în flăcări. Oamenii își cumpără propriile televizoare și urmăresc propriile interminabile seriale. Ecranul devine de trei ori mai mare. Cineramă. Cinemascop. Ecran lat. NaturalVision. Un leu sare în afară spre spectatori. *Cel mai mare spectacol din lume.* Din nou, *Ben Hur.* Din nou, *Cele zece porunci.*

O furnică se târâie pe un firicel de iarbă care crește dintr-o crăpătură în piatra de mormânt a lui Cecil B. De Mille.

La Plaza nu se mai prezintă filme. Queens arde. Empire se închide. La Playhouse se organizează bingo. *Desculț prin parc. Departe de lumea dezlănțuită.* Natalie Wood și Robert Redford râd când se întorc acasă de la cinema în *Calea ferată.* Demolat. Demolat. Bingo club. Demolat. Bingo club. Biserică pentru

adventiștii de ziua a șaptea. Demolat. Club de noapte. Demolat. Demolat. Club de noapte. Demolat. Restaurant. Fațadă de patrimoniu. Bingo club. Demolat. Demolat. Demolat. Demolat. Autoturismul Porsche ale lui Steve McQueen se face praf pe pistă. Va scăpa? Bradford Empire. Plumstead Empire. Willesden Empire. Penge Empire. Colchester Hippodrome. Glasgow New Savoy. Aigburth Rivoli. Dingle Picturedrome. Kirkwall Phoenix. Harrowgate Scala. South Shields Scala. Leeds Coliseum. Kilkaldy Rialto. Clapham Majestic. Darlington Alhambra. Perth Alhambra. Lutton Palace. Largs Palace. Stroud Palace. Bristol Palace. Maida Vale Palace.[14] Cerc care pălește. Pălește până devine negru. Dau jos zidurile și toate filmele se înalță din propriile esențe, transparente ca sufletele suprapuse ale morților înălțându-se din cadavre.

Burt Lancaster o sărută pe Gina Lollobrigida pe trapez, sus, deasupra mulțimii.

O adunare de oameni din înalta societate inspiră gaz pompat prin sistemul de ventilație al unei reședințe nobile și vechi. Toți se prăbușesc.

Un bărbat care încarcă bombe într-un avion din Primul Război Mondial le ridică pentru a fi văzute de public. Bombele se curbează spre capete, grele ca sânii goi ai femeilor. Morții de pe toate câmpurile de luptă se ridică și umblă. Umblă și umblă, devin o mulțime enormă. Șchiopi, bandajați, palizi, cărându-se unii pe alții, nu ca niște zombi, ci ca niște oameni adevărați și zdrobiți, merg spre casele celor vii și se holbează la ferestre.

O femeie dirijează o orchestră ai cărei interpreți nu sunt mai mari decât mâna ei.

O fată de la țară stă sub o revărsare de monede aurii. Cu un minut în urmă n-avea după ce bea apă. Se deschide o ușă în fața ei, ducând spre o lume fermecată.

Agenții apar ca din senin în mijlocul camerei. Li se spune ce vor proprietarii casei – să mute totul într-o altă casă, în capătul celălalt al orașului. Dau din cap – și dispar ca prin farmec, uite-i, nu-s. Stăpânii casei sunt uimiți. Dau din cap a neîncredere și se scarpină în creștet. Dar cărțile coboară singure de pe rafturi. Sar pe pervazul ferestrei. Se aruncă pe fereastră. O iau în sus pe stradă, țopăind și fluturându-și paginile. Farfuriile se dau jos din dulapuri. Ceștile le urmează. Se aruncă singure afară. Nu se

14 Nume de cinematografe (n.tr.)

sparge niciuna. Se ridică și tacâmurile și umblă. Scaunele sar pe fereastra. Hainele ies plutind din dulapuri. Pantofii, începând cu cei mai mari, până la ghetuțele copiilor, ies singuri din casă. Covoarele se strâng singure și ies. Casa se golește singura.

Palais de luxe, Alhambra, locul conceperii mele, după care am fost botezată.

Muncitorii se întorc spre casă, ieșind pe porțile fabricii. Acesta e sfârșitul unei zile lungi, foarte lungi.

Sfârșitul

lumii. Chiar dacă nu are decât un kilometru în diametru, ceea ce pare destul de puțin, și călătorește cu abia 20 de kilometri pe secundă, ceea ce pare destul de încet, tot va aduce sfârșitul, sfârșitul absolut. Să zicem că lovește pe undeva în America, iar oamenilor din alte zone nu le pasă pentru că nu se află prin apropierea Americii. Să zicem că lovește America și resturile incandescente ieșind din craterul pe care îl face în America sunt aruncate în sus spre cer, de unde cad ca un torent pe alte zone, printre care și Anglia. Întreaga Anglie, nu doar Londra, nu doar Islington, vor arde. Norfolk va arde. Stratford va arde. Richmond, și Kew, și locul ăla de lângă Bedford, unde trebuie să meargă uneori pentru că acolo locuiesc părinții lui vor arde, și Hebden și toate celelalte locuri, în care Astrid nu a ajuns încă, vor arde. Între Astrid și asteroid este o diferență de doar două vocale. Centura de asteroizi se află între Jupiter și Marte. Un asteroid este un conglomerat de roci sudate într-o singură rocă uriașă de către propria gravitație și poate avea un kilometru sau mai mult diametru. Un asteroid e un astru care ia steroizi. Asta s-a întâmplat și cu dinozaurii. Probabil că nu a fost nevoie de mai mult de unul, unul singur de vreo 10 kilometri diametru, ca să-i transforme în ceea ce sunt, dinozauri. Dar mult mai recent, cu doar nouăzeci și cinci de ani în urmă, ca să fim exacți, ceea ce nu e foarte mult comparativ cu istoria și e doar cu un procent mic din timp în urmă, un asteroid de mărime neglijabilă a lovit Siberia și, în mod miraculos, doar șase oameni au fost uciși, deși asteroidul avea puterea exploziva a o mie de arme de distrugere în masă. A fost un noroc nebun pentru omenire că a aterizat doar în Siberia.

Nu-i e frică să-și imagineze sfârșitul. Vor arde veverițe și sconcși care vor fi aruncați în aer, strălucind roșiatic prin întuneric, ca niște bucăți de jăratic de mărimea unor veverițe, vor fi sconcși-bombe-incendiare și bucăți arzânde din podul din San Francisco, și bucăți din studiourile de filmare, și din castelul, și din trenulețele false din Disneyland și din Empire State Building, strălucind ca niște scântei, aruncate în aer la kilometri

în sus și apoi în jos, iar kilometri întregi, accelerându-se și lovind cadranul lui Big Ben, zdrobindu-se de clădirile Parlamentului, și de podul Waterloo, și Ochiul[15] se va înclina într-o parte, iar oamenii vor fi aruncați unii peste alții în capsulele lor căzătoare, ca și cum ar fi în interiorul unor bulgari de zăpadă, și toate clădirile vor fi în flăcări, Tate Modern va fi în flăcări, arta va arde, restaurantul va arde, magazinul va arde.

Astrid cască.

S-a trezit foarte de dimineață.

E dimineață, dar afară mai e încă întuneric. Se uită pe fereastră la cerul de deasupra caselor. Nu s-a dat încă drumul la căldura. E frig. Poartă una dintre cele trei bluze noi roșii, de pijama. Are două nouă *jersee* roșii, o nouă jachetă roșie, toate îmbrăcate unele peste altele peste pijama, iar jacheta e închisă până sus.

Nu poți să ai doar lucruri roșii, a spus mama ei. Nu poți să ai lucruri doar într-o singură culoare.

Sunt nuanțe diferite de roșu, a răspuns Astrid.

Oricum, nu sunt total convinsă că roșul te prinde, Astrid, a replicat mama ei.

Astrid s-a smiorcăit și n-a renunțat la jachetă. Mama ei a oftat și s-a dus la casă.

Michael, pe de altă parte, nu observă sau nu se preocupă de culoarea pe care o alege Astrid, și el răspunde de plăți până la întoarcerea mamei, iar până atunci mai toată garderoba ei va fi roșie.

Și-a băgat picioarele în pantalonii de pijama care sunt, din fericire, puțin cam mari pentru ea. Mai are de crescut până vor fi buni.

O mulțime de oameni s-au trezit și au aprins luminile prin case, deși e încă devreme și întuneric, oameni care se pregătesc de muncă sau de ce s-or pregăti. 6.35 a.m. arată noul radio cu ceas digital cu deșteptător, care trimite un semnal la Greenwich și primește de acolo ora exactă. Camera ei miroase a pat nou și a toate celelalte lucruri noi. Mirosul de lucruri noi e incitant la început, apoi devine puțin enervant. Totul are miros. Practic, totul e nou acum, la propriu, tot ce e aici și aproape tot ce e în casă.

15 Roata mare din Londra (n. tr.)

A fost uimită când a văzut parchetul. A fost uimită când a văzut pereții. Încă e uluită când se gândește la astea. Când a ajuns acasă și a intrat pe ușa din față, văzând tot spațiul acela gol, s-a simțit ca și cum respira pentru prima oară. Era ca și cum cineva ar fi dat la maximum volumul respirației din interiorul ei.

Astrid nu duce cu adevărat dorul vechilor lucruri, poate numai al unora. Cel mai mult i-a plăcut când casa era complet goală și când s-au întors, după cele trei nopți petrecute într-un hotel, să doarmă pe podea în niște saci de dormit împrumutați până la venirea paturilor. Uimitor a fost că dispariția clanțelor de la uși, și nu ceva mai important sau mai evident, ca aragazul sau computerul, sau edițiile princeps ori manuscrisele, a fost ceea ce a făcut-o să plângă pe mama ei în cele din urmă. Mama ei lipsește de trei săptămâni și trei zile. Și încă nu e fixată data pentru întoarcerea ei. E un fel de chestie din aia în jurul lumii. Se pare că e foarte necesară. Astrid e de părere că e ceva profund iresponsabil.

S-au întors din vacanță și au intrat într-o casă goală, iar mama ei a rămas în picioare, cu privirea fixă, ca ei toți, de altfel, mai întâi în hol, apoi luând-o la rând, cameră cu cameră. La început, și mama ei, și Michael au râs, ba stăteau pe loc, ba treceau unul pe lângă altul, cu ochii căscați de parcă nu le venea să creadă, de parcă ar fi fost o uriașă glumă proastă. Apoi mama ei a încercat să deschidă ușa și să se ducă jos să vadă ce se petrecuse și acolo, dar n-a putut deschide ușa pentru că nu mai exista clanța.

Atunci a început să plângă.

Erau opere de artă, a spus. Și a tot repetat asta, de parcă era nebună. Clanțele erau opere de artă.

Clanțele au însemnat sfârșitul pentru ea. Se presupune că sfârșitul e diferit pentru fiecare. Astrid e de părere că e un sfârșit cam dezgustător, ăsta cu clanțele. E sfârșitul, a tot spus mama ei după asta. Sfârșitul absolut.

Paturile, scaunele, dulapurile, ușile de la dulapurile în perete, toate lucrurile din toate dulapurile, din dulapurile în perete și din șifoniere. Chiar și posterele din *Busted* etc. de pe peretele lui Astrid. Chiar și plastilina specială cu care fuseseră lipite. Comodele, obiecte precum foarfeci, elasticul etc., bucăți de sfoară care erau prin sertare. Nimic nu mai rămăsese. Nici măcar un nasture pierdut. Era ca și cum podeaua fusese

măturată lună. Nici măcar vreo agrafă căzută prin crăpăturile lemnului. Singurul lucru pe care hoții nu îl luaseră fusese robotul telefonului. Clipea pe podeaua din salon, lângă perete, aprinzându-și intermitent luminița roșie. L-au auzit când au deschis ușa din față, de obicei se auzea, întotdeauna îl auzeai când te întorceai acasă și deschideai ușa din față, așa că nu era niciun fel de mare surpriză că l-au auzit, doar că de data asta era exagerat de tare. Hoții luaseră însă telefonul, așa că Michael a chemat poliția de pe mobil. Toată casa, le-a explicat Michael. De-a dreptul golită. Apoi a telefonat la un hotel. Vocea îi suna ciudat, pentru că luaseră covoarele, așa încât casa răsuna într-un cu totul alt fel. Ajungea să zică vreunul ceva, orice, cu voce tare, ca totul să sune ciudat.

Deci mai întâi s-au întors din Norfolk și au parcat mașina. Apoi mama ei a deschis ușa. De îndată ce au intrat, Astrid a remarcat bipul. Apoi a observat că se schimbase ceva. Apoi, că locul unde era de obicei cuierul arăta ciudat. Asta pentru că dispăruse cuierul. Apoi și-a dat seama că mai dispăruse ceva și și-a amintit ce era: o bibliotecă, pentru că vedea în minte silueta bibliotecii din hol. Apoi a văzut că zonele de pe pereți care arătau ciudat erau zonele pe care fuseseră tablourile. E de tot hazul, se gândește Astrid, că i-a luat ceva timp să-și amintească, și uneori e chiar greu să-ți re-imaginezi ce a fost într-un loc unde ce a fost nu mai era pentru că fusese luat.

Apoi au intrat în camera din față, în salon, în camera de joacă, în bucătărie și s-au uitat la toate lucrurile care dispăruseră de acolo.

Și așa mai departe.

Așa că singurele lucruri rămase, cu excepția robotului telefonic, sunt cele pe care ea, Magnus, mama ei și Michael le-au adus înapoi cu ei, pe care le aveau în mașină sau pe care le avuseseră cu ei în vacanța din Norfolk. Hoții au luat robinetele de la chiuvetă. Au luat repartitoarele de la calorifere, ceea ce s-a dovedit cam problematic, pentru că acum e aproape noiembrie și încă nu s-au montat înlocuitoare, iar uneori e de-a dreptul frig, dar alteori prea cald ca instalația să meargă la maximum tot timpul și niciunul dintre calorifere nu poate fi dat la un nivel mai jos de căldură fără un patent.

Situația a avut și partea ei bună, pentru că Astrid nu mai avu probleme în legătură cu mobilul, care era pe dulăpiorul de lângă

pat, a spus ea, și care evident că a fost luat, ca toate celelalte lucruri.

Mama ei a făcut un tur pe la toți vecinii, dar nimeni nu a văzut, nici n-a auzit nimic neobișnuit. Familia Moor a văzut un camion de mutat mobila, cam cu două săptămâni în urmă. Nu ni s-a părut nimic important, le-au spus ei mamei și lui Michael. Ne-am gândit că vă mutați. Așteptam să vină agentul imobiliar să pună afișul ca să-l rugăm să ne evalueze și nouă casa.

Au fost luate și scrisorile tatălui ei, și fotografia. Erau în valiza de sub pat, cu pantofii, cu pungile de plastic și cu posterele care erau tot sub pat și care fuseseră toate luate.

Astrid se uită în josul drumului. Apoi se uită în susul drumului. Sunt câțiva oameni care se plimbă, intră în mașini etc., dar nimeni cunoscut. Nu că s-ar aștepta să fie cineva cunoscut. Dar asta fac de obicei ochii. Se uita la străini să vadă dacă nu cumva nu sunt străini.

O frunză cade din copac pe strada. O vede cum atinge pământul. Se uită iar la bucata de cer de deasupra caselor. Sunt mai mult de un milion de asteroizi, iar ăștia sunt numai cei despre care știu cu siguranță oamenii de știință și astronomii. S-a putea să mai existe mulți, mulți alții. *Id est.*

A cam încetat să mai spună cu voce tare lucruri ca *id est.* Peste trei luni va împlini treisprezece ani. Și apoi expresia asta e și mai neclară. Peste trei luni ar fi urmat să își strângă vechile jucării, și păpușile, și casa păpușilor etc. din cele două dulapuri de jucării și să le dea unor copii mai mici, ca frații Powel sau Packenham, și unor familii care nu sunt ca a lui Astrid și care ajung în spital – așa cum fusese convins să facă și Magnus cu ale sale, dar, după cum stătea treaba, jucăriile fuseseră deja strânse și distribuite de altcineva în locul ei. Totuși, o preocupa cu adevărat problema unde or fi acum iepurele Harry, și colecția de căluți de catifea, și toți ursuleții etc.

În rai, a spus Magnus când ea și-a pus problema cu voce tare.

Ascultă, i-a spus Astrid lui Magnus cu vreo două săptămâni în urmă, când se aflau afară în grădină, pentru că întreaga casă era plină de oameni care montau noile mochete pe scări și în camerele care inițial fuseseră mochetate. Stăteam și mă întrebam de ce aș face eu așa ceva.

Ce anume? întreba Magnus.

Magnus stă o grămadă de timp acasă, fără să facă nimic. Mai are încă două luni de suspendare ca urmare a anchetei. Ăsta era unul dintre lucrurile înregistrate de robot când s-au întors acasă. El și Michael stau toată ziua în camere diferite. Astrid e de părere că, dacă ea ar fi suspendată sau daca și-ar pierde slujba, sau așa ceva, cel puțin s-ar duce la o biblioteca sau la librărie, sau la piscina, decât să-și piardă ziua întreagă stând și nefăcând nimic, fapt cam dezgustător.

Să zicem că aș vedea un animal care pare mort, spuse Astrid. De ce mi-ar veni să-l împung cu un băț?

Să vezi dacă mai trăiește, răspunse Magnus.

Dar de ce m-aș apuca să fac așa ceva? insistă Astrid. Ar fi o dovadă de cruzime dacă animalul ar fi încă viu și doar ar părea mort...

Să vezi dacă mai trăiește, spuse iar Magnus.

Astrid își despachetase lucrurile din vacanță și găsise cele două casete. A luat autobuzul până la Dixon, unde aveau modelul ei de cameră conectat la un ecran. Era pornit. L-a deschis și a băgat prima casetă, care s-a întâmplat să fie cea cu mortăciunea de pe drum, și a rămas în magazin să se uite. Zăcea acolo, mort. Astrid a dat sunetul mai tare. Era sunetul de la țară, zumzet și aer, și păsări. Apoi a văzut o mâna care trebuie să fi fost mâna ei ridicând zăvorul de la o ușă. Apoi creștetul capului femeii de serviciu de la casa aceea și zgomotul aspiratorului, apoi vocea lui Astrid, care o întreabă ceva, și femeia care răspunde. Apoi drumul pe scări în jos, nu prea erau imagini grozave, erau genul la care nu te poți uita fără să te apuce amețeala, apoi o bucată de podea, apoi soarele orbitor care se reflectă din lentilă. Apoi nu mai era nimic pe casetă, doar sunet de fond. Asta era teribil de enervant pentru că Astrid sperase în câteva secvențe cu Amber din ziua aceea, care era una dintre primele zile.

Nu i se permite să vorbească despre Amber. Nu i se permite și nici nu se presupune că s-ar putea măcar gândi la ea.

S-a terminat, a spus mama ei. Acel moment s-a sfârșit. Uită, Astrid. Te previn. Ajunge.

Asta a făcut-o pe Astrid să recite, de câte ori mașina ajungea la o intersecție cu semafoare, toată perioada cât au mai stat în Norfolk și pe tot drumul spre casă: roșu, ambră, verde, sau: verde, ambră, roșu (evident, în funcție de sensul de schimbare a

luminilor). Când mama ei a priceput de ce făcea ce făcea, au apucat-o pandaliile și-au urmat tot soiul de țipete și de ordine. Așa că Astrid a trecut la acțiune sub acoperire. A început să vorbească în genul: barem am ajunge acasă până la zece? sau chestii din astea. Îi punea întrebări lui Magnus, în fața mamei lor, despre muzica ambientală. În mașina vorbea tare despre vreo vacă preaumblându-se pe câmp sau vreun moș care se preaumbla pe drum. A discutat în fața mamei cu femeia care vindea la Heals despre diferența dintre lămpile cu siguranțe de trei sau treisprezece amberi. Potrivit femeii, unele produceau mai multă lumină.

Astrid, spuse mama ei.

Ce? făcu Astrid.

Nu-ți forța norocul! avertiză mama ei.

Ești dezgustătoare, mormăi Astrid pe sub mustăți. Când a trecut pe lângă ei o mașină roșie, a schimbat în minte cuvântul ambră cu roșu. Și a spus cu voce tare ce frumoasă e mașina roșie. Când a mai văzut una a spus îmi place culoarea roșie a mașinii ăleia.

Acum hainele-i sunt roșii, cuvertura patului e roșie, periuța ei din noul suport e roșie, covorul are o nuanță de roșu. Etc.

Astred Smart.

Așa că mama ei și-a dat seama că era ceva, dar nu și despre ce era vorba.

Și acum că mama ei era plecată, Astrid încetase să mai adauge b-uri sau să vorbească despre amberi, sau despre roșu, sau orice de genul ăsta. Cu Michael n-are niciun rost să continue chestia cu roșu. Astrid plănuiește să-i spună lui Magnus ceva despre Amber, dar în cele vreo două dăți când a fost cât pe ce s-o facă a renunțat. Nici acum nu știe de ce. Pare un pic răutăcios sau un pic ciudat, ca și împunsul mortăciunii cu bățul. Și totuși, plănuiește să-i spună ceva despre asta lui Michael, la un moment dat, și să vadă ce se întâmplă atunci.

A scos caseta și a băgat-o pe cealaltă în cameră, pentru că, dacă avea cât de cât noroc, asta era cea cu răsăriturile pe ea, cea cu începuturile. A apăsat butonul de derulare și apoi i-a dat drumul.

Vânzătorul stătea în spatele ei și a înghiontit-o în spate.

Tu! spuse el. Nu știi să citești?

Era un afiș pe ecranul camerei care zicea Clienții Sunt Rugați Să Nu Atingă Echipamentul. Vă Rugăm Chemați Un Membru Al Personalului Dacă Aveți Nevoie De Asistență.

Astrid a apăsat pe pauză.

Dă-mi trei motive valabile ca să fac ce zice acolo, a spus ea.

Pentru că așa zice, i-a răspuns băiatul.

Slăbuț, a apreciat Astrid.

Pentru că așa zic eu, a spus băiatul. Și pentru că nu e al tău. E de vânzare. Dacă îl cumperi, poți să faci ce vrei cu el.

N-are rost să faci pe dictatorul, i-a răspuns Astrid.

Ăă? s-a bâlbâit băiatul.

Unu: motivele pe care mi le-ai oferit până acum sunt destul de nasoale, a spus Astrid. Doi: acest monitor este o mostră, nu? Asta înseamnă că nu intră în inventarul de vânzări al companiei. Deci ai putea să fii mai drăguț cu mine și să mă lași să urmăresc filmul. Nu se pune problema că n-aș ști cum să-l folosesc. Nici că l-aș strica. Și trei: dacă mă mai înghiontești o dată de la spate, am să mă plâng conducerii acestui lanț de magazine pentru persecutarea unei cliente de treisprezece ani și înghiontirea ei, ăsta fiind chiar un abuz fizic, iar eu nu vreau să mă plâng de nimeni la nimeni, pentru că și asta e destul de nasol.

Ce face? s-a mirat băiatul de la magazin. Părea complet uluit. Apoi a râs.

Ești iute pentru treisprezece ani. Și la vârsta asta ești prea mică să-ți dau o întâlnire.

De parcă aș merge, chiar dacă m-ai invita, spuse Astrid examinând camera.

Era un băiat cumsecade. A lăsat-o să se uite la casetă pe camera magazinului fără să o mai bată la cap. Dar nu era nimic pe casetă, doar o serie se ceruri întunecate care se luminau, date pe repede înainte, unul după altul. Cu fiecare lipitură de montaj care făcea trecerea la o altă zi, întunericul invada iar ecranul. Apoi pălea spre ceva albicios, deși Astrid își amintea zilele ca pe ceva de un albastru mult mai intens.

Nu era nicio secvență de răsărit cu Amber. Nu era nimic. Ca și cum Amber se ștersese sau nici nu fusese pe acolo de la început, iar Astrid doar și-o imaginase.

Astrid a mai verificat de două ori. Apoi a scos caseta, a închis aparatul și s-a îndreptat spre ieșire.

Ai terminat așa de repede? a întrebat-o băiatul.

Era cu mult mai mare decât Astrid, cam de vârsta lui Magnus.

Ți-ai uitat casetele, a spus el. Nu le mai vrei?

Am terminat cu ele, i-a răspuns fata.

Cu ce sunt? a întrebat el. Sunt cu tine?

Nu, i-a răspuns ea.

Dacă îmi dai numărul tău de mobil, i-a propus băiatul, îți dau trei casete gratis. Haide.

N-am nevoie de casete, a refuzat ea.

Toată lumea are nevoie de casete, a spus el.

Nu mai am cameră, spuse ea.

Ce-ai zice de altceva atunci? a insistat el. Baterii. Căști pentru Walkman. Pentru iPod. Ce ai? Walkman sau iPod?

Nu, mersi, a spus Astrid.

Ei, atunci dă-mi doar numărul tău, a zis băiatul. Haide. Nu te sun până nu faci cincisprezece ani. Îți promit. Peste doi ani, în septembrie, o să-ți sune mobilul și cineva o să zică bună, ești fata aia cu ochi foarte albaștri? îți aduci aminte de mine? Ai chef să mergi cu mine la Mall să vedem un film în seara asta?

Nu pot să-ți dau numărul, a spus ea.

De ce nu? a strigat băiatul în urma ei prin ușa deschisă a magazinului.

Nu am mobil, i-a răspuns Astrid.

Băiatul a strigat peste capetele oamenilor de pe stradă.

Hei! Ți-aș putea oferi unul la un preț bun.

Așa că atunci când a venit momentul ca Astrid să-și amintească de dezamăgirea ei că nu era mare lucru pe casete, când s-a oprit în fața unei vitrine ceva mai încolo și a încercat să verifice prin imaginea reflectata cât de albaștri erau de fapt ochii ei, dezamăgirea nu mai era așa de puternică pe cât ar fi putut să fie dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat odată cu intrarea ei în magazin.

Oricum, își putea aminti destule lucruri și fără să le aibă pe casetă. Mai zilele trecute *i.e.* ca din senin și-a amintit brusc de momentul când ea și Amber au trecut pe lângă o fermă, sau așa ceva, și câinele ăla uriaș a sărit la ele și le-a lătrat de parcă urma să le atace, arătându-și toți colții, iar Amber a strigat la el, a bătut din picior țipând la el, iar animalul a dat înapoi, chiar s-a oprit din lătrat, de parcă ar fi fost surprins, și a șters-o, lăsând-o pe Amber în mijlocul drumului.

Astrid nici nu știa că mai ținea minte așa ceva.

E foarte greu să-și amintească exact cum arăta Amber. Era enervant că pe casetă mai erau secvențe cu menajera, dar niciuna cu Amber.

Își amintește că Amber făcuse ceva foarte amuzant, ceva ce o făcuse să râdă zdravăn, rostogolindu-se pe jos, dar nu putea să-și amintească exact despre ce era vorba. Poate să-și amintească senzația de râs. Poate să-și amintească exact ce a simțit când i-a înfruntat, de exemplu, pe șmecherii locali, făcându-i să se simtă stânjeniți că era cineva cu ochii pe ei, și ăsta e un lucru demn de amintit, dar nu-și aduce aminte cum arătau sau ce haine aveau pe ei, sau unde stăteau, sau câți erau. Nimeni n-o să-i ceară vreodată să dovedească identitatea lor printre oamenii satului; asta e responsabilitatea altcuiva. Responsabilitatea ei e alta. Ea trebuie să fie aici și să vadă.

Lui Astrid nu-i vine să creadă, de exemplu, că mama ei a plecat, pur și simplu, în jurul lumii etc. așa cum o făcuse. Asta e opusul faptului de a fi în mod real aici. E un act părintesc de o calitate îndoielnică. Va avea urmări. E un spirit de responsabilitate îndoielnică. Alături de despărțirea părinților unor oameni și a bunicilor, care fie mor, fie au Alzheimer și vin, și trăiesc cu familiile oamenilor, și sunt tragici, și nu mai recunosc figurile, și nu mai pot să mănânce ca lumea singuri etc., ăsta e genul de lucruri care îi fac pe cei de școală să aibă tulburări de nutriție și să-și provoace răni prin tăiere, ceea ce Astrid n-ar face niciodată de vreme ce e așa de lipsit de originalitate; sunt deja trei fete care îi vin în minte lui Astrid și care evident se taie, și doar una dintre ele e deosebit de inteligentă, și poate că mai sunt vreo două-trei care o fac, dar o țin secret, și mai sunt trei fete care evident că au tulburări de nutriție despre care știe toată lumea. Așa că toți din această casă și întreaga familie au noroc că Astrid nu e genul de persoana care ar vrea să facă chestii din astea.

Zelda Howe e una dintre fetele care au în mod evident, tulburări de nutriție.

E uimitor cât de repede uiți, chiar și ceva ce crezi că știi, chiar și ceva ce vrei cu adevărat să ții minte. E uimitor cum funcționează memoria și cum nu vrea să funcționeze. Un chip poate fi complet șters. Dar așa cum și-a amintit de întâmplarea cu câinele, uneori chestii precum chipurile sau amintirile îți revin în cap singure și poți vedea lucrurile așa de clar cum nu le-ai

putea vedea chiar dacă ai încerca. Astrid nu e în stare să-și aducă aminte cum arăta cu adevărat Amber. A căutat printre fotografiile din vacanță, dar, înainte de a pleca, mama ei cenzurase probabil pozele în care apărea și Amber. Astrid are una dintre poze în buzunarul pijamalei, cea cu ea, cu Magnus, cu mama lor și cu Michael stând în fața ușii acelei case de calitate îndoielnică, pentru că Amber luase fotografia[16].

E interesant cum se spune despre fotografii, că se *ia* o fotografie. E interesant că se poate spune că Amber a luat fotografia, dar că Astrid încă o are. Uite-o aici, în buzunarul ei.

Astrid o poate vedea pe Amber făcând fotografia chiar acum, dacă se gândește la asta. Stă pe pietrișul de pe alee cu picioarele depărtate și cu camera ridicată în dreptul ochilor și spune: Gata? și toți stau drepți, pregătiți pentru poză.

Pentru Astrid e chiar o poză reușită, lucru rar, pentru că nu e foarte fotogenică și de obicei nu poate suferi fotografiile în care apare și ea. E adevărat că aici are ochii foarte albaștri. Parcă sunt un fel de sclipiri albastre de soare întipărite pe chip.

O scoate din buzunar și o îndoaie ca s-o vadă mai clar în lumina de la felinarul de pe stradă. Își pune în minte să nu se uite la mama ei din fotografie, doar la Magnus, la Michael și la ea însăși, și se mai vede și forma ușii casei și un pic din alee. E un moment pe care Amber l-a văzut la propriu prin micul obiectiv al camerei. E uimitor dacă te gândești așa la ei toți, așa nemișcați, stând în fața casei ca pentru eternitate, dar asta e doar o fracțiune de secundă în capul lui Amber. E uimitor că o fotografie e veșnică, dar în realitate e dovada că nimic nu durează mai mult de o fracțiune de secundă.

În acel moment etern din fotografie toți se uită spre Amber, iar Amber se uită spre ei.

Dacă Astrid gândește în felul ăsta, ca la ceva care nu e văzut prin propriii ochi, atunci poate chiar s-o privească și pe mama ei.

Aceasta pare simpatică în fotografie. Zâmbește. E un zâmbet cu adevărat fericit.

Zâmbetul o enervează tot mai mult pe Astrid. Își pune fotografia la loc în buzunar. Se abține să plângă. Asta nu-i prea greu de făcut.

Când se va întoarce mama ei, Astrid se va duce iar la raionul acela de la Dixon să vadă dacă băiatul ăla mai e acolo și dacă își

---

16 în engl., *to take a picture* = „a face o fotografie"; *to take* = „a lua“

mai aduce aminte de ea, așa cum a zis că o va face. Îi va spune că a venit să se uite la niște telefoane mobile. Dacă îi mai dă o întâlnire, va spune da și se va duce. Asta chiar că o va enerva pe mama ei, care are ciudățenia asta cum că Astrid nu va crește niciodată mare ca să se mărite cu un vânzător. Într-o noapte, tocmai asta îi spusese Amber lui Astrid la ureche, în întuneric, în pat, în camera din casa de vacanță din Norfolk.

Nu l-a plăcut pentru că, atunci când s-au întâlnit, el lucra într-un magazin.

Nu se poate, a spus Astrid.

Ba da, chiar așa, a replicat Amber.

Și a tras-o de păr pe Astrid, o dată, tare.

M-a durut, i-a zis Astrid.

Meriți chiar mai mult, a spus Amber. Ești la fel de dezgustătoare ca ei. Ce-ai prefera? Știu. El a renunțat la cariera lui promițătoare de neurochirurg și doctor de renume deși era așa de tânăr. Nu, stai că știu. Era un geniu în computere și trecea de la o companie la alta, făcând grămezi de bani și influențând semnificativ modalitățile în care oamenii comunică electronic. De exemplu, mai întâi a făcut avere inventând spam-ul. Apoi a făcut avere inventând modul în care acesta poate fi blocat ca să nu ajungă în căsuțele poștale electronice ale oamenilor. Dar în curând s-a plictisit de asemenea absurdități și a preferat o slujbă într-un magazin.

Ce fel de magazin? a întrebat Astrid.

Un magazin de produse prietenoase pentru mediu, destinate consumului alternativ, naturale și provenind dintr-un comerț corect, pe undeva prin Nord, într-un loc numit Hebden, a spus Amber.

Astrid a încuviințat.

Îi place Nordul, a spus Amber. De aceea tu și Magnus aveți nume nordice.

Astrid a ridicat din umeri, timidă, încălzită sub brațul lui Amber.

De fapt, nu, spuse Amber. În realitate, s-a născut înzestrat. Talentul lui era acela de a curăța lucruri. De la o vârstă foarte fragedă a fost excepțional înzestrat pentru a face lucrurile să strălucească. Îi dădea un sentiment de bine curățatul lucrurilor. Când a crescut, și-a luat o slujbă de curățitor, iar asta era tot ceea ce își dorise vreodată să facă. Acum curăța casele

oamenilor din toată Anglia, mergând dintr-un loc în altul. Nu câștigă mai nimic. Abia se descurcă de pe o zi pe alta. Dar curăță așa de bine lucrurile, încât face viața mai bună. Face să strălucească și lucrurile, și viața.

(Astrid Berenski.)

Nu credeți un cuvânt, nici măcar un cuvânt, din ceea ce v-a zis femeia aia oricăruia dintre voi, le-a spus mama ei în casă, imediat după, și a mai spus-o o dată în mașină, apoi și în casa goală, și pe când casa se umplea de lucruri noi.

Mama voastră are dreptate, a zis Michael. Mi-e teamă că e adevărat. Era o impostoare, o trișoare și o mincinoasă. Era ca unul dintre acei doctori falși care vând, dintr-o căruță, remedii ce nu ajuta oamenii bolnavi. Juca la cacealma.

Magnus aprobă din cap, părea trist.

Doar Astrid a văzut roșu. A văzut-o în minte pe Amber sus, pe spinarea unui cal, cu o pălărie de *mountie*[17] și cu o jachetă din acelea roșu aprins, cum poartă ei. Amber, patrulând, a salutat-o din cap pe Astrid în timp ce calul trecea pe lângă ea tropăind.

E bine pentru că a vedea roșu înseamnă și a fi furios. Imaginează-ți ca tot ce ai vedea ar fi roșu, ca și cum ai putea vedea în infraroșu. Când Astrid s-a întors la școală, în septembrie, prima oară când Lorna Rose i-a aruncat privirea aia care spunea ești o ciudată, chiar în timpul orei de engleză, Astrid, în loc s-o ignore sau să se piardă, s-a ridicat în picioare, iar bătrâna domnișoara Himmel și-a ridicat privirea de pe poezie, era o poezie despre ultimul iepure din Anglia și despre toți oamenii care mergeau într-o excursie special ca să-l vadă, iar domnișoara Himmel a spus Astrid, ce faci, stai jos, iar Astrid a continuat să meargă, s-a îndreptat de-a lungul băncilor direct spre locul unde stătea Lorna, s-a proțăpit în fața ei, iar Lorna râdea de parcă îi era frică, cu o mutră pe care se citea mirarea, iar Astrid a rămas în fața băncii ei și i-a spus cu voce joasă, astfel încât numai Lorna să o audă, sunt cu ochii pe tine. Domnișoara Himmel i-a spus Astrid, stai jos imediat, iar Astrid i-a răspuns îi ziceam Lornei ceva ce trebuie să știe, iar domnișoara Himmel a rugat-o spune-i Lornei ce ai de spus în timpul tău liber, nu în timpul meu sau al clasei, doar dacă nu vrei să-ți povestești problema întregii clase și să ne explici tuturor despre ce e vorba. Astrid a spus nu mă deranjează să le

17 Poliţia calare canadiana (n.tr.)

spun tuturor chiar acum, domnișoară, doar dacă Lorna nu dorește cumva să păstrăm secretul doar pentru noi, iar domnișoara Himmel a întrebat ei bine? Lorna? Despre ce e vorba? Iar Lorna a spus e o problemă personală, domnișoară, iar domnișoara Himmel a replicat bine Astrid, pentru ultima dată stai jos. Astrid a mai privit-o o dată pe Lorna drept în ochi. Apoi s-a dus înapoi la locul ei, s-a așezat, și cu toții au continuat să citească poezia, și de atunci nu i-a mai făcut nimic, de fapt Lorna Rose, Zelda și Rebecca au făcut eforturi aproape penibile să fie prietenoase, iar Zelda o tot suna acasă și îi povestea despre bunicul ei care trăia cu ei, și despre cât de greu era cu el acolo, și despre cum felul în care el mânca o făcea să se simtă permanent supranatural de îngrețoșată, și despre cât de vinovată se simțea din cauza asta.

Ideea e că, atunci când Astrid își amintește dimineața aia în clasă, totul se petrece în capul ei ca într-un fel de film ciudat, în culori ciudate, unde totul e strălucitor și distorsionat, ca și cum și culorile ar fi fost date la maximum de intensitate.

De asemenea, oricât de uluitor ar părea, nu mai are nevoie de scrisorile tatălui ei. De fapt, nu dovedeau nimic. Nu contează că au dispărut. E o ușurare să nu trebuiască să te mai gândești tot timpul la ele sau să te întrebi care e sau era povestea. Tatăl ei ar putea fi orice și oriunde, asta a spus Amber.

Frică sau imaginație.

E ciudat să te gândești la Amber ca și cum ar fi în trecut.

Dar este.

Numai că nu Amber s-a sfârșit, e de părere Astrid, uitându-se la fotografia lui Michael cu mâna pe umărul lui Magnus și râzând amândoi, și la mama ei zâmbind așa, cu brațul în jurul lui Astrid, și la Astrid cu brațul în jurul mamei ei.

S-a terminat. Acel moment s-a sfârșit. Te previn.

(Mașina lui Amber pe alee, Amber pornind motorul. Mama ei blocând intrarea în casă. Zgomotul mașinii pe pietrișul aleii, zgomotul roților mașinii călcând pietrele și drumul, zgomotul mereu mai îndepărtat. Mama ei venind de la ușă și intrând. Locul gol de pe aleea din fața casei, acolo unde fusese, cu doar câteva momente în urmă, mașina lui Amber.)

7.31 a.m. la noul ceas cu radio și alarmă, fixat până la milisecundă.

Răsăritul se face roșu. Cer roșu seara în spatele norilor, bucuria păstorilor. Dimineața s-a-nroșit, păstorii s-au amărât. Cerul roșu seara înseamnă că ziua următoare va fi frumoasă. Cerul roșu dimineața înseamnă furtună, e o veche modalitate populară de a prevesti cum va fi vremea. Și mai e ceva uimitor pentru Astrid: faptul că păstorii, în mod tradițional, sunt oamenii care au grijă de oi, stau sub copaci și cântă din fluier toată vara, cu oile păscând în jurul lor, și aleg care din turmă va fi căsăpită și care nu, iar la școală se cântă *Domnul* e *Păstorul meu* și toate lecturile sunt despre cum Dumnezeu are grijă de copiii mici și de miei, dar numai de anumiți miei, numai de cei care cred în El, dar oricum oamenii mănâncă tot timpul carne de miel, iar un miel are nevoie doar de câteva luni să devină oaie și să fie căsăpit.

Cu ochii pe oițe. Michael și mama lui Astrid fiind de treabă, jucând jocuri în timp ce stau pe locurile din față ale jeepului.

Pe toate câmpurile din jurul casei de vacanță erau oi. Probabil că erau oi noi, aduse de pe altundeva, după atâtea febre de picioare și de bot[18].

Când Astrid se gândește la sat, îi vin în cap cele mai ciudate detalii, precum stâlpul lămpii de la marginea câmpului, pe drumul de la casă spre sat, și toată iarba aia înaltă care creștea în jurul lui. De ce și-ar aminti cineva că a văzut un stâlp ca ăla?

Astrid nu știe.

Este ceva stabilit, potrivit ziarelor e oficial, că lumea devine de fapt tot mai întunecată, că majoritatea locurilor sunt cu zece la sută mai întunecate decât erau de exemplu cu treizeci de ani în urmă, iar altele sunt chiar și cu treizeci la sută mai întunecate. Probabil că are legătură cu poluarea. Nimeni nu știe. E ca și cum răsăritul ar merge înapoi, ca răsăriturile de pe caseta ei cu începuturi, dar într-o mișcare foarte lentă, ca și cum întunecarea s-ar da înapoi cu încetinitorul, întunericul coborând în fiecare zi asupra luminii, așa de încet încât nimeni nu-și dă seama.

E ca o cortină care se lasă într-un teatru.

Doar că nu este sfârșitul. Cum poate fi sfârșitul? Este doar începutul. E începutul a ceva, începutul secolului, și e categoric secolul lui Astrid, secolul al douăzeci și unulea, și iat-o, iat-o că

---

18 Se confundă *pyre* (folosit în orig) „rug“ cu *pyrexia* - „febră“, sub impactul epidemiei vacii nebune, (n.tr.)

vine șuierând prin aerul secolului, cu misiunea de a căuta cu pasiune distincția și nebunia, Astrid Smart, asteroidul inteligent care vine șuierând spre pământ, mereu mai aproape de momentul de impact și, oriunde s-ar afla mama ei în lume, s-ar putea trezi și s-ar putea uita pe fereastră chiar acum și ar vedea ceva care vine din cer ca o ploaie supranaturală. Se va uita afară pe fereastră și poate va vedea momentul dinainte de ciocnirea care va crea o gaură mare de 10 kilometri chiar în fața ei și va arunca în aer toate clanțele de la uși, va arunca în aer mobila și lucrurile etc. din camera ei, și toate camerele, și toate casele de oriunde din apropiere, ar putea să cadă oriunde și va avea consecințe peste tot, nu doar în America sau în Anglia, și în acel moment mama se va gândi în sinea ei că face o prostie, că ar fi trebuit să fie tot timpul în alertă și că tot timpul ar fi trebuit să se afle într-o altă parte, nu acolo.

„Șuierând” te duce cu gândul la un pământean șui, la ceva ce extratereștrii care ar ateriza pe Pământ ar folosi ca apelativ pentru ființele umane care au fost lovite de asteroid, devenind șui.

Du-mă la șeful tău, șuierând.

Cerul e roșu, vine furtuna și toate veverițele drăgălașe din lume sunt potențiale bombe incendiare. Deocamdată Big Ben mai stă în picioare, e turnul care arată timpul prezent, la fel și clădirile Parlamentului, la fel și galeria Tate Modern, la fel și Ochiul, iar fluviul e aceeași veche apă cenușie deasupra căreia se înalță cerul roșu al răsăritului, roșu peste tot orașul Londra, roșu cum se vede prin fereastra camerei lui Astrid

rezultatul final = Magnus a fost invitat să revină la școală când începe noul semestru, pe 5. Scrisorile care anunță asta au venit ieri. Numesc ceea ce s-a întâmplat „problema”. Niciuna nu pomenește numele ei și nu specifică în ce constă „problema”. O scrisoare era adresată Evei și lui Michael, iar una îi era adresată lui Magnus însuși. Cea deschisă de Michael spunea aproape aceleași lucruri ca a lui Magnus. Vă cerem tot respectul și confidențialitatea în legătură cu problema. Vă informăm cu bucurie. Problema e închisă în mod oficial.

Rezultatul final = scăpaseră.

Rezultatul final = nimeni nu vrea de fapt să știe.

Azi e miercuri. E ultima zi a anului. Afară se întunecă deja și e abia prânzul. Magnus a rătăcit prin lumina orbitoare a centrului comercial. Acum e în sala de cinema, luminile au pălit, s-au terminat reclamele și a început filmul. Pe ecran, actorul care se pretinde prim-ministru pretinde că e îndrăgostit de actrița care pretinde că e fata de la ceainărie. Filmul era pe cale să înceapă, așa că și-a cumpărat un bilet. E despre Crăciun. E plin de oameni și de case strălucitoare, ca și cum te-ai uita la o reclamă lungă a unei companii de construcții sau la o reclamă pentru ceva. Magnus nu prea reușește să-și dea seama pentru ce. Să-l urmărești e ca și cum ți-ar fi foame și n-ai avea de mâncare decât, de fapt, tipul de mâncare vândut în cinematografe. Aerul cinematografului miroase a mâncare de cinema, a hotdog și a popcorn. Evident. Oricine are un creier știe că se pompează mirosul în mod special ca să te facă să cumperi mâncarea de la tonetă. Le merge. Majoritatea oamenilor din jurul lui Magnus se îndoapă fără să-și ia ochii de la ecran.

Scările rulante vor continua să se rotească, să se rotească, în jgheaburile lor de afară. Magnus a observat mișcarea și apoi nu a mai fost capabil să-și ia ochii de la ele. S-a oprit să privească oamenii care coborau pe o scară și să urmărească dispariția așa de precisă a fiecărei trepte la baza scării, ca și cum s-ar fi pliat în neant, chiar în momentul în care oamenii pășeau dincolo de ea, mergând spre propriul viitor, apoi următoarea treaptă făcea la fel, și următoarea. O treaptă avea pe ea o etichetă sau o hârtie lipită de metalul din partea din față. O făcea mai ușor de observat în comparație cu treptele nemarcate. A urmărit

reapariția și dispariția treptei de câteva ori. A urcat pe scara rulantă și a urmărit dispariția treptelor din fața lui în fanta din partea de sus a mașinăriei, și apoi dispariția treptei pe care se afla el. Urmărea cu atâta intensitate, încât scara l-a aruncat în oamenii din fața lui, și-a pierdut echilibrul, așa că oamenii care veneau din spate s-au împiedicat și ei de el.

Îmi pare râu, s-a scuzat Magnus.

Îi părea într-adevăr rău.

A așteptat în capătul de sus al scării până când a văzut reapărând treapta cu eticheta. Era eticheta unei sticle cu apă, zdrențuită de atâta mers, iar și iar, în jurul sistemului rulant de sub picioarele oamenilor. Dar a trebuit să mai aștepte o tură pentru că un bătrân pășise pe ea înaintea lui. Când a revenit, s-a așezat pe ea și a mers astfel până la etajul de jos. A urcat iar, ca să coboare din nou. Dar în capul scării, i-a trecut prin gând că era puțin aiurea ceea ce făcea, așa că, atunci când s-a întors și a văzut că la acel etaj se afla cinematograful și un film tocmai trebuia să înceapă, și-a cumpărat un bilet.

Poate e chiar un film bun, și pentru că el e Băiatul Lobotomic de pe Scara Rulantă nu poate, în realitate, să spună dacă e bun sau nu.

Rezultatul final = se presupune că el ar avea o reacție de ușurare. Michael i-a fluturat în față scrisoarea primită de el și de Eva. E OK, i-a spus. S-a terminat. Simplu ca bună ziua. O să-i telefonez mamei tale, să-i povestesc finalul fericit.

Scările continuă să se rotească întruna în jurul circuitului lor cu direcție fixă, pliindu-se mecanic în și din ele însele și purtând oamenii, în sus sau în jos, până la sfârșitul zilei, când centrul se închide pentru noapte și când se întrerupe curentul până în dimineața următoare, când se dă drumul iar la curent și totul o ia de la capăt. Când se va închide centrul, acest cinema va fi întunecat și gol, cu toate șirurile lui de scaune goale, și locul va fi întunecat ca o peșteră, întunecat ca o piatră de pe Lună, întunecat ca un creier în interiorul unui cap.

Acum poți începe să uiți, a spus Michael cu scrisoarea în mână. Poți să te eliberezi.

Simplu ca abc, ca 123. Poate să se elibereze, acum că se termină vechiul an secular și lucruri noi se vor întâmpla în noul an. Poate să se elibereze, ca și cum ar lăsa liber un balon cu heliu pe care îl ținuse legat cu o bucată de ață, cu

încăpățânarea unui copil mic, iar acum își poate deschide mâna, și balonul va zbura către cer, iar el o să-l urmărească văzând cum se face tot mai mic, departe, tot mai departe, până ce aproape că nu o să-l mai vadă. Poate uita. O simplă scădere. El minus ea. Ar putea suferi o ștergere totală a memoriei cu ajutorul unei lanterne speciale cu laser, ca în *Oameni în negru.* Lui Magnus îi place *Oameni în negru.* De obicei, îi plac toate genurile de filme. Sau, cel puțin, îi plăceau înainte, când știa cine era și ce îi plăcea. La ora de dezbateri, găsea argumente despre artă, despre cum cinematograful era o artă profund neînțeleasă, iar *Cetățeanul Kane* era probabil cel mai mare film făcut vreodată, datorită modului genial în care fusese filmat și montat din unghiuri diferite (deși favoritul lui era *Blade Runner).* Filmul pe care îl urmărește acum are ceva de a face cu industria britanică de film. Un alt actor de pe ecran pretinde că s-a îndrăgostit de actrița care pretinde că e menajera lui portugheză, pentru că o văzuse dezbrăcându-se ca să înoate într-un lac și o văzuse apoi ciufulită și cu părul ud, cu mult mai drăguță decât atunci când o văzuse prima oară. Magnus se uită la marginile ecranului, unde lumina filmului se unește cu întunericul. Se întreabă de ce obiectul pe care sunt proiectate filmele se numește ecran. Ce se afla în spatele lui?

În spatele ăstuia nu e probabil decât un perete de cărămidă gol.

Se gândește la modul în care ochiul omenesc preia lumea de afară și o proiectează invers, ca un film cu capul în jos, pe ecranul retinei din spatele ochiului, după care creierul, instantaneu, întoarce imaginea în poziția corecta.

La câteva scaune de el se află două fete și par să fie destul de prinse de film, par încântate. De fapt, e un film pentru fete, așa că Magnus n-ar trebui să-și facă multe speranțe în privința lui sau măcar să se aștepte să-i trezească o brumă de interes. E genul de film gândit să placă fetelor.

Și-o imaginează pe Astrid aici, lângă el, urmărind filmul ăsta. Astrid nu numai că s-ar gândi că filmul e o porcărie, dar ar și spune-o. Ar scoate o exclamație de plictiseală, iar oamenii și-ar întoarce capetele și i-ar spune să tacă. Încă nu e suficient de mare ca să trebuiască să pretindă că îi place așa ceva. Magnus zâmbește în întuneric. Chiar înainte de Crăciun a dat foc unei grămezi de frunze lângă peretele magaziei și s-a aprins toată

magazia. Asta l-a făcut pe Michael să reacționeze; s-a repezit în gradină, cu un stingător. A rămas cu ei în grădină, râzând de magazia înnegrită. Michael e un om cumsecade. Apoi toți s-au așezat în bucătărie în jurul mesei și au băut cafea, ceva ce nu mai făcuseră niciodată, cel puțin nu în jurul acelei mese de bucătărie. Masa are o formă diferită de a celei vechi, e rotundă, nu dreptunghiulara. În seara aia diferența a contat, faptul că masa era rotundă. Magnus se întreabă dacă Evei îi va plăcea noua masă, când se va întoarce acasă. Astrid încă refuza să-i vorbească Evei la telefon. A refuzat să-i vorbească chiar și atunci când a telefonat de Crăciun. Totuși, Magnus a intrat de mai multe ori în bucătărie surprinzând-o pe Astrid căutând prin teancul (destul de gros acum) de cărți poștale.

Credeam că nu le citești din principiu, i-a spus Magnus când a prins-o a doua oară.

Nu le citesc, a răspuns Astrid. Trebuie să le iau de pe frigider ca să deschid ușa și să scot laptele și s-a întâmplat că tocmai le aveam în mână, așa că mi-am aruncat un ochi spre ele, asta-i tot. Nu e ca și cum le-aș fi citit.

Scrisorile cu rezultatul final au venit ieri-dimineață. Ieri după-amiază Astrid urmărea un program numit *Bărzăunii ucigași ai iadului.* Magnus s-a așezat lângă ea pe canapea, iar ea i-a povestit cum bărzăunii ucigași, care sunt de zece ori mai mari decât albinele de undeva din America de Sud, își trimit cercetașii înainte ca să descopere stupii de albine și să raporteze la întoarcere. Apoi bărzăunii atacă stupul, ucid albinele și mănâncă mierea. Dar mai apoi niște albine s-au deșteptat și și-au dat seama că acești bărzăuni mor la o anumită temperatură, 116 grade Fahrenheit. Dar și albinele mor la o anumită temperatură, 118 grade Fahrenheit. Deci următoarea dată când un bărzăune a fost descoperit de albine, acestea au știut să facă în așa fel încât să înconjoare bărzăunul și să dea din aripi în același timp ca o singură albină, până ce au atins – dă-ți seama – exact 117 grade Fahrenheit. Al naibii de deștepte, a spus Astrid.

Astrid, ai vrea să mă faci tembel? insistă Magnus.

Ce? spuse Astrid.

Ai vrea să-mi spui că sunt tembel? insistă Magnus.

Ești un tembel, a zis Astrid.

Ai vrea s-o mai spui de câteva ori? i-a cerut Magnus.

Ești un tembel, ești un tembel, ești un tembel, a spus Astrid fără să-și desprindă ochii de televizor.

Există oare o formulă pentru tristețe? Formulele te fac capabil să ajungi la rezultatul corect fără să știi neapărat de ce. Există oare o formulă care să-ți permită să înțelegi de ce și cum ai ajuns la rezultatul greșit? Veniseră scrisorile. Era rezultatul final. Dar ceva nu era în regulă.

E grozav, dragule, a spus Eva când le-a dat telefon, iar vocea ba se auzea, ba dispărea, ba se întrerupea. E o veste (ceva). Minunate vești. Slavă Domnului! Noi (pauză) încredere în tine. (pauză) școlii are mult tact. Acum poți să pui toată (ceva) și să-ți vezi de viață. De viața ta adevărată. Cu munca (ceva) examene. E (pauză) anul care vine (pauză) repercusiuni (ceva) tot restul vieții.

Nu găsești un cuvânt mai urât pentru mine? a întrebat-o Magnus pe Astrid în timp ce urmăreau cum albinele pun stăpânire pe cadavrul bărzăunului cercetaș.

Păi… a început Astrid. Tembel e cel mai urât cuvânt pe care îl știu.

(Nu e cazul să i se spună ceva lui Astrid despre școală etc. Nimănui nu e cazul să i se spună. Ca parte a înțelegerii făcute pentru a nu fi exmatriculat, Magnus a acceptat să nu mai menționeze numele sau cazul în public și a fost avertizat și să nu-l menționeze în particular. Respectul și confidențialitatea în această problemă.)

Ești un bărzăune ucigaș din iad, a spus Astrid.

Așa e mai bine, a replicat Magnus aprobând din cap pentru sine, pentru că asta îl ușura. Implica faptul că, pentru că făcuse un rău, putea fi omorât prin supraîncălzire, prin aplicarea formulei corecte a inocentelor albine.

Ești un bârzău ucigaș din iad, a născocit Astrid.

Magnus, în cinematograf, izbucnește în râs. Cele două fete din fața se întorc și se uită la el prin întuneric, pentru că nu e momentul potrivit să râdă, nu se întâmplă nimic comic pe ecran, nimeni nu mai râde în cinema. Actorul care se pretinde prim-ministru pretinde că ține un discurs despre cum nu este de acord cu politica americană. Face asta pentru că, în urmă cu câteva momente din film, îl prinsese pe actorul care pretinde că e președintele american sărutându-i urechea actriței care pretinde că e secretară.

Urmărește filmul, în timp ce oamenii de pe ecran fac glume despre cât de grasă se presupune că e fata de la ceainărie, deși Magnus, personal, nu crede că e deosebit de corpolentă, în orice caz, nu cât să-ți sară în ochi.

Pascal făcuse o prinsoare cu el însuși că există Dumnezeu, deci și un rai și un iad. S-a gândit el că, dacă pariază cu viața lui, dacă își trăiește viața ca și cum ar exista Dumnezeu, atunci ar ajunge în rai. Dar dacă murea și nu exista nimic, atunci oricum n-ar prea fi contat că nu exista nimic. N-avea niciun sens, după Pascal, să-ți joci viața pentru nimic, când poți să ți-o joci pentru ceva. Ar fi fost chiar un pariu inutil.

Pun pariu că există ceva în legătură cu mine, ceva ce n-ai fi în stare să ghicești nici într-o mie de ani, i-a spus Magnus lui Astrid.

Crezi că ești homo, i-a trântit-o Astrid.

Nu, zău, vorbesc serios. E ceva. Pun pariu că, dacă ai afla acest ceva despre mine, n-ai mai vrea niciodată să îmi vorbești și nici n-ai mai vrea să fiu fratele tău. Nu te-ai putea abține să mă urăști.

A spus-o ca și cum ar fi glumit.

Crezi că eu sunt lesbi, a mai făcut o încercare Astrid.

Emisiunea despre albine a luat sfârșit.

Oricum te urăsc, a zis Astrid. N-ai ce să-mi spui despre tine care m-ar face să te urăsc mai mult decât te urăsc deja.

Îi zâmbi dulce. El i-a răspuns cu același zâmbet. Era gata să izbucnească în lacrimi. A început un program despre evenimentele din 2003, acum că 2003 era aproape de sfârșit. Echipa de rugbi a Angliei stătea cu pumnii încleștați în fața unei mulțimi uriașe care urla. Apoi soldați americani ședeau pe un fel de tronuri între ruinele prăfuite ale unui salon dintr-un palat cu acoperișul distrus de explozii. Urma imaginea aeriană a unui cordon de poliție din jurul unei mici păduri verzi. Era vară. Un titlu cu litere mari și pixelate, acoperind ecranul dintr-o parte în alta, anunța cuvântul sexual și cuvântul intens.

E ceva legat de suspendarea ta și de toată problema aia care s-a terminat? l-a întrebat Astrid.

S-a terminat. Simplu ca bună ziua.

a) Magnus, apăsând pe butonul de la robotul telefonului, care stătea acolo așteptându-l ca un câine credincios, un câine care

își regăsise casa după incredibile călătorii, care era chiar în mijlocul podelei, în sufrageria de altfel goală.

Trei mesaje. Unul pentru Michael (de la universitate, despre fata care amenința să-l dea în judecată). Unul pentru Eva (de la oficiul juridic al editurii ei, despre familii). Celalalt, care reverbera ca un ecou în jurul lui Magnus prin camera goală. Era Milton, care cerea ca Eva și Michael să ia legătura de urgență cu școala.

Magnus, zvârcolindu-se în pat.

Probabil că a fost observat ieșind din sala de informatică în ziua respectivă etc., cu ajutorul camerelor montate în școală. Probabil că a fost prins pentru că a lăsat vreo urmă pe hard disk. Femeia de serviciu de la etaj probabil că l-a identificat ca fiind cel care rămăsese în școală după ore în acea seară.

Dincolo de ferestrele lui Milton – terenul de sport, părăsit vara. Michael, părând distant – era chiar în săptămâna în care Michael a aflat de slujba lui iar Eva clar îngrijorată de felul în care Milton arunca priviri precaute, ca și cum nu s-ar fi putut abține, către urmele din jurul ochiului vânăt pe care Eva le-a căpătat de la Amber când i-a spus să plece, iar Amber și-a retras brațul cu pumnul strâns până în dreptul capului, după care a lovit-o pe Eva drept în ochi. Milton spunându-le Evei și lui Michael: ancheta din cadrul școlii, recenta tragică sinucidere, presa locală, fiul lor Magnus, implicat, necesara suspendare pe perioada tuturor cercetărilor cuvenite.

Eva și Michael dând din cap, uluiți. Eva cu brațul în jurul lui Magnus. Milton povestindu-le. Jake Strothers, jos pe trotuar, plângând în fața casei fetei. Mama ei deschizând ușa, luându-l înăuntru și apoi telefonându-i lui Milton.

(Deci nu fusese circuitul închis, nici hard diskul, nici femeia de serviciu. Jake Strothers o făcuse. Din dragoste.)

Milton subliniindu-și ușurarea. Cazul a fost puțin mediatizat. (Nicio mențiune despre Anton. Anton, complet scăpat.) Milton credea că familia nu-i va da în judecată în niciun caz. Un caz în niciun caz de caz în niciun caz.

Toți tăcând brusc și uitându-se la Magnus.

Dar e adevărat, a spus Magnus.

Eu am făcut-o.

b) Magnus pe drumul spre casă, în mașină, cu brațele încrucișate, având în interiorul lui propriile oase, iar în interiorul

lor, nimic, concavitate; copilul făcut din nimic. Eva și Michael, în față, dând mereu din cap aprobator. Cuvintele publicitate, evitare, necesitate. Eva și Michael îmbrățișându-l când au coborât toți din mașină. Magnus în pat la 6 p.m., dormind. O mână uriașă ridicând lespedea de piatră de pe umerii lui. O mână uriașă coborând, în sfârșit, prin aer și ridicându-l din mulțime, cântărindu-l, întorcându-l pe-o parte și pe alta în palmă, gata în orice moment să-l înalțe spre ochiul gigantic din cer și să-l privească atent.

c) Magnus mergând la interogatoriu și fiind cercetat la sfârșitul lui noiembrie. Secretara invitându-l să ia loc în biroul lui Milton și Milton servindu-i un discurs. Cât de surprins a fost el, Milton, să vadă tocmai numele lui Magnus, din câte ar fi putut fi. Cum lui, Milton, nu i-a venit practic să creadă. Cum în acest caz „adevărul" era „relativ". Cum el, Milton, înțelegea că Magnus a avut astfel de intenții. Ce mare efort a făcut școala ca să-l exonereze pe Magnus. Importanța de a munci din greu în acest an important de examen. Influențele negative și cum să se ferească de ele. Contactarea lui Jake Strothers, exmatricularea. Din fericire pentru Magnus, reticența poliției față de implicarea într-un caz clar de sinucidere. Din fericire pentru Magnus, foarte înțeleapta reticență a familiei de a merge mai departe cu problema. Imperativ pentru Magnus, un temperament bazat pe corectitudine și pe decența de a ști când să nu tulbure apele astfel încât 1. ireparabila pierdere suferită deja de școală din cauza acestui nefericit accident să se poată diminua în mod natural. Și 2. familia îndurerată să fie lăsată să-și continue viața de zi cu zi fără încă o sfâșiere suplimentară datorată speculațiilor dubioase și întreruperilor.

A înțeles Magnus ce i s-a spus? Aceasta fiind singura întrebare adresată lui Magnus în timpul interviului. Magnus înțelegând, dând din cap și supunându-se. 1. 2.

(a + b)

+ c

= rezultatul final

= problema era oficial închisă.

Simplu, abc. Matematică. Să descoperi simplul în complex, finitul în infinit.

Da, spuse Magnus, e în legătură cu suspendarea și cu încheierea chestiei.

Ce-i cu asta? a întrebat Astrid. Ce s-a întâmplat?

Pe ecran, Bob Hope le spunea o glumă unor trupe din al Doilea Război Mondial. Dădeau asta la televizor pentru că Bob Hope murise. A murit în 2003.

Nu contează, a spus Magnus legănându-și capul.

Astrid și-a dat ochii peste cap.

De parcă m-ar și interesa, a zis ea.

Trupele din al Doilea Război Mondial au izbucnit în hohote.

De fapt, chiar există ceva mai tare decât tembel, a spus Astrid.

Ce? a întrebat-o Magnus.

Tu! i-a trântit-o Astrid.

Mersi, a zis Magnus.

N-ai pentru ce, i-a răspuns Astrid schimbând canalele. 2003 – gata, cu o apăsare de buton. Asta l-a făcut să se simtă puțin mai bine. S-a cocoșat înfundându-se și mai tare în pernele canapelei.

Acum Magnus, la cinema, și-l imaginează pe Jake stând pe trotuar, ușa care se deschide în spatele lui și doamna cumsecade care iese și îl ridică de jos. Se făcea că îl conduce înăuntru până în camera din față, îl așază pe canapea, îi face o cană cu ciocolata caldă sau un ceai, oricum ceva fierbinte și reconfortant, și i-o aduce, iar el plânge atâta, încât îi curg lacrimile în ceașcă, și ea îi ia ceașca din mâna, și o pune pe masă, și îi ia mâinile, și îi spune haide, haide, liniștește-te, nu e nimic de făcut, e în regula, s-a terminat. Apoi se ridică și se duce și îi telefonează lui Milton, și îi spune domnule Milton, e aici unul dintre băieții care.

Sau poate că nu era deloc cumsecade. Poate că era înnebunită, și îndurerată, și furioasă, cu fața încă brăzdată de lacrimi și de nesomn; poate că îl apucă pe Jake de mâini și îl târăște înăuntru, și îl aruncă pe podeaua camerei din față, și țipă la el, și îl înjură, și aruncă în el cu ceașca pe care o ținea în mână, și aruncă în el cu tot ce îi pică în mână, farfurii, fotografii, o vază, o masă, de toate – până ce istovesc amândoi de urlat și de tristețe și totul e spart de jur împrejur, și, obosiți, amândoi rămân cu privirea pierdută până ce ea se ridică și se duce și îi telefonează domnului Milton. Și îi spune – ce? Bună, domnule Milton, aici e doamna ******, mama lui ********* ******, care nu poate fi menționată, fata care a murit, vă amintiți, și e aici unul dintre băieții care.

Mama sau fratele au găsit-o, în baie. Magnus îl știe din vedere pe fratele ei mai mic. E la Deans. Toți cei de la Deans îl știu din vedere, iar acum și el va ști cine e Magnus; toată lumea știe care sunt băieții suspendați.

Vor trece unii pe lângă alții pe coridoarele școlii.

Zgomotul pe care Magnus îl distinge dincolo de muzica din film și de vocile actorilor nu poate fi cel făcut de scările rulante. E imposibil. Nu se poate să le audă în sală, cu izolația perfectă pentru nivelul de sunet al cinematografului. Trebuie să fie zgomotul proiectorului ceea ce aude. Filmul e aproape de sfârșit, pentru că toate se leagă. Actorii din diferitele segmente ale poveștii s-au întâlnit cu toții la spectacolul de Crăciun al școlii sau la aeroport, și-au zâmbit și și-au făcut cu mâna de parcă toți ar trăi în aceeași lume și parcă s-ar cunoaște de la început. Actrița care se pretinde a fi menajera portugheză a spus da propunerii de căsătorie făcute de actorul celebru pentru că a jucat într-o adaptare după Jane Austin. Toată lumea a râs de actrița grasă care pretindea a fi sora grasă a menajerei portugheze. Filmul se presupune a fi de dragoste. Dar unicul lui mesaj, așa cum îl înțelege Magnus, e să nu fii grasă dacă ești fată, altfel toată lumea va crede că ești ridicolă și nimeni nu va dori să se însoare cu tine.

Pe rândul din față, una din cele două fete plânge. Magnus se întreabă dacă plânge pentru că a emoționat-o filmul sau pentru că se crede prea grasă. Fata nu se oprește din plâns. Nu e deloc grasă. Prietena ei o cuprinde cu un braț. Magnus se surprinde sperând că și Astrid are o prietenă ca aceasta, care o va îmbrățișa într-o zi când ea va începe să plângă într-un cinematograf. Dar numai la ideea că Astrid ar putea plânge într-un cinema, mai ales la un film ca asta, o și vede în minte făcându-le semn cu degetul mijlociu ridicat și lui, și ideii lui.

Dar dacă Astrid ar veni la un film ca ăsta, care ar afecta-o, ca pe fata asta? Ce-ar fi dacă Astrid n-ar fi deloc cea pe care și-o imaginează el, atunci când e acolo, în viața reală? E posibil să fie altfel. Fetele trebuie să se poarte într-un anumit fel unele cu altele, așa cum fac și băieții.

Într-un minut, Magnus va trebui să părăsească sala. Aproape că s-a terminat genericul de final. Va trebui să iasă de aici, din locul ăsta în care se simte în siguranță ca într-o peșteră, cu umbrele ei tremurând pe pereți, un loc în care e ușor să te

prefaci că nu există decât umbre. Acolo afară sunt scările rulante, învârtindu-se mereu în direcția lor prestabilită. Lucrurile pe care se presupune mereu că trebuie să le cumperi. Sfârșitul anului. Oamenii care se uită la oameni și cei care nu se uită la oameni. Ce va face când îl va vedea pe fratele ei mai mic pe coridor, în noul semestru, în noul an? Se va face că nu-l vede? Se va uita drept în ochii lui? Fratele mai mic se va face că nu-l vede pe Magnus? Mai rău. Se va uita drept în ochii lui?

Mai mulți bărbați erau înlănțuiți într-o peșteră și tot ceea ce vedeau, tot ceea ce puteau să vadă, tot ceea ce urmau să vadă din lume erau umbrele pe care le făcea propriul foc pe pereți. Tot timpul se uitau la umbre. Își petreceau zilele uitându-se la ele. Credeau că asta e viața. Dar apoi unul dintre ei a fost silit să iasă din peșteră în lumea reală. Când s-a întors în peșteră și le-a spus celorlalți despre lumina soarelui, nu l-au crezut. Au zis că e nebun. Magnus nu-și amintește sfârșitul poveștii. Oare omul care a văzut lumea de afară înnebunește? Părăsește peștera, singurul loc pe care îl cunoștea, ca să plece altundeva, exilat de vechii lui prieteni și de viața pe care o cunoscuse înainte, în interiorul peșterii? Oare e ucis de oamenii înlănțuiți de podeaua peșterii, pentru că sunt dați peste cap de ceea ce el tot continuă să spună?

Fata care plânge și prietena ei așteaptă să treacă pe lângă el. Magnus se ridică pentru a le lăsa să treacă, apoi le urmează spre ieșire, în lumina strălucitoare a incintei mallului. Simte că trebuie să le protejeze. Pășește în urma lor, apărându-le fără ca ele să știe, până la scările rulante și pe drum în jos, concentrându-se asupra spatelui celei care plânsese și care se oprise acum ca să se uite în jurul ei cu ochii roșii. Prietena ei vorbește. Ea aprobă din cap și răspunde. Râd amândouă. Așa-i mai bine. Asta l-a ajutat să ajungă la capul scărilor rulante fără să se gândească la ele.

Le mai urmărește puțin.

Stă la intrarea în magazinul de accesorii vestimentare, care e pe cale să se închidă, și le așteaptă. Când ies braț la braț, le lasă să se îndepărteze și o pornește după ele trecând prin fața magazinelor, care se închid. Fetele ies din centrul comercial, traversează strada odată cu mulțimea și dispar printre oamenii care dau colțul mergând spre metrou, iar Magnus e părăsit în strada iernatică ale cărei clădiri par că se înalță din pământ la

fel de bidimensionale ca și clădirile unei străzi false de pe un platou de filmare. Un vânt mai puternic le-ar lua pe sus.

Fata avea un frate, așa cum Magnus e fratele lui Astrid.

Și ea îi arăta degetul fratelui ei, îl înjura și îl trata ca pe un nimic, și se uitau la televizor culcușiți pe canapea, și el îi făcea ei la fel, așa cum făceau și el și Astrid.

Fata a închis ușa băii. S-a ridicat pe cadă, poate. Se săturase. S-a ridicat în picioare pe marginea căzii și a privit în jos, dar, în loc să vadă pe cineva acolo, nu a văzut pe nimeni.

Rezultatul final.

=.

Semnul egal, își amintește Magnus că i-a spus lui Amber într-o după-amiază, așa de incredibil de fierbinte, încât era cald chiar și în interiorul vechii biserici de piatră, a fost inventat de Leibniz.

Zău? s-a mirat Amber. Ești sigur?

Își pusese mâna, delicata ei mână, pe penisul lui, pe care îl scosese din pantaloni, și stătea așa, ținându-l. Și el își ținea tandru mâna pe jumătate în interiorul ei, în interiorul pantalonilor. Era doar ceva după sex, era doar ceva înainte de sex.

Cum adică dacă sunt sigur? s-a enervat Magnus.

Adică, de unde știi? a insistat Amber.

Pai știu, a răspuns Magnus. E ceva ce pur și simplu știu.

Aproape i se întărise. Ea era adesea așa, puțin enervantă, între două reprize de sex, ca să-l ațâțe. Mai apoi, în alte momente precum acesta din biserică, învățase să nu se mai lase prins în tipul ăsta de conversație. Dar în acel moment era încă ușor de ațâțat.

Dar cum de știi că e adevărat? nu s-a lăsat Amber.

Păi... a început Magnus. Presupunem că am citit într-o carte, pentru că nu-mi mai amintesc exact când sau cum am aflat, dar să presupunem că am citit într-o carte, ei, atunci înseamnă că era într-o carte, ceea ce face faptul de presupus adevărat.

Dar de ce faptul că ar fi scris într-o carte îl face adevărat? a întrebat Amber.

Pentru că, dacă era scris într-o carte, era probabil într-o carte de școală, într-un manual, a replicat Magnus, iar manualele sunt în general scrise de oameni care au studiat un subiect un timp destul de îndelungat și destul de bine cât să fie în stare să-l predea celor care știu cu mult mai puțin despre el. Și, de

asemenea, cărțile sunt editate de redactori care verifică faptele înainte să le publice. Și chiar dacă presupunem că n-am aflat asta dintr-un manual, ci de la un profesor, atunci se aplică tot cele spuse anterior.

Adică, a zis Amber, profesorii sunt editați de redactori care verifică faptele înainte să le predea?

Magnus a scrâșnit din dinți.

Știi ce vreau să spun, a zis el. Haide! Mai lasă-mă, te rog. Pauză.

Nu vreau să zic decât că s-ar putea să nu fie Leibniz, s-a rugat Amber. Nu vreau să zic decât că s-ar putea să fie altcineva.

Leibniz a fost, a zis Magnus.

Și dacă n-a fost? a insistat Amber.

Dar a fost, a răspuns Magnus.

Acum i se întărise.

Și dacă greșești? a zis Amber în timp ce își mișca degetele în sus spre vârf și apoi înapoi spre testicule, și iar sus, spre vârf.

Nu… Ăă… pur și simplu… Ăă… nu, s-a bâlbâit Magnus.

Ce? l-a întrebat Amber.

Greșesc în problema asta, a spus Magnus.

Aa, a făcut Amber.

Și-a schimbat poziția, și mâna lui a ieșit din ea. Amber s-a scuturat ca să-i cadă șortul, a pășit alături și l-a lăsat acolo, pe podeaua veche de lemn.

Sigur? a vrut să se asigure urcându-se pe el.

Sută la sută, a răspuns Magnus cufundat în dulcea fierbințeală a momentului, sigur în proporție de sută la sută în fierbințeala verii, de neimaginat acum că e acum și că e iarnă, sută la sută sigur de dulceața sexului nebun din acel timp fără sfârșit, sfârșit, în acea casă, în acea biserică, în Amber. Nu sunt îndrăgostită, i-a spus Amber. Deci să nu uiți. Ideea e că bărbații de vârsta ta sunt foarte potriviți pentru femeile de vârsta mea, de vreme ce eu mă apropii de numărul meu prim, iar tu te afli deja în al tău.

Oare chiar a spus număr prim, ca un fel de glumă tip Amber, sau a spus doar prima vârstă, iar el adăugase număr după aceea? Navigând deprimat pe internet pe unul dintre noile computere, în una dintre multele zile de suspendare, întrebându-l pe Jeeves la Întreabă.com orice îi trecea prin minte, precum cine l-a ucis pe Kennedy sau unde era Osama bin Laden, sau cum a murit Platon, sau dacă Shakespeare a existat cu

adevărat, sau cine era Zenon din Elea, sau când a inventat Leibniz semnul egal, Magnus a descoperit că până la urmă nu Leibniz îl inventase, ci probabil un galez pe nume Robert Record, prin 1550. Singura informație în plus de pe site în legătură cu Robert Record era că acesta murise în închisoarea datornicilor.

După asta Magnus a scris propoziția: Unde a dispărut Amber? și apoi a dat clic pe căutare.

> Nuke Cops TM – Echipa Amber a rămas fără arme nucleare.
>
> Legătura cu noi. Echipei Amber i-au dispărut armele nucleare... Msnx transmite: Site-ul nostru a suferit o schimbare majoră din perioada de început, când era McCop. Amber – dispariții
> POETVILLE. *Dispărut* de Amber Lynn Faust Copyright 23 septembrie 2003.
> Totul a dispărut. Nu mai e nimic de făcut. Tare ca o piatră, singur a căzut. Fenton – „Dispărut pe aripile vântului” – lampă de colecție: sticlă, Această minunata lampă „Dispărut pe aripile vântului” de culoarea ambrei este înalta de 22,5 centimetri și a fost produsă în 1971. Partea de sus cu glob poate fi aprinsă separat de bază...
> Victoria Amber amenajări luminoase
> Beyone Expression antichități. O superbă aplică din seria „Dispărut pe aripile vântului” cu pietre prețioase pe ramă și cu alternanțe...
> Dispărut la Dogstar – Amber
> Amber... Numele cățelușei mele era Amber și era o femelă de chow-chow roșcat. A murit de cancer la stomac când avea vreo opt ani.
> Gradul de securizare la Sellafield ajunge la nivelul galben[19]
> Sellfield a trecut la nivelul doi de alertă ca măsură de prevedere ce decurge din ordinul emis de guvern cu privire la nevoia de vigilență suplimentară și de protejare a zonelor sensibile...
> Amarillo Globe-News: Afaceri: Sisteme de valuri

19 *Amber alert* (în engl., în orig.)

Amber: Unde să trimiteți toate cererile pe web… Duminică, 15 iunie 2003… 5.34 a.m. CT Sisteme de valuri Amber: *Unde au dispărut toți cowboy-ii?* De Kay Ledbetter… Revista Amber și Walkthrough

Când începe să semnalizeze luminos cadrul unității PeeK din lista voastră, dați clic pe el pentru a transmite că sistemul Amber a intrat online.

Întreabă-l pe Jeeves. Felicitări, te rog să introduci datele pentru căutare.

Magnus a scris ********* ******.

Căutarea pentru ********* ****** nu a găsit nicio potrivire cu datele de pe web. Te rog mai încearcă o dată.

Magnus scrise C******** M*****. A numărat asteriscurile să se asigure că a bătut numărul corect. Apoi a dat clic pe căutare. Jeeves i-a găsit un dicționar de corzi de chitară care lista corzile pentru jazz, site-ul unui muzeu de artă din Los Angeles și un site pentru litere și scrisori glumețe.

După asta Magnus a accesat galeriile online gratuite, pentru prima oară de atunci. Își putea auzi inima, la propriu, când a dat clic pe prima și site-ul s-a deschis în fața lui.

Era în regulă. Era doar un site porno. Destul de inofensiv. Nu conta.

Lezzie lingând un fund într-un jacuzzi. Petra expunându-și drăgălașa păsărică. Preimum Hardcore Site. Bunicuță fierbinte vrea un orgasm. Adolescentă roșcată și obrăznicuță cu balcoane in’redibile. Cățeaua ți-o înghite. Fetița și ursulețul ei se joacă prin curte. Baia de pipi a fetei de aur. Vixen vă arată canalul roz al dragostei. Roșcata Roze cea cu manșonul ras. Cățeaua cu balcoane mari se joacă cu camera. Dick ia foc frecându-se de limbile puicuțelor. Futaiul Latinei, fata cu balcoane mici.

Preiumum. In’redibil.

A șters ultimele accesări și a închis computerul. Nu că ar fi fost așa de rău sau că el ar fi devenit o persoană rea pentru că se uita la trupuri. Erau doar trupuri. Nu era ca într-un thriller psihologic în care toate trupurile capătă brusc chipul ei, sau ceva de genul ăsta. Toate aveau propriile chipuri. Niciuna nu semăna cu ea. Problema era că se gândise la ea și îi fusese rușine, și ceea ce îl rușina cel mai mult era murdăria limbajului, stupizenia lui.

Magnus, sprijinit de zidul supermarketului în acea întunecată ultimă zi a anului, se gândește la paradoxul boabelor de mei al lui Zenon din Elea. Dacă un bob de mei cade și nu face niciun zgomot, atunci zgomotul făcut de o mie de boabe de mei care cad în același timp înseamnă că o mie de nimicuri fac ceva? Fetele de pe site-urile porno se multiplică la mii și mii, și mii de alte linkuri care duc spre mii de alte linkuri. A te uita doar la o fracțiune din ele ar cere o persistență a viziunii. Fetele de pe site-uri își multiplică găurile până la gaura de apoi. Shakespeare.

Oare Shakespeare a existat?

Ce era oare dragostea cu adevărat?

Unde a dispărut Amber?

Dispariția lui Amber era un caz de adio și la gară, după părerea Evei. Amber reprezentase mai puțin decât își imaginaseră ei, după părerea lui Michael. Îi dusese cu preșul (Eva). Le aruncase praf în ochi (Michael). Își dăduse arama pe față (Eva). Tot profitase și profitase de ei într-un mod foarte subtil (Michael). Magnus se gândește la Amber, care profitase de nenumărate ori de el în pod, în grădină, în biserică. Sfântul Magnus. Se gândește cum îi scosese hainele în prima seară, după ce îi făcuse baie. Se gândește la sine, pierdut după plecarea lui Amber, rătăcind prin sat, și la omul de la restaurant care ieșise și îi oferise ceva de mâncare și îi povestise istoria clădirii. Se gândește la el însuși pe când voma în fața restaurantului, chiar înaintea lui Amber, și când același om se repezise furios la el. Restaurantul ăla, înainte de a fi restaurant, fusese la început un vechi cinema, apoi, când mersul la cinema n-a mai fost la modă, a devenit o sală de biliard, apoi o clădire decrepită, și acum avea profil indian, iar omul îi spunea că la stilul ăsta va deveni curând altceva, deși nu știa exact ce. Era clar că Amber se împrietenise cu omul, așa cum se împrietenise cu majoritatea Oamenilor Satului.

Stai aici, a spus omul bătând cu palma în peretele exterior al restaurantului gol. Ți-e foame? Nu? Ei? Păcat. Am aici o grămada de mâncare. O grămadă de mâncare bună. Știi ce-a scris cineva pe peretele de la veceul pentru bărbați? Javră de evreu musulman. Nu sunt musulman. Nu sunt evreu. Nu sunt javră. Ei, asta-i viața. Așa-i mersul lucrurilor. Prietena ta. Doamna. Unde a plecat? Ei? Nu știi? Ei? Nu? Păcat. Păcat.

Omul a clătinat din cap.

E o fată fină, dânsa, a spus el. O adevărată doamnă. Serios.

31 decembrie 2003, după-amiază târziu. Ar fi cazul să se întoarcă acasă. Se uită la ceas. S-a oprit. Acele arată douăsprezece fără zece noaptea sau la prânz. Nu-i așa. E doar aproape patru. Se închid toate magazinele. Toate scările din toate centrele din toată țară cu siguranță se opresc. Au și scările rulante vacanță. Toți oamenii din jurul lui sunt deja beți sau pe cale de a se îmbăta, sau pe drum spre centrul Londrei, ca și cum ar fi atrași de un magnet. Ar fi cazul să se ducă acasă.

Asta înseamnă că trebuie să meargă contra fluxului mulțimii.

În acum dispăruta lumină de vară, omul îi făcuse semn cu cotul lui Magnus în fața restaurantului pustiu.

Sigur nu ți-e foame?

Magnus a negat din cap. Omul a zâmbit la el.

Serios. Ei?

*

Magnus urcă treptele una câte una, un picior, apoi celălalt, apoi iar primul. Rămâne pe palier în fața camerei lui Astrid. Trage adânc aer în piept. Ciocăne.

Pleacă, strigă Astrid dinăuntru.

Eu sunt, spune Magnus.

Și mai cine? întreabă Astrid.

Deschide ușa doar atât cât să tragă cu ochiul. Magnus nu-i poate vedea decât un ochi.

Și? face ea.

El se așază chiar în fața ușii, pe mocheta de pe palier. Mocheta e atât de nouă, încât încă se mai vede că e proaspăt tăiată.

Am văzut un film de doi bani azi, spune el.

Și? îi aruncă Astrid.

E cât pe ce să închidă ușa.

Stai! strigă Magnus.

N-o închide. Rămâne în picioare, suspicioasă, urmărindu-l prin crăpătura de câțiva centimetri. Într-o secundă, în câteva secunde, o să trântească ușa.

A fost bine, nu-i așa? începe el.

Ai spus că a fost de doi bani, replică ea.

Nu, ziceam că a fost bine cât am fost în vacanță anul ăsta, îi explică el.

Astrid se uită lung la Magnus. Deschide de tot ușa.

A fost bine și când ne-am întors aici și n-am mai gândit aproape nimic.

Astrid se așază pe prag.

A fost grozav, spune ea. A fost așa de bine!

Cred că mi-a plăcut cel mai mult când nu mai era absolut nimic, spune Magnus. Când te puteai plimba printr-o cameră și nu era nimic-nimic înăuntru.

Și ne auzeam cu totul altfel când mergeam sau vorbeam, chiar și când respiram era altfel, spune Astrid.

Mda, face Magnus.

Și când vorbeam suna ca un ecou, din toate părțile, ca și cum am fi trăit într-o reședință istorică, spune Astrid, sau ca și cum am fi fost pe o scenă sau așa ceva, pentru că nu mai erau covoare, nu erau covoare pe-acolo pe unde te aștepți să fie. Era ca și cum am fi mers pe o scenă de lemn de fiecare dată când treceam printr-o cameră.

Î-hî, face Magnus.

Doar că nu era așa, spune ea, nu mergeam pe o scenă, eram doar acasă, în casa noastră.

Magnus aprobă din cap.

Catherine Masson, spune el.

Ce? întreabă Astrid.

E numele ei, spune Magnus.

Al cui? vrea să știe Astrid.

Magnus îl mai rostește o dată.

Catherine Masson.

Apoi îi povestește totul lui Astrid, prin ușa deschisă, sau măcar atât cât știe, sau atât cât poate, începând cu începutul.

nesfârșitele glume de prost gust făcute pe seama lui, și dacă el nu se putea opri să le inventeze, atunci era de presupus că toți ceilalți le vor continua, accentuând oral în profesoral, spermă în sper’mata, dar speri degeaba, sulă în pensulă, el ar rămâne sursa repertoriului pentru stu-dinți, și nu doar pentru ei, ci și pentru grupul de curioși, profeștioalfele bucuroase de răul altuia din cancelarie, Michael era sigur de asta, dacă nu era prea egocentric din partea lui să-și imagineze asemenea jocuri de cuvinte, jocuri de cuvinte despre el însuși, cel despre care se șoptea că era ratatul catedrei, în aerul din afara biroului său ermetic închis (dacă mai era încă biroul lui și nu deja al altuia, cu toate cărțile și hârțoagele lui deja ambalate în cutii și duse la subsol, fără ca nimeni să-i fi spus), în aer la fel ca și mirosul ușor învechit care plutea pe coridor, mirosul pe care încetaseși clar să-l mai bagi în seamă, dar care totuși continua să persiste, ca să-i dea de știre subconștientului tău din ce catedră făceai parte. Abia a izbucnit povestea, când un glumeț i-a și lipit pe ușă o notă scrisă pe o foaie cu antetul departamentului, chiar lângă listele lui de înscriere la seminar și fotocopia poeziei lui Blake, caracteristicile dorinței împlinite pentru Dumnezeu. S-a întors la birou ca să-și ia haina, asta a fost ultima dată când a trecut pe la facultate, tocmai în octombrie, și iat-o, chiar lângă Blake, chiar lângă anunțul oficial al departamentului care le transmitea că trebuia să ia legătura cu profesorul Dint pentru a fi repartizați la un alt conducător de lucrări, în absență. *Anunț departamental de prevenire, direcția pentru sănătate. Fetelor: vă simțiți cam nedreptățite la note? Aveți nevoie de o bună pregăurire? Înscrieți-vă aici pentru injecții de la dr. Dragoste (Pentru băieți: negociabil).*

Departe. Mental. Măcar bine că se gândise cineva că era și el la modă; pentru băieți, negociabil. Probabil că Dint pusese deja pe cineva să facă dispărut anunțul (așa cum îi dispăruse și ei simțul umorului, cu ani în urmă). Sau poate că anunțul mai era încă pe ușă, Michael nu știa sigur, nu intrase în clădire. Uimitor că toate astea, facultatea, mirosurile, totul i-a fost reamintit de întoarcerea lui în librărie. Poate că dr. Dragoste era tot ce mai rămăsese pe ușă alături de tăblița cu numele lui, dacă și tăblița mai era acolo. Dr. Michael Smart, clișeul oficial al campusului.

De necrezut că în cealaltă viață, cu o viață în urmă, cu doar jumătate de an în urmă, plănuise o nouă serie de prezentări pe acest subiect și chiar se imaginase pe sine susținându-le chiar în acest semestru, semestrul care avea loc chiar acum, cu oamenii lui care fugeau în sus și-n jos la pregătire, la seminarii, ca și cum nimic altceva pe lumea asta n-ar avea importanță. Clișeu, ca și înțelesul de clișeu al expresiei răsuflate sau al răspunsului stereotip, mai însemna și urma fixă făcută de un sigiliu de marcat în orice metal moale. Michael Smart, ștampilat. Mușcat de dinții clișeelor. Metal moale. Om marcat.

Nu, era bine. Nu, chiar era. Era eliberator. Asta însemna, de exemplu, că putea să intre într-o librărie seara devreme, ca acum, și să facă exact ceea ce a făcut, să treacă pe lângă rafturile cu literatură ficțiune literară critică teoria criticii fără să întoarcă măcar capul, și să se ducă direct la secțiunea sport, cea atât de plăcut monosilabică. Michael Smart, în sfârșit un bărbat adevărat. Niciodată în viață – în vechea și ireala lui viață trecută – nu i se întâmplase să nu se oprească la literatură și ficțiune ca să vadă ce se mai vindea, ce rămânea în stoc, ce era nou, ce era pe mese, care volume corespunzând cerințelor lui particulare erau disponibile pe rafturi, dovada că librăria era sau nu de bună calitate.

Doar că timp de luni de zile nu fusese capabil să se apropie de o librărie fără să i se facă greață. Nu fusese în stare nici măcar să atingă o carte fără să-i fie greață. Așa că acum era bine. Iată-l aici. Revenise. Și erau tot felul de cărți în librărie.

În această zi, mai devreme, hotărâse să se apuce de cățărare și de alpinism. Decisese asta de dimineață, mergând cu mașina pe autostrada M25, urmând fluxul traficului, având deasupra capului cerul cu un aer de primăvară de netăgăduit, ascultând Radio 4, unde un bărbat al cărui nume nu-l reținuse descria minunea pură, neomenească, de a fi în vârful lumii, escaladând ceva insurmontabil, mergând mai sus de ultimele gunoaie ale oricui altcuiva. Omul văzuse cadavre pe coastele munților pe care îi urcase: corpurile neîngropate ale celor care căzuseră pe drum, apoi se îmbolnăviseră din cauza aerului rarefiat, își pierduseră cunoștința sau nu supraviețuiseră din oricare alt motiv: se pare că munții adevărați, provocatori, făceau destule victime. Omul de la radio descrisese cum ridicase un cadavru deasupra capului pe traseu, ca un fel de gest de renaștere.

Era februarie. Februarie nu putea fi decât încărcat de promisiuni. Februarie era deja primăvară! Tot felul de lucruri erau posibile primăvara. Mirosul de cafea din librărie era plăcut. Va găsi cartea potrivită, și apoi va lua o cafea și va răsfoi cartea să vadă dacă ar fi cazul s-o cumpere. Nu-i stătea în obicei să bea cafea așa de târziu. La naiba cu obiceiul! Era vechi, răpănos și aparținea vremilor apuse. Lui Michael îi plăcea să stea treaz până târziu. Trebuia să se culce la o anumită oră? Nu. Era un spirit liber. *Sporturi.* Fotbal hochei curse de cai curse auto alpinism. Luă o carte de pe raftul cu cărți lucioase. Pe copertă avea o busolă. O deschise la întâmplare. *Navigație înseamnă distracție! E o artă pe care, dacă o ignori, o faci pe pielea ta.* În sumar avea titluri de capitole care sunau bine. Vremea la munte. Tehnici pe zăpadă și gheață. Siguranța pe terenuri abrupte. Cum să facem față altitudinii. Să nu lăsăm după noi decât urmele pașilor. Conținutul rucsacului.

Da. De acum încolo cu asta se va ocupa Michael Smart, nimic în afară de claritate, concret, grohotișuri și de platouri cu pietroaie precum acelea descrise aici, diferite feluri de roci, roci desprinse și roci umede.

Desprinse.

Umede.

De ce erau toate cuvintele așa de încărcate? De ce se otrăveau imediat, de ce deveneau cuvinte care puteau fi folosite împotriva lui, chiar de către el? Totul era doar o glumă? La adresa lui? O bună re-ducere pregăurire. Era destul de bună. Bine spus. O iei de la capăt. Asta e. Problema lui e propria deschidere, propria generozitate, dorința lui de a felicita orice student mucos care făcea o glumă la adresa lui. Mort pe o rută periculoasă, într-o porțiune de zăpadă, o stângăcie pentru studenții puși pe pozne și pentru fetele realizate și nerecunoscătoare, și pentru Marjorie, și pentru Tom, și pentru lesbiana aia uscată cu mutră de vrăjitoare de la Personal, al cărei nume nu și-l amintea, ca una de la o închisoare pentru femei, nu, mai rău, dintr-un serial dramatic pentru televiziune despre o închisoare pentru femei, stând acolo, cu o față lungă, în spatele unei mese lungi din secretariatul facultății. Secretariatul fuckcultății. Vezi? Putea să facă glume chiar și pe seama înlăturării lui de la catedră, a propriei activități de mai jos de brâu. Doar nu era sfârșitul lumii. Mai departe, mai presus de

toate astea, era frumusețea naturală a înălțimilor, care îți tăia respirația. Moartă pe marginea unei trecători, Emma-Louise Sackville, evident nu ca persoană, ci doar ca dosar. În formă de scrisoare și de corespondență electronică. Oricum, femeia fusese cam de rahat, se întinsese acolo ca și cum ar fi murit deja pe marginea trecătorii dintre munți.

Michael se duse la cafeneaua de la etaj, luând cu el trei cărți. *Tehnici de cățărare pe stânci, Arta muntelui și arta conducerii* și *Manualul muntelui.* Ceru unei fete un espresso dublu. Nici măcar nu se uită la ea. Era drăguță? Nu i se părea atrăgătoare. Ce ironic! De luni de zile nu mai fusese atras de vreo fată. Își ținea cărțile sub braț cu coperta în afară, astfel ca oricine l-ar fi privit să poată vedea fotografia de pe fața uneia dintre ele prezentând un bărbat pe la jumătatea unui perete stâncos, departe deasupra vârfurilor câtorva copaci. Ăsta era tipul lui de bărbat. Era tipul în care se va transforma în curând. Își luă cafeaua și se așeză într-un fotoliu. Dar, de îndată ce se așeză, se simți înșelat. În America, de exemplu, în călătoriile pe care le făcuse în America, când te așezai într-un fotoliu într-una dintre librăriile unui lanț uriaș de magazine, te simțeai plăcut surescitat, chiar triumfător, ca și cum ai fi de-ai casei doar pentru că ai reușit să ocupi un teritoriu, reprezentat de acel fotoliu, înaintea oricărui tip mai local. Dar aici, acum, celelalte trei fotolii conțineau doar oameni aparent însingurați, inapți, drogați, iar fotoliul pe care stătea Michael mirosea dezgustător a lapte.

Deschise prima carte. Era plină de minunate cuvinte noi. Transpaseal, de exemplu. Iată un cuvânt care arăta exact ce era de găsit în carte. Și mai mult; erau cuvinte și nume pentru variațiile zăpezii și ale fulgilor de zăpadă: platouri și stelari, coloane și ace, dendrite spațiale, coloane acoperite și boabe de grindină. Grindină! Minunat. Exact asta căuta Michael, un întreg limbaj nou. Un limbaj al corturilor – corturi dom, cort cu cercuri, cort curbat. Aveai nevoie de un hanorac, spunea cartea. O cagulă sau o cască de schi. Corpul își pierde o treime din căldura la nivelul capului. Ce fapt uluitor! Michael știuse, dar nu se gândise niciodată la asta, la capul care cedează energie ca un bec aprins fierbinte. Trebuia să cumperi o salopetă cu fermoare ca să nu fie nevoie să-ți dai jos pantofii de fiecare dată. Era așa de simplu, genial. Degerăturile erau o problemă serioasă. O frânghie putea aduce viață sau moarte. Iată un limbaj viu cu

propria simplă utilitate – mai mult, era încărcat de o viață plină de speranță reală, durabilă. *Sunt puțini munții din Insulele Britanice care să nu poată fi urcați ca într-o simplă plimbare.* Asta suna promițător. Era practic. Ți se spunea cum să eviți stâncile invizibile. Michael sorbi din cafea. Cafeaua era scârboasă. Ceașca zdrăngăni pe farfuriuță când o puse înapoi pe măsuța prea joasă. Mai întâi se va duce în districtul Peak, sau în Snowdonia, poate la Brecon Beacons sau la Yorkshire Dales. Va merge cu mașina, pe care o va lăsa în parcarea de la poalele munților, sau în fața unei pensiuni simpatice care oferea un mic dejun serios. Frunzări mai departe cartea. Fulgerele erau, se pare, responsabile pentru sfârșitul vieții unui mic număr de cățărători în fiecare an. Cartea spunea că alpiniștii vedeau în asta un act divin și îi instruia pe cititori să nu renunțe la un piolet care fusese lovit de trăsnet, chiar dacă era pârlit și scotea scântei, pentru că probabil le va fi necesar mai târziu. Michael se gândi dacă expresia act divin era definită în termeni specifici divertismentului sau asigurărilor. Întoarse pagina. Era o listă cu numele nodurilor. Bucla alpinistului, bucla fluture, nodul pescăresc dublu. Se gândi la Philippa Knott. Se gândi cine i-l predă Philippei Knott pe Roth acum. Cine o înnoda la dublu în stil pescăresc. *Bucla alpinistului.*

Închise cartea.

Dumnezeu știe.

Nicio șansă ca Michael Smart, la vârsta lui, s-o pornească în sus pe coasta muntelui.

Ți-ai forțat norocul, Mike, îi spusese familiar Marjory Dint (Mike era familiar). Și cu varza în butoi, și cu ea pe masă și nici să nu suferi consecințele. (Clișeu!) O fată, am fi putut trece cu vederea. Cu una ne-am fi putut descurca. Să nu crezi că n-am încercat. Și să nu zici că n-ai fost prevenit, ți-am zis și acum cinci ani, și acum patru ani, și acum trei ani, și acum doi ani, și anul trecut. Sackville e doar bulgărele care declanșează avalanșa. (Groaznic, Marjory!) Acum e convinsă să facă scandal. (Groaznic!) În total avem șase declarații de cercetat, niciuna, îți zic, în favoarea ta, care se coroborează cu Sackville, dar fii atent la ce-ți zic, Michael, (așa de puțin familiară devenise, atunci, Marjory), asta nu va trece peste noapte.

Marjory Dint, spunându-și replicile de parcă le memorase dintr-un scenariu de banal serial polițist de la BBC.

Deci lui Michael îi plăcea să se culce cu fete. Era o crimă? Și ele îl plăceau. Era o crimă? Toți erau adulți care consimțiseră. El era un bărbat bine. Ele arătau bine, majoritatea. Era o crimă? Oficial, în fața lui Tom și a lesbienei de la Personal, Marjory Dint îl avertizase. Oficial, era o suspendare a funcției și o înjumătățire a salariului, de fapt era o vrăjeală de gen crede-mă-c-am-tras-toate-sforile-ca-să-nu-ți-se-oprească-tot-salariul, care ținea loc de *concediere oficială.*

Miezul corpului. Învelișul corpului. Cartea se deschisese în cădere la simptomele hipotermiei. Nu-i venea să creadă ce de simptome de hipotermie avea deja. Era clar că se simțea înfrigurat și obosit, tot timpul se simțea așa. Toată iarna avusese puseuri de amorțeală a mâinilor și a picioarelor. Da, cu siguranță fuseseră momente în care tremurase. Da, avea o letargie fizică și mentală și fusese incapabil să răspundă la întrebări sau să dea explicații. Era adevărat. Așa se simțea în interior tot timpul. Da, avusese ieșiri violente și o mulțime de energie inexplicabilă. Da, îi tremurau rău mâinile, chiar și acum. Uite ceașca, uite cum a pus-o jos acum câteva clipe, și mereu ciobea ceștile de cafea acasă etc., scăpa pe jos lucrurile în bucătărie și altele asemenea. Era foarte, foarte înclinat spre accidente. Și ăsta era un simptom? Da. Da, îi era greu să se concentreze. Îi era foarte greu să se uite la televizor cu lumina stinsă, lucru asupra căruia insista Astrid. Da, avea adesea senzație de leșin. Da, crampe musculare. Clar, era palid. Nici nu-i venea să creadă cât de palid era când se trezea dimineața. Avea *paloare cenușie extremă.* Și nu doar el; era ca și cum toate cele din lumea asta aveau paloarea cenușie extremă. Oare întreaga lui lume suferea de hipotermie? Cauzele: *epuizare, răceală produsă de vânt, deshidratare, moral scăzut, tensiune, frică, descurajare, adesea partea finală a unei suite de greșeli, depășirea limitei de rezistență, vreme proastă, sfârșitul unei zile lungi și grele de eforturi pentru atingerea unui scop asupra căruia oricum nu erai sigur.* Le bifă pe toate, unul câte unul. Aproape toate cauzele erau valabile pentru el.

Michael se ridică. Tremura. Se demascase. Lăsă cărțile jos. Traversă librăria îndepărtându-se de ceilalți nesupraviețuitori. Rămase în spatele unuia dintre rafturile cu lucrări new age și își scoase mobilul. Căută numărul Evei și apăsă butonul de apel.

Probabil că nu-i va răspunde.

Îi răspunse robotul telefonic.

Închise și căută numărul lui Charis Brownlee. Răspunse robotul de la biroul ei, vocea ei, cu accent galez. Michael închise și formă numărul ei de acasă. Îi răspunse tot robotul cu accent galez.

Sunt Michael, spuse Michael. Michael Smart. N-am vorbit de mult. Sper că ești bine. Sunt într-o librărie și m-am trezit că vreau, ăă, să-ți cer sfatul în legătură cu ceva. Sun de pe mobil. Dacă primești mesajul în aproximativ o oră, poți să mă suni?

Probabil că era plecată. Era întotdeauna plecată din oraș, la Roma sau la New York. Și soțul ei era psihoterapeut. Lucrau în echipă. Împreună câștigau o avere, pentru că, fiind mereu plecați, aveau prețuri exclusiviste. Michael n-o mai vizitase din primăvara trecută, aproape exact de un an, pentru că își petrecuseră întreagă oră atât de exclusivist de scumpă făcând o listă cu topul melodiilor lor pop favorite. A încetat să-i mai fie client la scurt timp după ce i-a spus Evei și ea era aproape să moară de râs.

Michael, tremurând în librărie, nu mai știa cui să mai telefoneze.

Sună acasă. Astrid răspunse.

Eu sunt, zise Michael.

Mda, făcu Astrid.

Mă întorc cam într-o oră, spuse el. Mai am doar de dat câteva lucruri unor, ăă, studenți.

Mda, făcu din nou Astrid.

Ai mâncat, o întrebă Michael, sau e nevoie să aduc ceva?

Tu ai mâncat? îl luă la rost Astrid. Tu ești cel care a slăbit.

Magnus e acasă? întrebă Michael.

Mda, făcu Astrid.

OK, spuse Michael. Vin repede. A sunat maică-ta?

Nț, zise Astrid.

Astrid închise înaintea lui Michael.

Michael se simțea mizerabil.

Coborî să găsească raftul cu cărțile Evei. Nu erau la istorie. Nu erau la biografii. Erau la ficțiune, ce ridicol, și nu o aveau decât pe cea mai recentă, dar aveau vreo zece exemplare. *Articolul Autentic, Ilse Silber.* Luă una de pe raft și o întoarse ca să se uite la coperta patru, care conținea fotografia Evei. Eva, mai tânără,

zâmbind. Respiră adânc de câteva ori. Inspiră pe gură și expiră pe nas.

Așadar, care a fost lista ta de cântece și care a fost a ei, și cât de terapeutică a fost ședința, mai exact? întrebase Eva când reușise să se oprească din râs. Ședea pe pat. Michael se simți ca un prost, dar era o prostie simpatică. Se așeză și el pe marginea patului, puțin rușinat, chicotind la rându-i. Ray Stevens, *Misty,* Four Seasons, *December 1963 (Oh, What a Night!),* Chris Montez, *The More I See You,* Elvis Costello, *Oliver's Army.* Dire Straits, *Romeo and Juliet.* Pe primul loc în lista lui Charis Brownlee fusese Starland Vocal Band, *Afternoon Delight.* Asta o făcu pe Eva să râdă și mai tare.

Gândul la tine îmi face poftă, cântă Eva. *Freci un băț de-o piatră, focul se aprinde, rachete în zbor spre boltă.*

Michael râse și se rușină.

Se afla și *Bohemian Rhapsody* pe lista ei, din întâmplare? întrebă Eva.

Michael rânji și aprobă din cap.

Eva izbucni iar în râs.

Era și *Imagine?* vru ea să știe.

El ridică din umeri și se încruntă. Eva râdea cu lacrimi. N-o mai văzuse niciodată râzând cu atâta poftă sau găsind ceva așa de amuzant. Stătea lângă ea pe pat, zâmbind. Era așa de frumoasă când râdea, și puțin urâcioasă.

(Preferințele tale la melodii îmi întăresc convingerea că ai o necesitate aproape psihotică, dacă e vorba de încrederea de sine, de a respinge orice vină, cam așa îi spusese Charis Brownlee. Știi cum a spus asta Oscar Wilde, Michael. Cu toții suntem nevinovați până ce suntem demascați.)

Michael și Eva, întorși din vacanță, în casa călcată de hoți, fără să se privească. Pe podea, între ei, robotul telefonului, singurul lucru într-o cameră altfel complet goală. Vocile vorbiseră. Robotul se derula și se decupla. Fusese un mesaj în legătură cu Magnus, un mesaj pentru Eva și un mesaj, la sfârșit, pentru Michael.

Marjorie Dint. *Jocul s-a sfârșit, Michael. Marjory la telefon. Sună-mă. Atenție cu cine vorbești. E implicat Departamentul juridic.*

Orice ar fi, jur, habar nu am de nimic, se grăbi să spună Michael.

E-n regulă, îl liniști Eva. Știu.

Dădu din cap. Îl luă de mână.

Și Michael, uitându-se la fotografia Evei, în librărie, înțelese din nou, așa cum înțelesese în fiecare zi de atunci încolo, iar în fiecare zi această înțelegere îi apărea de o noutate incomprehensibilă, de parcă ar fi suferit de o boală mentală care nu-i permitea să-și amintească nimic din cele petrecute cu mai mult de douăzeci și patru de ore în urmă.

Uimitor.

Înțelese că Eva știa. Știuse dintotdeauna, știuse de la început, dar asta nu însemna nimic pentru ea. Își mai dădu seama că amândoi așteptaseră exact acest mesaj.

Se așeză jos, pe podea, în colțul dintre rafturile de ficțiune cu S și cu T, iar bunătatea Evei se desfășură deasupra lui, mare, cât cerul de mare.

Cerul se închise asupra lui, alb. Se transformă în tavanul alb al librăriei. El se afla acolo, pe podea. Era o situație cam jenantă. Aruncând o privire asupra cărților, dr. Michael Smart, oficial concediat, alese o carte de pe raftul de lângă el, de parcă ar fi căutat exact acea carte. *Călătorie în lumina lunii.* Antal Szerb. Nu mai auzise de el. Traducere din maghiară. Anii ’30. Lui Michael îi plăceau traducerile. Părea o carte pe care ar fi putut-o citi. O deschise. *Nicio bucurie pe care am simțit-o după aceea nu m-a pătruns atât de adânc precum durerea, umilința exaltată de a ști că eram pierdut din dragoste pentru ea și că ei nici nu-i păsa.*

Închise cartea și o puse înapoi pe raft. Totul durea. Era bolnav și pe moarte. Era mai bine să meargă acasă.

Hai să cugetăm așa. O femeie tânără și drăguță se ivește în prag. E în zdrențe, flămândă și pierdută. Bate la toate ușile de la toate casele să vadă cine ar fi generos; e un test. Familia inocentă, din bunătate sufletească, o lasă să intre, o hrănește și îi oferă ospitalitate. Apoi familia se trezește a doua zi dimineață dormind pe podele pentru că ea furase totul, chiar de sub ei. Paturi, oale, sendvișuri. Totul.

Tatăl sare în picioare. Se uită în oglindă. Arată ca de obicei. Dar îl doare pieptul. Îl doare spatele. Se pipăie pe la jumătatea spinării și descoperă o gaură în corpul lui, în spate. Gaura e de dimensiunea unui pumn mic. Și e clar că pieptul îi dă o senzație ciudată de gol. Apoi înțelege. Femeia cea tânără și drăguță l-a

deschis în timp ce dormea, și-a băgat mâna în el și i-a furat inima chiar din corp.

Se uită la nevasta lui. Arată ca de obicei. Se uită la fată, la băiat. Arată ca de obicei. Habar nu are dacă și inimile lor fuseseră luate, împreună cu a sa, și habar nu are cum ar putea afla. A spune ceva, orice, despre asta ar putea rupe vraja, făcându-i să se prăbușească la picioarele lui, complet goliți, ca un simplu înveliș al unei foste familii. Și atunci s-ar prăbuși și el, ca un simplu înveliș al unui fost bărbat.

Știe că va trebui să-și recapete inima de oriunde o fi fost ea dusă, de la oricine o fi având-o acum, altfel va muri. Se gândește la femeia cea tânără și drăguță, la felul în care îl zeflemisea și cum flirta cu el și la cât de greu îi fusese să o respingă atunci când se lipise de el, împingându-l în peretele casei, și îl provocase s-o sărute, și cât de mândru fusese când îi spusese nu, n-o fac, nu pot, nu îndrăznesc. Clișeu. Zeflemea era într-adevăr un cuvânt? Suna ca o vorbă dintr-o poveste populară, dar era posibil să-l fi inventat Michael, pentru că suna pe undeva asemănător cu a flirta.

Se ridică și își îndreptă manșetele pantalonilor. Se duse spre ieșirea din magazin să vadă la ce etaj era sectorul cu lucrări de referință. Voia să verifice cuvântul. Apoi se va duce la casă și va cumpăra cartea Evei. Era mai ieftină decât cărțile despre alpinism și îi făcea plăcere gândul că va fi prima carte a Evei care va reveni în casă după ce femeia aia, Amber, îi lăsase cu ochii în soare, furând tot.

Doar că nu exista un sector cu lucrări de referință în această librărie.

Nu aveți lucrări de referință? se miră Michael.

Nu ne ocupăm de dicționare, spuse băiatul. Vechiul Michael ar fi făcut o mică scenă sau cel puțin un mic comentariu. Noul Michael își scoate portofelul și își exprimă îngrijorarea că nu pusese înapoi pe rafturi câteva cărți de alpinism la care se uitase, sus, în cafenea, pe una dintre măsuțe.

E-n regulă, zise băiatul. O să le găsească cineva și o să le pună la loc. Suntem plătiți s-o facem. Opt nouăzeci, vă rog.

Ce fel de librărie era aia fără un sector cu lucrări de referință? Sărăcie curată. Clișeu. Și, mai precis, se gândea el plătind cartea Evei și îndreptându-se către ieșire, ce avea sărăcia cu curățenia? Aha. Vezi? Poți să lași cuvintele fără om, dar nu poți să lași omul

fără cuvinte. Se opri în umezeala străzii și tuși. Era februarie. Mai tuși o dată. Tușea ca un bătrân. Asta era ceva nou la el, tusea asta profundă, o tuse care sugera existența unui canal îmbătrânit și umed care îi trecea prin spate direct înspre plămâni. Îl resimțea ca pe ceva tuberculos. Poate că era tuberculos. Procentul tuberculoșilor era în creștere, cum se spunea în toate știrile; se dezvoltase un tip de virus care nu putea fi distrus de antibiotice. Gândește-te la Keats, mort la douăzeci și șase de ani, un bătrân tușitor la douăzeci și șase de ani. Și Keats o iubise pe Fanny. Au! Lovitură sub centură, asta chiar c-a durut, ca un pumn. Chiar că trebuia să meargă la doctor. Trebuia să meargă la un spital și să-și facă un control complet. S-ar fi putut duce la facultate și să-și facă o programare la dr. Dragoste. *Și care-i problema?* Ei bine, doctore, săptămâna trecută m-am trezit tot numai vânătăi, negru-albăstrui, pe brațe, pe picioare, pe piept, și nu aveam de ce să fiu plin de vânătăi, doar nu fac cros, nu am fost bătut și nici altceva. Și apoi, permanent înțeleg diverse lucruri. *Înțelegi lucruri?* Da, ca și cum ar fi prima oară. De asemenea, nu mă pot stăpâni să nu fac prostești jocuri de cuvinte, care ajung să mă doară, fizic. *O inversiune. Soră, notează asta.* De asemenea, nu am nicio motivație. Mă simt rău aproape tot timpul. *Rău?* Da, rău. *Hmm. Și cum stai cu somnul?* Nu pot să dorm. Nu vreau decât să merg cu mașina de colo-colo, zi și noapte, toată ziua și toată noaptea, fără să mă opresc undeva, deși încerc evident să evit zona C, doar nu mi-am pierdut complet mințile. De asemenea, în seara asta am intrat într-o librărie și am observat că am simptomele clasice ale hipotermiei. Iar acum nu mă opresc din tușit. *Cum stai cu apetitul?* Ei bine, nu prea sunt flămând. N-am nicio idee de ce. *Bine. Hai să te ascult.*

Dar dacă doctorul îi punea stetoscopul pe piept și își ridica privirea nelămurit, pentru că nu se auzea niciun fel de bătaie a inimii?

Sub picioarele lui era un gemuleț de sticlă de la o pivniță, încastrat în pavaj, iar dincolo de geam era o învolburare de plante, buruieni sau altceva ce se împingea în sticlă. Îl enerva felul ăsta simplu în care creșteau. Îl făcea să se simtă chiar iritat, buruieni înghesuite sub plăcile de sticlă groase de câțiva centimetri. Acum tot felul de lucruri din astea îi dădeau un sentiment de revoltă și de neajutorare. Imaginea chipului unei

femei de pe un afiș de trei metri înălțime aducea puțin cu ea. O fată dintr-o reclamă TV la Imodium, care râdea împreună cu tatăl ei de felul în care rezolvaseră problema diareii, era chiar o imitație a ei, și totuși nu era ea; o femeie zâmbitoare dintr-o reclamă care urmă imediat, stând în pat și uitându-se la televizor într-un spital privat de o curățenie impecabilă, semăna un moment cu ea, dar numai un moment. Ceafa băiatului cu păr lung care cobora la metrou într-o seară îl făcu pe Michael să se oprească și să încerce să-și recapete suflul. Și o femeie care trecu în viteză pe lângă el cu mașina pe sensul invers, pe șoseaua care ducea spre Isle of Dogs, semăna cu ea. Dar nu era mașina ei. Nu putea fi ea. Plantele alea de sub sticlă erau ca ea. Nu doar ca ea. *Erau* ea într-un anume fel, într-un oraș viermuind de efemer, contaminat pentru totdeauna de vacanța de acum șase luni, aleasă la întâmplare. De exemplu, Michael trecea acum pe lângă magazinele din Tottenham Court Road, dar Tottenham Court Road nu era decât un miraj, iar străzile care porneau radial din piață erau produsul unei imaginații frustrate și contaminate. Goodge Street era o amăgire. Harta metroului era o iluzie de conexiuni și direcții. Autostrada M25 era o glumă sub formă de cerc vicios. Lumea reală era altundeva, la fel ca ea.

Imaginează-ți-o pe ea, golind sistematic cameră după cameră, ducând totul la intrare și apoi pe trotuar la furgonetă, în miezul nopții. Sigur că se înhăitase cu cineva, un bărbat, desigur. Trebuie să fi fost așa. Ar fi avut nevoie de cineva care s-o ajute să mute lucrurile mai grele; ar fi fost nevoie de cineva și să facă după aceea curat. Poate că nu era un bărbat. Poate că era morocănoasa aia de menajeră de la casa de vacanță din Norfolk; poate că lucrau amândouă în echipă; una descoperea casele de vacanță, iar cealaltă trecea la atac asupra familiilor. Poate că era ceva mai mult decât munca în echipă. Le văzuse odată vorbind în drumul care ducea spre sat, când el pornise spre gară.

Posibil? Era posibil. Nu, nu era, fata era o singuratică, lucra singură. Colinda prin țară, în vechitura aia de mașină albă ca un fel de imagine inversată pervers a unei asistente districtuale de după război, angajată a guvernului, ciocănind la ușile unor oameni complet străini din țara nimănui, ca să testeze

sănătatea miezului și a învelișului trupului fiecăruia. *Tusea și strănutul răspândesc boli. Folosiți-vă întotdeauna batistele.*

Doamnelor, are nevoie vreuna dintre voi de o mașină? strigase el prin fereastră. Merg până la gară. Aș putea să vă las oriunde în sat.

Menajera deschisese ușa din spate și își aruncase aspiratorul pe banchetă. Ăsta da, noroc pentru el. Amber făcuse cu mâna și se întorsese în casă. El continuase să-i privească umerii frumoși, prin oglinda retrovizoare, în timp ce ea o luase pe cărarea cotită și intrase în casă. Dispărută. Menajera ședea pe bancheta din spate, ca și cum mașina ar fi fost un taxi; stătea lângă aspirator, cu tubul de plastic trecut pe după gât. Aspiratorul era dintre acelea cu o față pictata pe el, cu ochi și cu o figură zâmbitoare.

Caraghioasă mai e lumea asta în care trăim, nu-i așa, dacă au ajuns să antropomorfizeze și obiectele pe care le folosim ca să ne curățăm casa, nu? spuse el.

E un Henry, răspunse femeia. Cei mai buni la aparatură casnică.

Vreau să zic, atunci când fac aspiratoare și altele să arate mai uman, vor să ne determine să le cumpărăm pe ale lor și nu o altă marcă, știi, asta când vrem să cumpărăm un aspirator, încercă el să-i explice.

Știu ce înseamnă să antropomorfizezi, spuse femeia.

Ăă, n-am sugerat niciun moment că nu ai ști, spuse el, dar femeia se uita fix pe geam, lipsită de interes.

Era destul de urâtă, mitocancă. Majoritatea sătenilor arătau așa, ca și cum n-ar fi mâncat toată viața decât sfeclă crudă pe care și-ar fi procurat-o scormonind câmpurile.

Trase adânc aer în piept.

Deci unde să te las, Katrina? o întrebă el. Și unde ți-e mașina azi?

Lăsați-mă la sensul giratoriu. Nu am mașină, răspunse femeia.

Am crezut că ai o Cortina, spuse Michael aducându-și aminte prea târziu că asta era o glumă prostească între el și Eva. Dar femeia nu observase. Poate că era un pic cam înceată la minte. (Dar știuse cuvântul a antropomorfiza.)

Nu ți-e puțin cam greu aici fără mașină? o întrebă el.

Unde? spuse ea.

Păi, aici, vreau să zic, știi ce vreau să zic, vreau să zic, să transporți ditamai echipamentul pentru curățenie, dintr-un loc în altul, dintr-o casă în alta, zise el. Grea viață.

Nu-i așa de greu, răspunse ea. Și are rotițe.

Eu, ăă, se bâlbâi el. Ăă…

Chiar aici e bine, mersi, domnule Smart, spuse ea. Mersi mult de tot.

Ieși din mașină, trase aspiratorul după ea afară și închise ușa ușurel.

Uite, zise el.

Își scoase portofelul din buzunarul interior al hainei, îl deschise și scoase din el trei hârtii de douăzeci de lire. I le întinse prin geamul deschis al portierei.

Nu știu dacă soția mea te-a plătit pentru săptămâna asta, spuse el.

Nu mă plătiți dumneavoastră. Serviciile mele au fost incluse în preț, replică menajera.

Un mic ajutor nu strica, spuse el.

Menajera nu zâmbi. Luă banii.

Metroul din Goodge Street. Michael își întinse mâna în față. Tremură, dar numai o secunda. Înainte să treacă de bariere și să coboare spre metrou într-un lift zgomotos, își scoase iar mobilul. Căută numărul Evei.

Robot.

Bună, spuse el. Eu sunt. Ce mai faci? Sper că bine. Am vreo două probleme. Trei, de fapt. Unu, nu mă simt bine. Sunt sigur că am un fel de hipotermie. Nostim, știu. Nu glumesc. Doi, tot sună cei de la Biroul juridic al lui Jupiter. E ceva legat de familii. Poți să-i suni? Trei, mai sunt doar 2 000 de lire în contul principal la bancă, iar Astrid vrea bani pentru o excursie cu școala, și Magnus vrea să se ducă la Lourdes. Ha ha! Știu. Nu glumesc. Oricum, am sunat la asigurări în legătură cu lucrurile din casă. Estimarea lor e de trei luni. Așa cum au spus și cu trei luni în urmă. Ce să fac acum? Sună-mă. Sper să vorbim curând.

Apoi închise mobilul clămpănind, își cumpără bilet, intră în lift și o porni în jos, prin întuneric, ca un om care știa exact încotro se îndreaptă.

*

Magnus și Astrid erau în salon uitându-se la televizor. Luminile erau stinse. Michael aprinse lumina mare.

Bună tuturor, spuse Michael.

Jake, prietenul taciturn al lui Magnus, era iar în vizită.

Bună, Jake, spuse Michael. Ce mai faci?

Jake murmură ceva ce semăna a bine mersi. Michael stinse unul dintre becuri.

Mersi, zise Astrid.

Michael se prăbuși pe unicul scaun liber.

Jake era mereu pe la ei zilele astea; și rămânea adesea peste noapte. Michael începuse să se întrebe dacă nu cumva Magnus se vedea cu Jake puțin mai mult decât ar fi fost normal și dacă ar fi trebuit să-i povestească Evei sau dacă nu cumva se drogau, dar după o jumătate de oră de ascultat la ușa lui Magnus, într-o noapte, auzindu-i făcându-și unul altuia prezentări despre Pascal și despre Teilhard de Chardin și întrebându-se ce e de făcut în situația iminentului divorț al părinților, nu i-a mai spus lui Jake la miezul nopții mama ta nu se va îngrijora unde ești la ora asta târzie din noapte, Jake?

Emisiunea pe care o urmăreau toți în întuneric era despre Goebbels.

Pe ce vă uitați, Astrid? întrebă el.

Pe *Istoria Marii Britanii,* răspunse Astrid.

Ghidul TV era îndesat printre pernele fotoliului pe care stătea el. Michael frunzări ghidul până ce găsi ziua și canalul potrivite. Întoarse pagina ca s-o poată citi în lumina care venea de la televizor.

ISTORIA MARII BRITANII

07.00 a.m. Naziștii: un avertisment venit din
istorie 08.00 Naziștii: un avertisment venit din
istorie 09.00 Naziștii: un avertisment venit din
istorie 10.00 Naziștii: un avertisment
venit din istorie 11.00 Naziștii: un
avertisment venit din istorie 12.00 p.m.
Naziștii: un avertisment venit din istorie 01.00
Războiul secolului 02.00 Războiul
secolului 03.00 Războiul secolului 04.00
Războiul secolului 05.00 Oroare în
Orient. 06.00 Oroare în Orient. 07.00
Naziștii: un avertisment venit din istorie 08.00
Naziștii: un avertisment venit din istorie 09.00

Naziștii: un avertisment venit din istorie 10.00
Naziștii: un avertisment venit din istorie
11.00 Naziștii: un avertisment venit din
istorie 00.00 Naziștii: un avertisment
venit din istorie 01.00 încheierea programului.

Bănuiesc că urmărim *Naziștii: un avertisment venit din istorie,* spuse Michael.

Nu ești obligat să te uiți dacă nu vrei. Casa asta are multe alte camere, răspunse Astrid.

Știi, semeni cu mama ta din ce în ce mai mult, pe zi ce trece, spuse Michael.

Nu mai spune! exclamă Astrid.

Și schimbă imediat canalul.

Ia-o ca pe un compliment, spuse Michael. Întâmplător, o plac pe mama ta.

Oamenii de la televizor refăceau o casă goală. Pe ecran apărură statistici care arătau cât de mult creștea valoarea unei case după ce o refăceai.

Michael gemu.

Doar până începe filmul, ce mă-sa, țipă Astrid.

Nu mă deranjează canalul, spuse Michael. Numai că mă simt puțin rău. Și, Astrid, te rog să nu înjuri.

Cum rău? întrebă Magnus.

Hipotermie, spuse Michael. Caz clasic.

Trebuie să fii dus la adăpost, își dădu Jake cu părerea.

Oare? spuse Michael. Ce plăcut. E plăcut de știut. Adăpost. E un cuvânt plăcut.

Trebuie să stai la cald și să fii ținut, dacă e posibil, complet izolat de pământ, spuse Jake. Ar trebui să ți se dea o băutură fierbinte și ceva de mâncare, iar cei din jurul tău trebuie să-ți ofere sprijin moral.

Asta era maximum de discurs ținut vreodată de Jake. Michael își dori ca Eva să fi fost aici ca să-i povestească, mai târziu, seara, în pat.

Cineva ar trebui să se bage cu tine în sacul de dormit ca să-ți țină de cald, continuă Jake.

Hai să nu ajungem chiar până la asta, Jake, spuse Michael.

Și trebuie să te supraveghem în caz că faci infarct, adăugă Jake.

Nici nu știi ce adevăr spui, zise Michael.
Și s-ar putea să te simți mai bine dacă te culci în poziție fetală, dar cu capul așa, mai aplecat spre podea, spuse Jake.
Magnus ieși din cameră și dădu drumul la ceainicul electric. Se întoarse cu un ceai pentru Michael, pe care gestul acesta îl mișcă.
Vrei ceva de mâncare? întrebă Magnus.
Nu, mersi, spuse Michael. Dar îți mulțumesc, Magnus.
Mănâncă un ou, spuse Astrid. În frigider sunt niște ouă care ar trebui mâncate.
Nu, refuză Michael.
Ar trebui, insistă Astrid.
Ar trebui? se miră Michael.
Ouăle sunt frumoase, spuse Astrid. Când mănânci un ou, mănânci frumusețea însăși.
Da? făcu Michael. Ce gând plăcut!
Fiert sau omletă? întrebă Magnus.
Sau crud? adăugă Astrid.
Ochi, spuse Michael.
Cea mai proastă alegere! exclamă Jake.
Mulțumesc, Jake, spuse Michael.
Magnus ieși iar. Michael se cuibări în poziție fetală. Își lăsă capul în jos, peste fotoliu. Se uita la reclame de jos în sus. Era chiar bine pentru reclame. Le reda aerul de suprarealitate. Magnus îi aduse un sendviș cu oul prăjit. Începu filmul. În alb și negru, vechi, anii ’30. Margaret Lockwood. *Femeia dispărută.*
E de Hitchcock, spuse Michael.
Și *mie* îmi zici să nu înjur, spuse Astrid.
Ha ha! râse Michael.
Filmul era într-adevăr foarte inteligent. Prima jumătate a conflictului era țăcănită și cu meandre de parcă ar fi fost o comedie absurdă, apoi toate indiciile se poziționau absolut sclipitor într-o unitate. O mulțime de englezi erau obligați să rămână într-un hotel din cauza vremii proaste, în munții din estul Europei, apoi plecau toți cu același tren. Dar o bătrânică drăguță dispărea din tren, și tânăra frumoasă care călătorise cu ea tot insista că bătrânica era reală, că într-adevăr existase, fără urmă de îndoială, deși toți călătorii germanici, inclusiv un chirurg neurolog care îți dădea fiori, conspirau să o facă să pară o lunatică. Doar un tânăr englez, arătând foarte sportiv, înclina să

o creadă pe fată. Erau multe glume despre represiunea sexului și despre Freud, și până la sfârșit era vorba despre o problemă de securitate națională.

Sfârșit.

Michael își întinse brațele deasupra capului și mârâi, căscând.

Fantastic! spuse Magnus.

Foarte bun! aprecie Michael.

Jake murmură ceva ce suna pozitiv.

Michael se mai întinse o dată. Se simțea chiar bine. Poate că din cauza sendvișului cu ou. Poate că din cauza bunătății instinctive de care băieții dăduseră dovadă mai devreme. Poate că din cauza filmului, care fusese foarte bun, un film pe care, dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi jurat că l-a mai văzut, ar fi trebuit să-l fi văzut, dar în realitate nu-l mai văzuse și nu i-ar fi ghicit jocurile inteligente și conflictul, deși era un clasic, chiar vechi, și probabil că rulase permanent pe undeva în fundalul activității lui de telespectator de ani de zile.

Sau poate că era din cauză că urmărise ceva bun într-o cameră întunecată, împreună cu alți oameni care priveau lucrurile în același fel ca el. Orice ar fi fost, se simțea într-o dispoziție expansivă, nemaiîncăpându-și în piele de bucurie. Și nici nu se mai gândise să se simtă rău, nici măcar o dată, pe tot parcursul filmului.

Spuneau că a fost filmat în Islington, zise Astrid. Ai văzut? Ai văzut? Scria la sfârșit, când a scris Sfârșit, că a fost filmat acolo.

Lângă canal, spuse Michael. A existat un studio de film acolo.

Nu mai spune, zise Astrid.

Ba da, a fost, răspunse Michael. Zău. Făceau drame de epocă, chestii de astea. E clar că acolo au făcut filmul.

Nu mai spune, repetă Astrid.

Fata aprinse și celălalt bec. Michael clipi din cauza luminii prea puternice. Băieții arătau palizi, stângaci, tineri; Piesele de mobilier pe care stăteau păreau încropite. Erau prea tineri ca să fie nevoiți să se poarte așa de drăguț. Astrid dansa în jurul lor. Avea brațe și picioare lungi. Purta tricoul ei pe care scria *Eu sunt fata de care te-au prevenit părinții.*

Astrid, spuse Michael. Nu ți-e puțin frig numai cu tricoul ăla?

Studioul care a făcut filmul ăla, tot spunea ea. Uimitor! Chiar aici, chiar aici unde trăim noi, în Islington!

Se balansă și ateriză pe brațul fotoliului pe care stătea Michael, cum făcea înainte, când era doar un copil. Cuvintele de pe tricoul ei erau la câțiva centimetri de ochii și de gura lui Michael. *Sunt fata prevenit.* După care urmau gura ei deschisă, limba și dințișorii care erau la doi centimetri de fața lui, de gura lui, în timp ce ea se balansă și ateriză lângă el.

Michael închise ochii. Clișeu.

Chiar chiar chiar chiar adevărat adevărat adevărat? spuse ea.

Michael se frecă la ochi, prefăcându-se. Se lăsă pe spate în fotoliu și își ținu ochii strâns închiși. Dădu din cap, ferm.

Te-aș minți eu? spuse el

sfârșitul drumului, într-o intersecție în jurul căreia cutiile poștale ieșeau ca din pământ, tipul de cutii poștale pe care îl văzuse de atâtea ori până acum, încât nu le mai găsea pitorești, de unde pornea un drum mai mic, iar la câțiva kilometri mai în jos era un drumeag nesigur, pe lângă care trecuse fără să-l observe primele dăți. Acesta o conduse de-a lungul a două pădurici care tocmai înfrunzeau, apoi într-o zonă deschisă cu câmpuri înșiruite unele după altele, unde se aflau niște cai splendizi. Caii erau supli și perfecți. Câmpul bogat, unduitor și verde se întindea dincolo de gardurile electrificate de care atârnau plăcuțe avertizând asupra ilegalității pătrunderii în acel spațiu. Dar la marginea crângurilor, între fermele de cai, erau case, fără garduri. Unele erau delicate, noi, cu o arhitectură costisitoare, casele bogaților crescători de armăsari. Altele erau făcute mai mult din scânduri mâncate de vreme, având pereți care se coșcoveau sau chiar se crăpaseră, cu acoperișuri strâmbe, cocoșate și dezechilibrate de ierni și de vânturi. Probabil că majoritatea erau case de vacanță sau de sfârșit de săptămână. Îți lua doar două ore ca să ajungi din oraș aici. Toate, chiar și cele gata să se prăbușească, păreau ieșite din visul unui copil. Toate aveau cerdacuri și uși cu geam. Toate, chiar și cele care arătau de parcă n-ar mai fi fost locuite de mult, aveau câte un steag atârnând inert de catargul mititel înălțat chiar la intrare.

Eva își parcase mașina pe marginea ierboasă, chiar vizavi de una dintre case. Era așezată, ca toate casele de aici, pe propria peluză deschisă. Iarba din jurul casei nu fusese tunsă. Cam la trei sute de metri în spate mai era o casă, iar în spatele acesteia mai era una, chiar uriașă, iar în spatele tuturor, încă vizibil în lumina lunară a cerului, era un lanț de munți negri al cărui nume îl știa din atlasul școlar. Catskills. Pânda Mâței. Prada Mâței. Eva (15 ani) scrisese cuvintele în interiorul copertei caietului ei grosolan, în mijlocul unei ore de geografie despre straturi de roci și substructuri. Eva (43 de ani) era pe drumul cel bun. Știa pe dinafară adresa și drumul ăsta, de mai bine de treizeci de ani.

Dar niciuna dintre case nu avea un număr vizibil. Două dintre ele păreau goale. Asta din fața ei părea să fi fost părăsită de ceva timp. Din celelalte două, cea mai apropiată era întunecată,

dar ultima avea câteva mașini parcate în față. Mai devreme văzuse și câteva lumini la ferestre. Auzise cum oamenii se strigau unii pe alții și mai auzise și un câine sau niște câini lătrând.

După calculele Evei, asta era casa care aparținuse tatălui ei, înainte ca acesta să moară, casa în care locuise cealaltă familie a ei. Dar părea părăsită. Era posibil să nu fie casa lui. Cea adevărată putea fi oricare dintre cele trei case. Oamenii ăia cu mașinile, luminile și câinii i-ar fi putut fi rude, ce știa ea, deși era prea puțin probabil; casa lor dădea într-un alt drumeag. Dar cei de acolo probabil c-ar fi știut să-i răspundă, dacă Eva ar fi avut bunul-simț să bată la ușă și să-i întrebe care dintre case fusese a lui, asta însă la o oră la care cineva ar mai fi fost încă treaz.

Era o zonă în care lumina lunii era așa de strălucitoare, încât ai fi putut citi ziarul, dacă ai fi vrut să citești un ziar. Într-o clipă, Eva avea să-și ia ziarul și să se ducă să se așeze în cerdacul casei părăsite.

Ieși din mașină. Se așeză pe capota. De jur împrejurul ei era statul New York. Iar aceia erau munții Catskills. Era luna mai. Ținea în mână ziarul pe care îl cumpărase mai devreme, în acea zi, în New York. Pe prima pagina era fotografia unui om aflat într-un sac de plastic. Era clar că omul era mort. Avea aerul acela gol și încremenit al unuia care s-a dus de puțin timp. Sacul avea fermoarul tras până aproape sus, dar puteai să-i vezi rănile, nasul, dinții sparți, un ochi mort dat peste cap. Aplecată deasupra sacului era o fată în haine militare. Era frumușică, zâmbea și îi făcea fotografului semnul cu degetul mare în sus pe deasupra feței mortului. Era un reportaj despre o femeie de vreo șaptezeci de ani. Într-o zi au scos-o din celula. Au asmuțit un câine la ea și au silit-o să se așeze în patru labe ca un câine. Un soldat i s-a așezat pe spinare și a călărit-o prin curte ca pe un cal. Mai erau imagini cu prizonieri de război care erau siliți, cu câini sau cu arme, să se dezbrace. Apoi soldații le acopereau capetele cu pungi de plastic. Apoi erau aruncați grămadă, goi, unii peste alții într-un fel de furnicar de trupuri vii, iar soldații își făceau fotografii, zâmbind ca pentru familie, stând deasupra grămezii de oameni.

Eva își dădea tot mai clar seama că se întâmpla ceva misterios, cu cât se uita mai mult la fotografii. Știa că așa trebuia să se întâmple, că, deși fotografiile erau un stimul trimis

ochilor de la ceva ce se petrecea cu adevărat, cu cât se uita mai mult la ele, cu atât simțea și gândea mai puțin. Cu cât vedea mai multe imagini, cu atât mai puțin i se părea că lucrurile alea li se întâmplaseră unor oameni reali și cu atât părea mai posibil să faci asemenea grămezi de oameni, iar și iar, oriunde ai fi dorit să-ți faci poze, stând și zâmbind lângă ele.

Încă o mai vedea clar, fotografia omului mort din sacul de plastic și a zâmbitoarei fete-soldat, chiar dacă se făcuse miezul nopții. Nu știa cum să-și continue cercetarea, dacă să mai caute sau să nu mai caute. Nu găsea niciun răspuns. Exista un răspuns în imagine. Eva trăia într-o vreme când era istoric permis să zâmbești așa, lângă un om care avusese o moarte violentă.

Eva își luase liber, timp de un an, de la propria istorie. Se plimbase pe o stradă din Londra și văzuse o reclama de mărimea unui poster în vitrina unei agenții de voiaj pentru studenți. *Întrebare: Există viață după moarte?* Era în drum spre o conferință de presă despre grupul Familiile care se Opun Furtului Autenticității Rudelor. Parcă vedea titlurile de ziare. FOFAR soarta binelui. Versiunea FOFAR. Familiile se uniseră să scoată mai mulți bani de la Editura Jupiter și de la Eva. Capul Evei era plin de fraze pe care și le repetase peste noapte. *Cine poate să stabilească ce înseamnă autenticitatea? Cine poate să spună cine are drept de proprietate asupra imaginației? Cine poate să spună că versiunea mea, poveștile mele despre viețile ulterioare morții acestor indivizi sunt mai puțin adevărate decât ale oricui altcuiva?* Avea de gând să răspundă la fiecare întrebare cu o întrebare. Avea de gând să dea impresia unor răspunsuri deschise, să dea aparența dorinței de discursiv, fiind în același timp închisă în mod retoric și isteț. Trecuse pe lângă agenție, dar se întorsese apoi în fața vitrinei și recitise cuvintele de pe afiș. *Răspuns: De ce să mai aștepți ca să descoperi? Ia-ți liber timp de un an. Trăiește acum.* Asta o făcuse să intre și să apese butonul mașinii care distribuia numere celor care își așteptau rândul. Pe bilet scria numărul șase. Era prânzul. Călătoreau așa de puțini oameni din cauza tensiunilor politice de pe mapamond, îi spusese femeia din birou, încât se gândeau să renunțe la distribuitorul de numere de ordine. Contează că nu sunt studentă? întrebase Eva. O să vă coste mai mult, spuse femeia, dar nu, nu e nimic legat de cine sunteți, evident. Oricine poate să-și ia liber un an. Unde în lume v-ar plăcea să mergeți?

În loc să se ducă la conferința de presă, Eva se dusese la cabinetul doctorului ei și se programase pentru injecții. Până în acel moment Eva scosese bani de la sucursalele HSBC din multe mari orașe ale lumii. I se propusese să facă sex, mai mult, dar nu exclusiv de către bărbați, aproape de tot atâtea ori și în aproape tot atâtea orașe ca și cele în care scosese bani. Băuse cola în camera unui hotel din Roma. Băuse cola într-un restaurant cu vedere spre un palat din Granada. Băuse cola în barul unei cabane, sus în munții Elveției. Băuse cola în câteva avioane. Băuse cola în barul unui hotel din Nisa, pe Promenade des Anglais și în fața unui grup de drogați de pe o plajă stâncoasă. Băuse cola în aerul condiționat al unui restaurant dintr-o suburbie bogată din Colombo, prin vitrinele căruia putea vedea copii care trăiau într-un turn în paragină cu zdrențe atârnate acolo unde ar fi trebuit să fie ferestrele. Băuse cola într-un bar scârbos de scump din Cape Town. Mersese pe un drum de țară în Etiopia în mijlocul pustietății, unde nu era nimic decât ariditate, nimic decât muște, nimic de mâncare, nimic de arat, nimic, doar un vechi camion fără cauciucuri și câteva umbrare încă în picioare, și oamenii slabi și întotdeauna zâmbitori care trăiau acolo și care o primiseră bine, îi dăduseră tot ce aveau, adică aproape nimic, apoi o luaseră pe sus și o duseseră în dărăpănătura lor de bar, ca și cum ea în sine ar fi fost prilej de sărbătoare, și îi arătaseră mașina de cola, în fața căreia vreo câțiva se luaseră la ceartă, dăduseră din capete, se adunaseră și mai strigaseră și după alții, până ce adunaseră destui bani, băgaseră în fantă monedă după moneda, până ce o cutie bufni căzând în compartimentul special, acoperit de praf, al mașinii. *Vă trimit asta de la aeroport,* scrisese ea pe cartea poștală pentru acasă. *Doar ca să vă spun că am băut ultima cola din viața mea.*

Și ea băgase monede într-o fantă cu două săptămâni în urmă, în Las Vegas. Cu două săptămâni în urmă aruncase tot ce câștigase acolo în Marele Canion: mărunțiș fără importanță aruncat în cea mai mare fantă din lume. Care va fi răsplata? Ce va bufni cazând pentru ea din cea mai masivă mașinărie din lume? Ca să-i surâdă norocul, aruncă și telefonul mobil în urma monedelor. Ăla mai valora ceva. Avea acoperire internațională. Pe ecran, semnalul roșu și furios în formă de receptor pâlpâia de

zile întregi. Aveți mesaje noi. Înainte să-l arunce, Eva lăsă un mesaj pe robotul de acasă.

Bună Astrid, bună Magnus, bună Michael, eu sunt. Vă sun doar ca să vă spun că sunt în Marele Canion, încerc să-mi dau seama cum să-l descriu. De fapt, mă face să cred că fiecare trotuar sau drum drept pe care am stat vreodată nu a fost decât un nonsens. Cred că s-ar putea să am amețeli pentru tot restul vieții. Stau chiar pe margine. Sunt pe latura sudică. Se pare că latura nordică este încă închisă. Se zice că sunt șaisprezece kilometri între ele. Un tip de la punctul de observație mi-a spus că pe vremuri putea vedea curbura pământului dintr-unul dintre punctele astea de observație, știi, cu telescoape speciale, dar acum nu se mai vede. Aici, unde mă aflu, e un gărduleț, dar poți trece peste el ca să te uiți direct în jos, tocmai am făcut-o și văd o zonă mititică de verdeață chiar pe fund. Se pare că acela e râul Colorado. Acum în fața mea e un japonez. Își face o poză. Stă în picioare pe o stâncă. Pare puțin periculos. Stă așa aproape de margine, de-mi vine să alerg la el și să-i dau un brânci. O mulțime de pasări. O mulțime de corbi, așa cred. Se văd și capre, Astrid, mai jos pe stânci. E ca și cum aș privi o altă planetă. Ca și cum aș vedea pământul înainte de a exista cineva pe el, dacă n-ar fi turiști. Desigur, și eu sunt o turistă. E puțin confuz. E puțin copleșitor. E foarte frumos. Culorile se schimbă întruna, odată cu schimbarea luminii. E uriaș. Ei, oricum, tocmai o să-mi arunc telefonul în canion. Trebuie să arunc ceva în el și n-o să mă arunc pe mine, nici pe acel turist japonez extrem de drăguț. Voiam doar să vă trimit un mesaj înainte s-o fac. Toată dragostea.

Robotul telefonic de acasă nu a înregistrat toate astea, semnalul de bip care semnalizează terminarea timpului alocat pentru mesaj auzindu-se cam în momentul în care Eva rostea cuvintele *și văd.*

Pe partea cealaltă a canionului, invizibilă cu ochiul liber, se afla mama ei moartă, pe un pinten de stâncă, amețită de morfină, într-un pat de spital, cântând imnuri și cântece, topite unele în altele. *Atunci îmi cântă sufletul pentru Domnul nostru, Mântuitorul tău.* O asistentă venise și închisese ușa. *Îmi doresc să revăd insula copilăriei.* Mama ei avea patruzeci și patru de ani, doar atât. Nu-și mai putea ține capul drept; și-l odihnea aplecat pe piept, ca și cum ar fi avut gâtul rupt. Gâtul nu mai

avea putere. I-a luat mâna Evei și i-a strâns-o așa de tare, încât a durut-o și, când i-a dat drumul, Eva a rămas cu urme pe mâini, de la inelele mamei. I-a vorbit Evei, i-a spus ceva ce semăna a cuvinte, dar era altceva. Eva nu știa care fusese ultimul mesaj al mamei.

Cred că erai destul de mare ca să te descurci, îi spusese Michael când s-au cunoscut. Doar nu mai erai chiar un copil. Trecuseși de faza pomenită de psihologi în care, din cauză că sunt așa de mici când sunt privați de prezența părinților, copiii rămân cu sentimentul de privațiune pentru tot restul vieții.

Nu avea niciun înțeles ce mi-a spus la sfârșit, îi povesti Eva.

Nu era lipsit de sens, zise el. Avea sens pentru că ea a spus-o. Chiar dacă tu nu știi ce a spus, avea sens pentru că trecea de la una la alta, de la ea la tine.

Da, spuse Eva.

Doar că înțelesul literal, în sine, nu a devenit imediat comprehensibil, îi explică Michael. Nu înseamnă că nu avea un sens.

Această conversație a fost unul dintre motivele pentru care Eva s-a căsătorit cu Michael. I se păruse un bărbat cu care un asemenea dialog era posibil.

Bietul Michael. O fată numită Emma Sackville îi prădase în sfârșit citadela.[20]

Adevărul îi așteptase înregistrat pe robotul telefonic când s-au întors din Norfolk. Dar într-una din ultimele dăți când vorbise cu Michael, i se păruse că lucrurile mergeau spre bine. O mică editură îi primise spre publicare o serie de poezii. TLS sau ceva asemănător voia să-i publice două dintre ele. Era caraghios de fericit din cauza asta. Dar Astrid încă refuza să vină la telefon, iar Magnus fusese la bibliotecă să-și revizuiască materia de examene, împreună cu un prieten.

Eva: Preoție? Ce fel de preoție?

Michael: Știu. I-am spus că mai întâi ar trebui să se convertească, că nu poți să devii membru al unei biserici și să fii preot dintr-odată, iar el s-a uitat la mine de parcă eram nebun. Dar oricum, mereu se uită la mine de parcă aș fi nebun. Nu, dar e bine, o să-i pară rău că nu a fost aici să discute cu tine, zău, toți o ducem bine.

Eva: Și ce face Astrid?

---

20 Joc de cuvinte: Sackville (nume) / to sack a viile (a jefui un oraş) (n.tr.)

Michael: Bine, toți suntem bine.
Eva: încă mai poartă roșu tot timpul?
Michael: Ei, știi tu. E bine. Nu-ți face griji. E cât se poate de în siguranță. Și-a făcut prieteni. Lucrează la revista unei școli alternative, sau cam așa ceva. Scrie un manifest pentru publicație, sus în camera ei. Cum e mama e și fata.
Eva: Un manifest? Nu-mi seamănă, eu n-am scris niciodată un manifest. Ce fel de manifest?
Michael: De unde să știu eu? Doar nu are de gând să-mi arate. Totuși, mi-a permis să aleg o insignă. A făcut insigne pentru ea și pentru toți prietenii ei. Mi-a spus plină de importanță că pot să-mi aleg una.
Eva: Chiar așa? Doamne, ce norocos ești! Trebuie că faci tu ceva bine.
Michael: Aveam de unde alege. O insignă pe care era scris cuvântul imaginează-ți și una pe care era scris înfricoșat.
Eva: Imaginează-ți sau înfricoșat?
Michael: Imaginează-ți sau înfricoșat.
Eva: Și pe care ai ales-o?
Eva: Ei, asta m-ar da de gol.
Eva: Chiar că te-ar da de gol.
Michael: Ha ha!
Eva: Transmite-i lui Astrid, transmite-le amândurora toată dragostea mea. Spune-le că mă gândesc la ei în fiecare dimineață, când mă trezesc, și în fiecare noapte, când mă duc la culcare. Mi-i imaginez în fața mea ca și cum ar fi aici cu mine.
Michael: Ei bine, nu sunt. E clar că sunt aici cu mine.
Eva: Știu.
Michael: Știu sigur din cauza bonurilor de la supermarket. Dar la mine, totuși? Te gândești și la mine, nu-i așa?
Eva: A, cred că da. Cred că mă gândesc din când în când la tine. Cum le vei numi?
Michael: Cum voi numi ce?
Eva: Seria ta de poezii. Cum se numește?
Michael: A! Ha ha! Uitasem de ele pentru un moment. Ar trebui să vorbesc mai des cu tine. Se numesc *Femeia dispărută.*
Eva: *Femeia dispărută.* E bine.
Michael: E bine, nu-i așa?
Eva: Și plătesc mult?
Michael: Ha ha! Glumă.

Eva: Nu, serios, cum stai cu banii?

Michael: Păi, cetatea încă rezistă, dar apașii dau un atac hotărât și nu știu dacă seria de poezii o să-i țină la respect prea mult timp.

Eva: Deci?

Michael: Deci nu, nu știu ce-o să ne facem. Încerc să nu mă gândesc la asta.

Eva: Pentru că și eu sunt aproape pe zero.

Michael: A... Asta înseamnă că ai să te întorci acasă?

Pe marginea mai îndepărtată a canionului era mama Evei. Dar nu era deloc într-un pat de spital. Era tânără și nonșalantă, de parcă s-ar fi sprijinit de blatul din bucătărie, ca să-și acorde un moment de reflecție. Îi făcu semn Evei, și aceasta văzu că mama ei se sprijinea de un blat subțire de lemn, acoperit cu furnici, care nu avea sub el decât aerul, și că, imediat sub picioarele ei, care se legănau în aer, se roteau corbi croncănind. Pe marginea mai îndepărtată a canionului era bărbatul care îi fusese tată. Stătea în picioare, ca pe o scenă, în aer, deasupra unui mormânt deschis lung de sute de kilometri, lat de șaisprezece și adânc de un kilometru și jumătate. Era mai bătrân, mai masiv, mai chel; purta un costum elegant; își deschise brațele către ea. Și el îi făcu un semn cu mâna. Îi făcu semn și mamei ei. Aceasta îi răspunse. Apoi cei doi părinți ai Evei, împreună în sfârșit, zâmbiră și îi făcură un semn de adio de parcă ar fi fost în vacanță într-un loc plăcut, ca și cum s-ar fi simțit mai bine ca niciodată și ca și cum mesajul lor special, transmis printr-un releu de televiziune, s-ar fi sfârșit.

Nu. Marginea mai îndepărtată a canionului era cea nordică. Era închisă din cauza vremii. Era încă în extrasezon, deși începuse luna mai. Dar puteai s-o vezi din elicopter, dacă voiai. N-aveai decât să-ți cumperi un bilet, ce Dumnezeu!

Apoi Eva se gândi, ar trebui s-o pornesc spre nord să văd, cel puțin, unde a trăit. Ar trebui să văd, cel puțin, unde ar fi trebuit să cresc.

Harta rutieră și-a plătit-o cu bani gheață. Mașina și-a cumpărat-o cu cartea de credit, în Las Vegas. Nu știu dacă va fi acceptată cartea de credit, i-a spus omului de la magazinul de mașini second-hand. Bărbatul cu mânecile suflecate o plăcea. I-a făcut un semn din ochi și și-a scos procesorul manual de cărți

de credit. N-am încredere în dumneata, cucoană, a spus el. Da’ n-are a face. Mi-s asigurat.

Acum Eva ședea în cerdacul casei întunecate cu ziarul sub braț. Cerdacul scârțâia sub ea. Poate că era putred. Asta să fie casa lui? Habar n-avea. Avea importanță? Se uită în sus spre munți. Acolo, în întuneric, pe culme, simple siluete în lumina lunii, erau toate variantele în care s-ar fi putut întrupa. Se luaseră de braț și executau un dans scoțian săltăreț. Una dintre ele era o Eva americană. Avea un ten foarte frumos și se măritase bine. Trăia în casa în al cărei cerdac era Eva, cu câțiva copii, toți băieți, și un soț care era crescător de cai; erau proprietarii acelor cai minunați și ai acelor câmpuri perfecte. Eva de lângă ea era o Eva americană ceva mai puțin cizelată, care crescuse și nu se căsătorise niciodată cu nimeni și care avusese întotdeauna grija de sine; era bronzată și sănătoasă, și aurie, și lucra la propria fermă, fiind proprietăreasa unor splendizi pursânge. Mâinile îi erau ridate și puternice. Știa cum să înmulțească și să dreseze cai. Alături de ea era Eva de acum, dar Eva așa cum ar fi fost dacă mama ei n-ar fi murit. Era fericită. Radia de lumină. Alături de ea era Eva, care locuise cu Adam Berenski. Avea o față lipsită de expresie. Alături de ea era Eva care nu-l întâlnise niciodată pe Adam Berenski. Era de neimaginat. Eva nu avea nicio idee despre cum putea fi. Următoarea era mai ușor de imaginat, era stewardesa care dorise Eva să devină, pe când avea doar opt ani. Era sclipitoare și calculată. Haina ei în moda anilor șaizeci era închisă în nasturi până sus. Alături era o Evă exact ca Eva de acum, din realitate, dar una care închidea ultimul nasture de la haina pe care o purta fiica ei Astrid înainte de a ieși afară în frig și în ploaie, și simțea o dragoste așa de puternică, de bună, nu felul de dragoste care te face să intri în panică, ci acela care te face fericită.

Evele se aliniau de-a lungul culmii negre. Îi făcură semn cu mâna Evei așa cum îi făcuseră și părinții ei, bătură din călcâie și dansară cu chef, de parcă în orice moment al vieții ar fi posibil, pur și simplu, să te răzgândești și să-ți alegi o altă variantă a ta.

Eva își scutură capul. Se gândi la bărbatul din sacul de plastic a cărui față încremenită, tipărită sub forma unor puncte minuscule, fusese reprodusă de milioane de ori și trimisă în întreaga lume, și care se afla chiar acum împăturită sub brațul

ei, fiind deja o știre depășită. Se gândi la zâmbitoarea fată-soldat. Se gândi la ochii fetei, la degetul ei mare ridicat obscen. Toate astea erau reproduse cu aceeași cerneală de tipar și cu aceleași minuscule puncte ca și ochiul bărbatului mort. Nu morții erau problema. Morții se puteau îngriji de ei înșiși. Eva începea să-i plângă pe cei vii.

Oare avea vreun sens statul ăsta în cerdacul unei case întunecate și goale, cu o zdreanță de steag atârnată în dreptul ușii? Era măcar casa lui? Să zicem că era; oare exista ceva acolo, înăuntru, ce ea să-și dorească într-adevăr, sau de care cineva, în toată lumea asta, să aibă nevoie, în cazul în care Eva ar intra prin efracție? Ceva mai mult decât un vechi ibric cu mucegai care nu fusese spălat ca lumea, o ceașcă veche cu urme de jeg, lăsată în chiuvetă, din care cineva dus de-acum de mult ar fi putut bea ceva cândva?

Ce sperase oare să se întâmple? Oare crezuse că va fi ca în poveștile născocite doar ca oamenii să se simtă mai bine, că atunci când se va apropia de casa tatălui ei toată clădirea se va lumina instantaneu ca o gigantică veioză, că se va desprinde ca o vâlvătaie din întuneric și va ilumina toată zona, că ușa se va deschide ca prin farmec și că toate tufele de trandafiri vor face plecăciuni în fața ei și-i vor oferi florile lor, în vreme ce ea va înainta pe cărarea din grădină? Ce era fericirea? Ce era un sfârșit? Refuzase adevărata fericire ani de zile și evitase adevăratele sfârșituri cam tot pe-atâta, exact până în momentul în care deschisese ușa propriei case golite, cu dulapurile rămase fără uși, cu pereții ei rămași fără tablouri și cu camere goale, fără să fi rămas nimic din ea, nimic care să dovedească faptul că Eva Smart, oricine ar fi fost ea, ar fi fost cât de cât pe-acolo.

Își văzu cu claritate copiii, de parcă ar fi plutit deasupra lor, de parcă ar fi fost unul dintre corbii ăia negri din Marele Canion, zburând pe deasupra lor. De aici putea să vadă că fiecare mergea pe drumul lui, urmându-și propria hartă, iar hărțile lor erau doar niște schițe, ca hărțile din *Codul autostrăzilor,* care explică circulația în intersecții. Sute de intersecții și toate posibilele lor conexiuni cu alte intersecții, întinse înaintea amândurora, ca o rețea de sinapse aprinse. Dar, de îndată ce copiii ei ajungeau la următoarea intersecție distinctă și luau decizia să se îndrepte într-o direcție anume, spații uriașe din hărțile de sub picioarele lor dispăreau în întuneric. Mai rău,

hărțile erau făcute doar din hârtie. Erau subțiri ca ziarul, întinse peste un hău adânc de-o milă, asemenea unor capcane primitive pentru animale. În orice moment, dacă vreunul din copiii ei ar fi pășit prea apăsat sau ar fi pus greșit piciorul, hărțile ar fi putut să se sfâșie sau să se îndoaie sau ar fi putut fi luate de vânt.

Dar chiar atunci, chiar în fața ochilor Evei, o pisică uriașă, un fel de pisică sălbatică, sări peste drumul luminat de lună și ateriză pe iarba din fața casei goale. Ținea în bot un iepure sau alt animal mort. Pisica o văzu pe Eva în cerdac. Se opri la câțiva metri de ea, rămase nemișcată și se uită lung la ea.

Apoi întoarse capul și își continuă drumul, cu același pas plictisit, traversând peluza spre drumul din spate, dispărând în spatele copacilor.

Fir-ar! mormăi Eva.

Se ridică ușor, coborî din cerdac și se uită să vadă unde dispăruse animalul. Nu era nici urmă de pisică. Nu era nimic care măcar să-i confirme că lucrul acela se întâmplase cu adevărat, deși chiar se întâmplase, Eva știa asta, din cauza felului în care îi bubuia inima în piept Nu văzuse niciodată, decât la grădina zoologică sau în filme, vreo pisica mai mare decât una domestică. Fusese un râs sau o puma, sau un animal al cărui nume nu-l știa, cât un câine mare, cu smocuri vizibile de păr în vârfurile urechilor. Părea calmă și echilibrată. Stătuse acolo timp de cinci secunde, fix.

Traversă peluza. Se urcă în mașină. Intră. Lăsă ziarul pe locul pasagerului și se aplecă în față să pornească motorul, ca să se întoarcă la New York, pe autostrada care mirosea a sconcs și a cauciucuri arse.

Dar, în loc s-o facă, își lăsă capul pe volan. Se gândi la Astrid, fata ei, și la Magnus, băiatul ei. Și-i imagină în mașină, Astrid, bosumflată și enervantă, în spate, Magnus, jucându-se cu radioul sau uitându-se lung prin parbriz spre cerul nopții. Se imagină pe sine, conducând mașina încet, pe unul dintre drumurile astea de țară și, în fața lor, își imagină pisica sălbatică, traversând drumul cu labele ei mari.

Astrid ar fi încântată.

Magnus ar ști exact ce fel de pisică era.

Adormi pe scaunul șoferului și, când se trezi, era iar lumină.

*

Bună, spuse Eva.

Femeia arăta bine, dar era foarte îmbujorată. Ținea de lesă un câine bătrân. Era blondă, slabă, foarte bine îmbrăcată și atât de extraordinar de ostilă, încât Eva se trezi că face un pas înapoi, retrăgându-se din fața ușii deschise.

Ai întârziat, spuse femeia.

Da? se miră Eva.

Te-am așteptat la opt fix, spuse femeia. Data viitoare să folosești ușa din spate. Rebecca, strigă ea, vino să iei câinele ăsta.

O fetiță blondă în tricou și blugi coborî scările prin spatele femeii și se strecură pe lângă ea fără s-o atingă.

Bună, îi spuse Eva fetei.

Fata trase de lesă câinele cel bătrân, pe lângă Eva, dispărând după casa uriașă. Femeia se întoarse, trecu prin hol și se opri. Pufni, exasperată. Eva o urmă în casă.

Vreau să clarific în mod oficial că o oră de întârziere nu este acceptabilă sub niciun motiv, spuse femeia, stând încă întoarsă cu spatele la Eva, în timp ce treceau prin hol, pe lângă scările care o porneau în sus ca scările dintr-un film. Nu sunt o persoană dificilă, spuse ea, dar am standardele mele, pe care îți cer să le respecți.

În capul Evei începură câteva propoziții. *Pe cine mai exact* și *Eu nu sunt* erau esența tuturor. Dar, pe neașteptate, în loc de toate astea, spuse:

Dacă v-aș spune că mi s-a defectat mașina?

Ceea ce s-a întâmplat cu mașina ta, zise femeia, nu e problema mea, pur și simplu.

Bucătăria în care se aflau acum era uriașă. O serie de cuptoare ocupau un întreg perete. Exista un bar pentru micul dejun, cu vase împrăștiate peste tot, și mai erau și alte vase în chiuvetă. Femeia vorbea fără să se uite direct la Eva. Își fixase privirea într-un punct care se afla la vreo cincisprezece centimetri spre dreapta, deasupra capului Evei.

Mașini de spălat vase. Poftim, spuse femeia. Detergenți. Poftim. Uite și ustensile. Detergenți pentru parchet și pentru podele. Poftim. Cele cerute de agenție se află în subsol în spălătorie, iar orice altceva ai nevoie presupun că ai adus cu tine. Sunt sigură că ai discutat traseul cu Bob de la agenție.

Dacă ai vrea să-mi arăți copia ta, am putea să discutăm punct cu punct.

Mi-e teamă că nu știu nimic despre traseul dumneavoastră, spuse Eva.

Nu știi nimic?

Femeia păru uluită, apoi furioasă, apoi așa de dezamăgită, încât Evei chiar îi fu milă de ea.

Bine, oftă ea. Cred că va trebui să vorbesc cu Bob de la agenție. Numele dumitale? ceru femeia

Eva, spuse Eva.

A venit menajera! strigă o voce de copil de undeva din spatele casei.

Pot să văd și singură, mulțumesc foarte mult, Rebecca! strigă femeia ca răspuns. Cum vrei cafeaua, Seva? întrebă ea.

O, făcu Eva. Ce drăguț! Minunat! Simplă, mulțumesc, fără zahăr. Mulțumesc.

Femeia turnă într-o ceașcă niște cafea dintr-o cafetieră. Goli cafeaua din ceașca aceea în alta. Puse jos prima ceașcă, încă aburind, în fața Evei, și făcu un semn în direcția spălătorului de vase.

Răspunsul la întrebarea asta e că dumneata nu bei cafea, deloc. Nu pe timpul plătit de mine, spuse femeia.

Apoi plecă din bucătărie, trecându-i ceașca de cafea pe sub nas, ca pe un trofeu prezentat cu ceremonie.

Eva începu să râdă. Puse grămadă vasele din chiuvetă în prima mașină de spălat cu ușa deschisă, până ce femeia reapăru în bucătărie. Sub stratul de machiaj, chipul ei începu să se înroșească. Lângă ea erau o tânără latinoamericană și doi copii blonzi – fata care îi pusese zgarda câinelui și un băiat cu câțiva ani mai mic, care arăta ca piticul retardat din *Albă-ca-Zăpada* lui Disney.

Femeia înaintă și luă mâinile Evei.

Seva, spuse femeia. Îmi pare teribil de rău. Trebuie să mă iertați. Sunt așa, așa de îngrozitor de jenată! Nici nu-mi vine să cred.

Am pus vasele în spălător, spuse Eva către femeia latinoamericană. Sper că am procedat corect, doar sunt cam la fel peste tot în lume, nu-i așa, mă refer la spălătoarele de vase.

Femeia latinoamericană nu spuse nimic. Se uita în pământ, nedorind să se implice. Și așa dăduse de bucluc.

Te rog, Rebecca, condu-o pe musafira noastră în sufragerie, spuse femeia.

De ce i se spune Seva? întrebă băiatul. De ce are un nume de plantă?

Nathan, dragule și scumpule, spuse femeia. Du-te în camera de zi și uită-te la televizor.

Eva o urmă pe fetiță înapoi în hol.

Acesta e foaierul, spuse fata. Aceasta e casa scărilor. Aceasta e sufrageria cea mai mare. Mai avem încă trei sufragerii la parter. Poți să le vezi, dacă vrei.

Îmi ajunge aceasta, mulțumesc, spuse Eva.

Poți sta aici, zise fata făcând un semn către canapeaua suficient de mare pentru cinci sau șase oameni.

Mulțumesc, spuse Eva. Își scoase pantofii. Spune-mi ceva, Rebecca, începu ea.

Fata o urmărea pe Eva de pe o canapea similară cu cea pe care stătea Eva, dar tocmai în partea cealaltă a camerei. Se uită la pantofii Evei. Se uită la picioarele Evei. Se uită la Eva de parcă femeia ar fi fost o curiozitate de la circ.

Am tot călătorit, spuse Eva. Vin de departe. Ajută-mă răspunzându-mi la o întrebare. Cine locuiește în casa mai mică, cea care pare puțin ruinată, mai în jos pe drum?

Fata pretinse că nu aude. Deschise o carte și se prefăcu a citi.

Micuțele doamne, spuse Eva. Tu care dintre ele ești? Cea măritată, băiețoasa, orgolioasa sau moarta?

Fata lăsă să-i scape un hohot, urmat iar de liniște.

Ai vreo idee cine a trăit în casa aia? spuse Eva. Sau cine locuiește acum acolo?

Fata o privea liniștită. Ridică din umeri.

Mersi, spuse Eva. Mi-ai fost de mare ajutor.

Canapeaua pe care stătea se afla în fața unui perete de sticlă care dădea spre o terasă pe care erau împrăștiate șezlonguri de lemn elegante, dincolo de care era o întindere de gazon cât un mic parc londonez și, în ultimul plan, în spatele acestuia, era una dintre câmpiile unde se aflau niște cai minunați.

Mama ta are grijă de caii ăia? întrebă Eva.

Avem oameni care au grijă de caii noștri, spuse fata fără să-și ridice ochii de pe carte. Mama e arhitectă. Ea a proiectat casa asta.

Mama ta e o javră absolută, un coșmar ieșit din iad, spuse Eva.

Fata scăpă din mâini cartea după care își ascunsese fața. Se holbă la Eva, cu gura căscată.

Ha ha! râse Eva. Te-am prins. Dar e adevărat. Știi și tu asta.

Ce e adevărat și cine știe asta? întrebă femeia.

Intrase în cameră cu o mică tavă încărcată cu cești și cu farfurii pe care se aflau chifle crocante, biscuiți, brânză și feliuțe de carne. În cealaltă mână ținea aceeași cafetieră din bucătărie.

Nimic, răspunse fata. Nimeni.

Părea îngrozită.

Cafea? întrebă femeia.

Nu știu dacă mi se permite să beau cafea pe timpul dumneavoastră, replică Eva.

Femeia îi adresă Evei un zâmbet cald și confidențial.

Mamă, pot să mă duc cu Sonny în pădurice? întrebă fata.

Ține-l departe de gâștele familiei Dunlop, Rebecca. Și, când te întorci, va trebui să te îmbraci cu mult mai frumos, i se adresă femeia.

Fata ieși din cameră.

Și dumneavoastră sunteți la fel ca mine, spuse femeia. Simplă, fără zahăr.

V-ați amintit, spuse Eva.

Mă tem că Jerry nu se întoarce decât foarte târziu după-amiază, spuse femeia. Trebuie să-l ia pe cel mare de la colegiu. De fapt, i-am serbat cea de-a optsprezecea aniversare chiar aici, toamna trecută, deși nu-mi amintesc să vă fi văzut cu acea ocazie.

Nu, spuse Eva. Probabil că eram în Europa în acel moment.

Cu colțul ochiului o văzu pe fată privindu-le pe furiș prin fereastră, peste zidul care înconjura casa. Când fata se văzu privită făcu un pas înapoi și dispăru.

Adevărul e că ați venit foarte, foarte devreme, continuă femeia. Ca să fiu cinstită, nu așteptam pe nimeni până diseară cel mai devreme, iar majoritatea vor ajunge mai târziu mâine.

Asta-i povestea mea pe scurt. Mai întâi devreme, mai apoi târziu, spuse Eva.

Ceea ce explică situația mea de *faux pas,* încercă femeia să se scuze. Repet, sper că mă veți ierta.

Nu! răspunse Eva. Felul în care v-ați purtat e de neiertat. Și nu numai față de mine.

Femeia se aștepta ca Eva să râdă. Când văzu că aceasta nu avea nicio reacție, râse ea oricum.

Ei bine, Seva, e grozav că ați venit. Mi-e teamă că am un program înfiorător de încărcat, dar puteți să vă odihniți sus în cameră până mai târziu sau să faceți orice preferați, să mergeți să vă plimbați… O! Am auzit bine că aveți probleme cu mașina?

E mai jos, în drum. Am tras-o pe dreapta lângă prima casă, cea din apropierea mlaștinii, spuse Eva.

Aveți un accent grozav! aprecie femeia.

Mulțumesc, spuse Eva.

E așa de clasic, continuă femeia. Sună a… sună a… nu-mi dau seama exact a ce…

A BBC? spuse Eva.

Da. A BBC, răspunse femeia.

Când femeia ieși din cameră, Eva își umplu buzunarele blugilor și ale jachetei cu mâncarea de pe farfurii, înainte ca o altă femeie latinoamericană, mai în vârstă, ducând un morman de ceva ce părea a fi prosoape albe noi, veni s-o conducă sus pe scări, de-a lungul unei galerii moderniste, cu pereți de sticlă, apoi de-a lungul unui coridor mai tradițional. O conduse într-o cameră. Lăsă prosoapele pe un scaun din apartamentul strălucitor.

Mulțumesc, spuse Eva.

Nu aveți deloc pentru ce, doamnă, răspunse femeia latinoamericană.

Femeia ieși închizând ușa după ea. Zgomotul făcut de ușa care se închidea era de-a dreptul elegant.

Eva rămase în mijlocul camerei și își făcu un sendviș din bucățele îndesate prin buzunare. Îl mâncă. Își mai făcu unul. Îl mâncă și pe acela. Resturile de mâncare le puse pe noptieră.

Camera era mobilată după moda minimalistă. Avea un ventilator mare de tavan. Pereții erau panelați cu lemn; toată casa avea același miros dulce de lemn. Într-unul dintre pereți se deschideau două ferestre care dădeau spre piscină, dincolo de care se vedeau vreo două grajduri și un câmp șocant de verde. Ceilalți pereți erau plini de poze de oameni și cai sau oameni pe cai. Eva o recunoscu pe femeia blondă în trei dintre ele. Era cu un bărbat destul de arătos, care nu zâmbea.

Jerry.

Fata apărea într-o singură poza. Era mult mai mică și atât de veselă, încât devenea aproape de nerecunoscut.

Celelalte fotografii erau mai toate instantanee ale băiețelului prostuț îmbrăcat în cowboy, cu pistoale, vestă și pălărie, iar în spatele lui stătea un ponei cu coama albă, care era prea mare pentru el.

Nu era nicio fotografie a cuiva care să pară a fi Richard (18 ani) care era luat de la colegiu în după-amiaza aceea. Fiu dintr-o căsătorie anterioară, gândi Eva.

Își mai făcu un sendviș din feliile de carne și pâine și îl mâncă. Se așeză pe marginea patului aranjat impecabil. Se hotărî să doarmă în mașină.

M-am născut. Asta-i tot. Mama și tata. Și așa mai departe.

Să lăsam asta. Imaginați-vă cel mai frumos palat. Cel mai frumos palat din lume. Acum imaginați-vi-l multiplicat. Un palat alcătuit din palate. Palatele lui sunt faguri alcătuiți din straturi de piatră și din lumină. Există curți interioare, arcade, galerii, camere întregi cu constelații, pentru că artizanii au tăiat stele în piatră, cu sute de ani în urmă, iar soarele încă mai împrăștie peste tot stele, pe podelele și pe pereții palatelor. Există o superbă fântână arteziană. E susținută de spinările unor lei de piatră. Există un plafon ca un paradis, alcătuit din arcuri de lumină frânte. De la distanță, pereții par făcuți dintr-o complicată dantelă. De aproape, vezi că dantela complicată e făcută din piatră. În arcadele porții sunt sculptate o mână și o cheie. În pereții palatului sunt sculptate cuvintele: Nu există alt învingător în afară de Dumnezeu.

E real! E în Spania. Faceți rezervări din timp, vizitele sunt limitate. În fiecare oră poate fi vizitat de trei sute cincizeci de oameni. Anumite fragmente sunt mai vechi de o mie de ani. Regizorul de film Ray Harryhausen a înregistrat aici mare parte din *Cele șapte călătorii ale lui Sinbad,* pentru că seamănă cu vechiul Bagdad. A fost maur. A fost arab. A fost berber. A fost musulman. S-a dărâmat. L-au restaurat. A fost iudaic o foarte scurtă vreme. A fost gitan o foarte scurtă vreme. Creștinii i-au alungat pe musulmani. Catolicii au păstrat palatul, dar au construit o biserică deasupra moscheii. Poeții l-au iubit. Scriitorii l-au iubit. Pictorii l-au iubit. Turiștii din secolul al nouăsprezecelea l-au iubit. Au spart bucățele din ziduri și au luat vreo câteva acasă cu ei. Scriitorul John Ruskin spunea că e prea necreștin ca să fie considerat artă. Designerul și arhitectul Owen Jones l-a studiat, apoi a construit Palatul de Cristal. Producătorul de circ P.T. Barnum și-a construit o reședința inspirată de el. Reședința nu a rezistat. A ars din temelii. Oamenii care au construit cinematografe au dat numele lui câtorva săli. Precum aceea în care am fost eu concepută. Acum ne-am întors la început.

Raiul pe Pământ. Alhambra.

E cel mai bun dintre toate, nu foarte scump, un automobil cu cinci uși, șapte locuri, motor de 2,8 litri, care atinge suta de kilometri în 9,9 secunde.

E un palat sub soare.

E un cinematograf în ruine, plin de pelicule inflamabile. Aveți un foc? V-ați prins? Atenție. Sunt tot ce ați visat vreodată.